Ludas Matyi
XIV. évfolyam 6. szám. 1958. február 5.
Ára: 1 forint

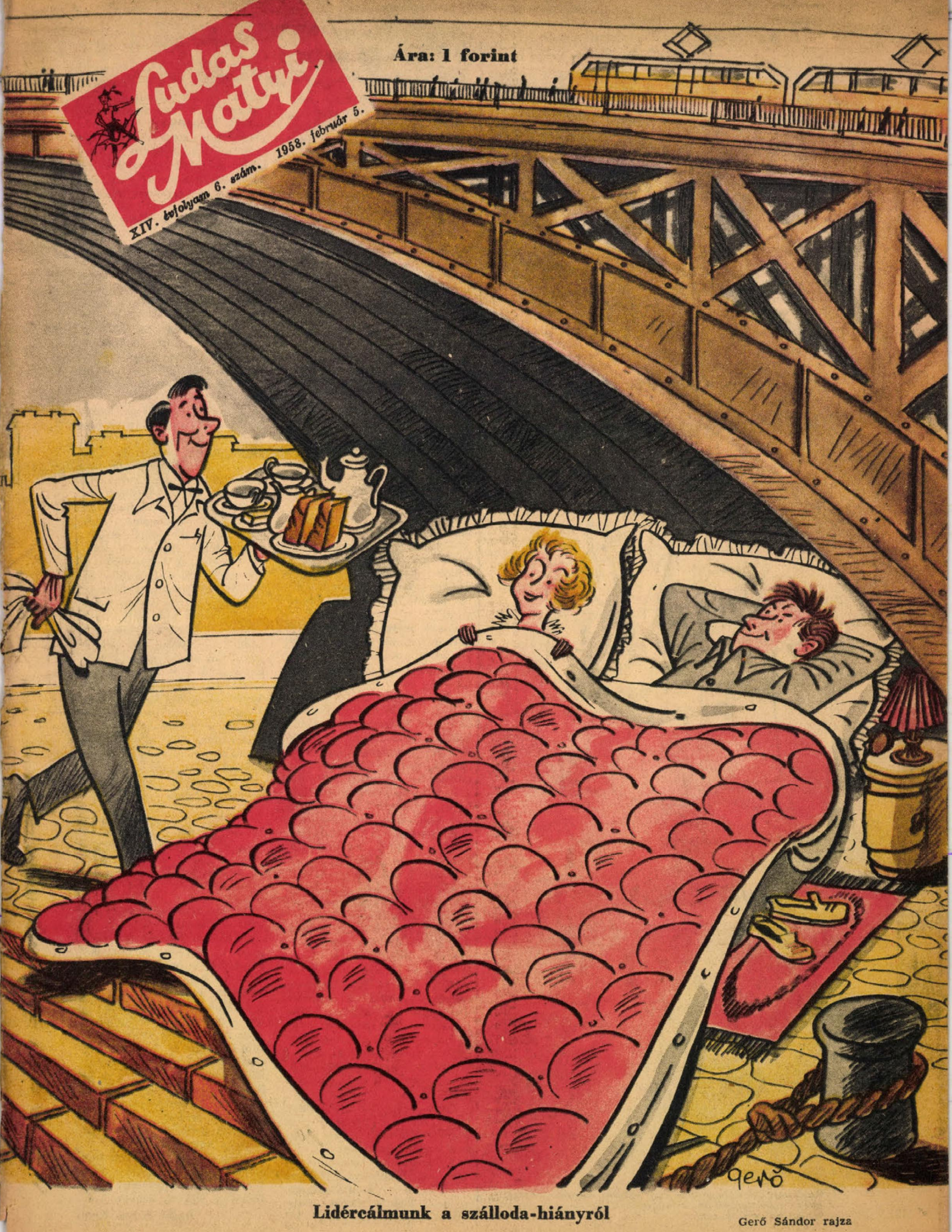

Lidércálmunk a szálloda-hiányról

Gerő Sándor rajza

Az „eszményi” iskola

Kasso rajza

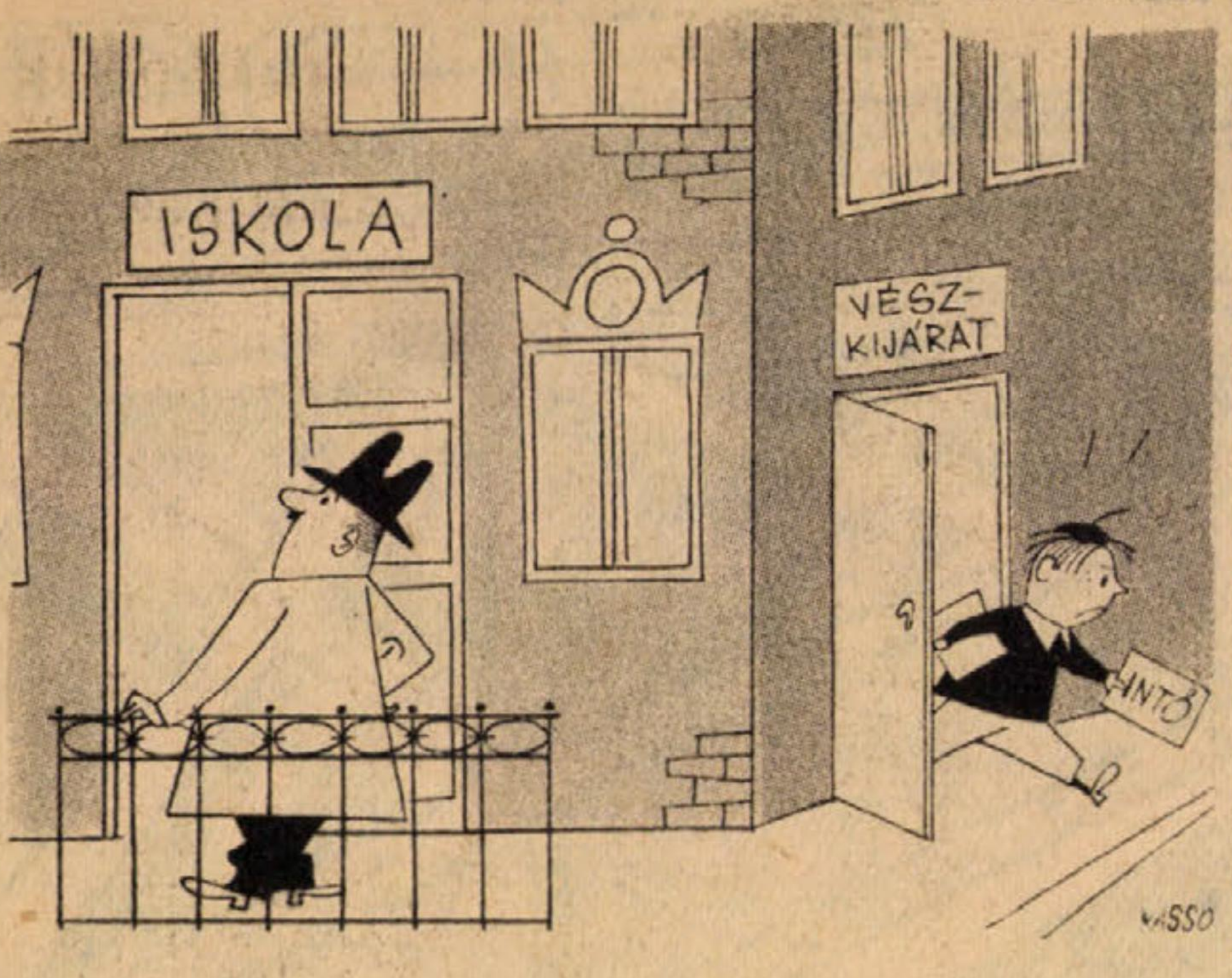

Egy tornyozott pult mögött

Hegedűs István rajza

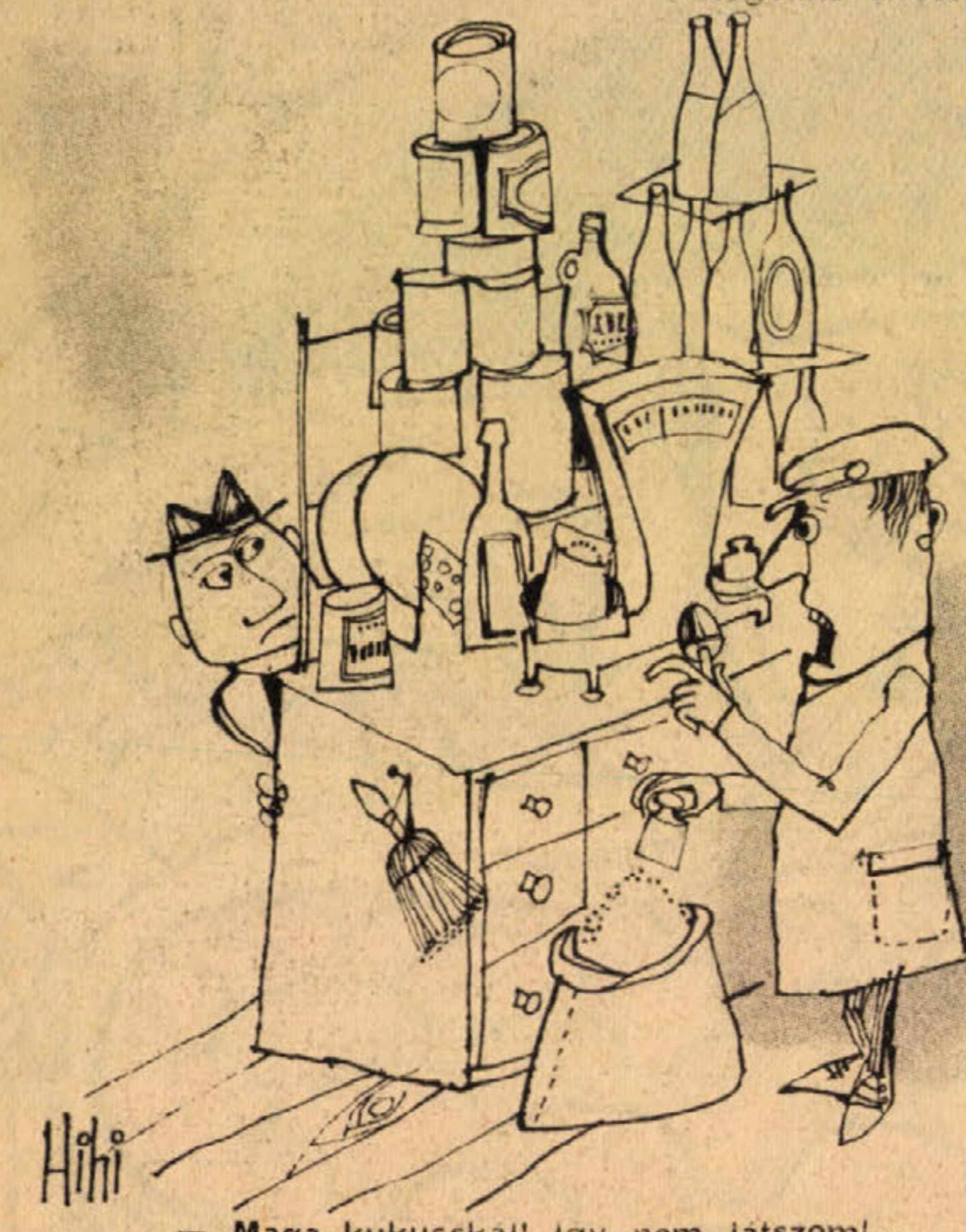

— Maga kukucskál! Így nem játszom! . . .

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

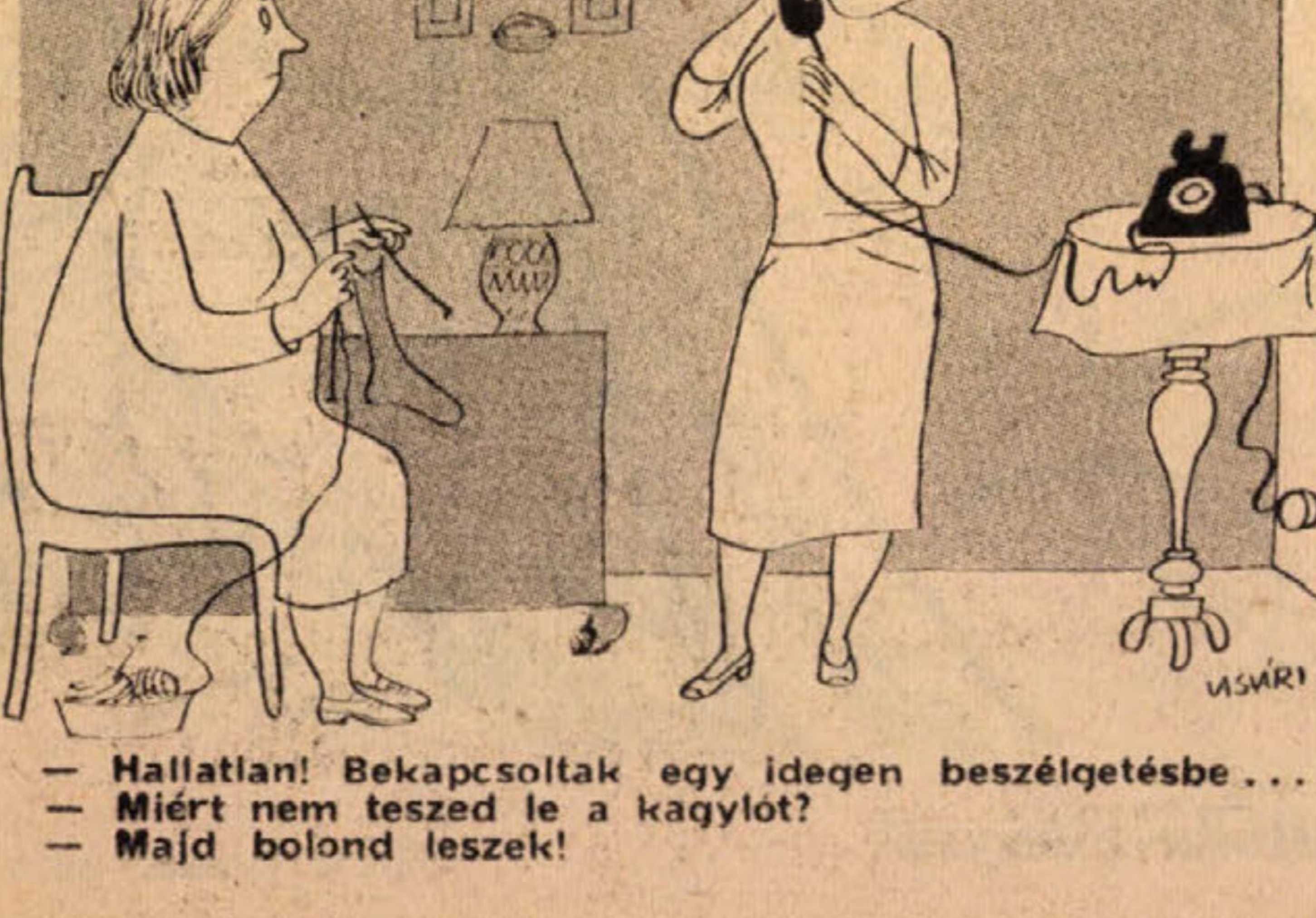

— Hallatlan! Bekapcsoltak egy idegen beszélgetésbe . . .
— Miért nem teszed le a kagylót?
— Majd bolond leszek!

Alitta Panek tragédiája

Panek Attila talán még ma is vékonypénzű, de állandó tudósítója volna a Pesti Szenzáció című lapnak, ha a balsors nem segíti karrierhez. Az történt, hogy egy szép napon megszólította őt Roráriusz, a Pesti Szenzáció főszerkesztője:

— Nincs valami jó anyagja, Panekkám?

Panek előcibált belsőzsebéből két gépírt oldalt. A tegnapi szenzációkat tartalmazták. Ilyeneket: „Az éjjel-nappali KÖZÉRT forgalma tegnap a szokásos volt. A feltűnést keltő eseményről így nyilatkozik Dési Dániel, az üzletvezetőhelyettes unokaöccse: Remélem, ismét magunkra tereltük ezzel a város figyelmét. Eredményünket annak köszönhetjük, hogy. . .”

Roráriusz unottan adta vissza a kéziratot:

— Kérem, ettől nem rágja öklét az olvasó. Szenzációt hozzon! Valamit, amit majd a rikkancs kiabál! Amit a város mesél! Amit a külföld átvesz!

Panek mély lelkitusa, majd három pohár szódavíz elfogyasztása után, a Hungária-kávéházban megírta az alábbi híreket:

„Ya Yambutai szumatrai halász csodálatos kalandon esett át. Tengerparti kunyhójából csimpánzhoz hasonló óriásmajmok rabolták el és az őserdő mélyén levő primitív városukba hurcolták. Amikor a beszélő majmok megtudták, hogy Yambutai adóhátralékban van, visszacsempészték a tengerpartra. A pénzügyminiszter azóta expedíciókat küldött ki a csodalények felkutatására, hogy megüzenje nekik: támogassák az adómorál megjavítására vonatkozó állami erőfeszítéseket.”

„Cena olasz község templomát két szélhámos eladta egy amerikai milliárdosnak. A falubeliek egyik reggel nem találták helyén az ezeréves templomot, mert az amerikánus éjszaka lebontatta, becsomagoltatta, és magával vitte. A helység agg plébánosa megőrült a szégyentől.”

Mondanom sem kell, ezekből a hírekből egy szó sem volt igaz.

Hírei már másnap megjelentek, kétszeres honoráriumot kapott értük s kérték, hozzon rögtön újabbakat.

Csüggedetlen szorgalommal vitte az újabbakat. Holland lelkipásztor kanárimadár-kórusáról. Egy féltékeny andalúziai mérnök hűségmérő készülékéről. Az izlandi dadogóversenyről, s egy normandiai halász kalandjáról, aki hetvenméteres tengerikígyót fogott, de visszaengedte a tengerbe, mert úgy gondolta: — úgyis hiába mutatná meg otthon — a szomszéd faluban már senki nem hiszi el.

Minden hír jó pénz, nagy siker volt.

Felkérték hosszabblélegzetű írásokra.

Gondolta, hogy a Panek Attila név nem a legjobban hangzik. Ezért fordított egyet keresztnevén, sőt helyet cseréltetett vezeték- és utónevével, s attól kezdve a különös hangzású Alitta Panek szerepelt írásai alatt.

Cikkei általános érdeklődést keltettek. Szépen keresett.

Így ment ez jóideig. Végül azonban úgy érezte, itt az ideje, hogy fölhagyjon a háryjánoskodással és arról írjon, amihez ért. Gyerekkora óta szenvedélyesen horgászott. Elhatározta: több folytatásban megírja horgászkalandjait.

Az első közlemény után több mint ezer felháborodott hangú levél érkezett a szerkesztőségbe. A legenyhébb is így szólt: „A cikk dühítő tévedések gyűjteménye. Még az óvodásgyerek is tudja, hogy a pirosszemű kele súlya nem érheti el a másfél kilót. A szakkönyv szerint is legföljebb csak kilós akad belőle. És a galóca és lazac vízközt vontatott, támolygó és körforgó villantóra kap. A kendermagot meg kipattanásig kell főzni horgászáshoz.”

Roráriusz úgy nézett Alitta Panekra, mint aki ricinust nyakalt egész nap:

— Panekkám, sajnos, bajba keverte a lapot.

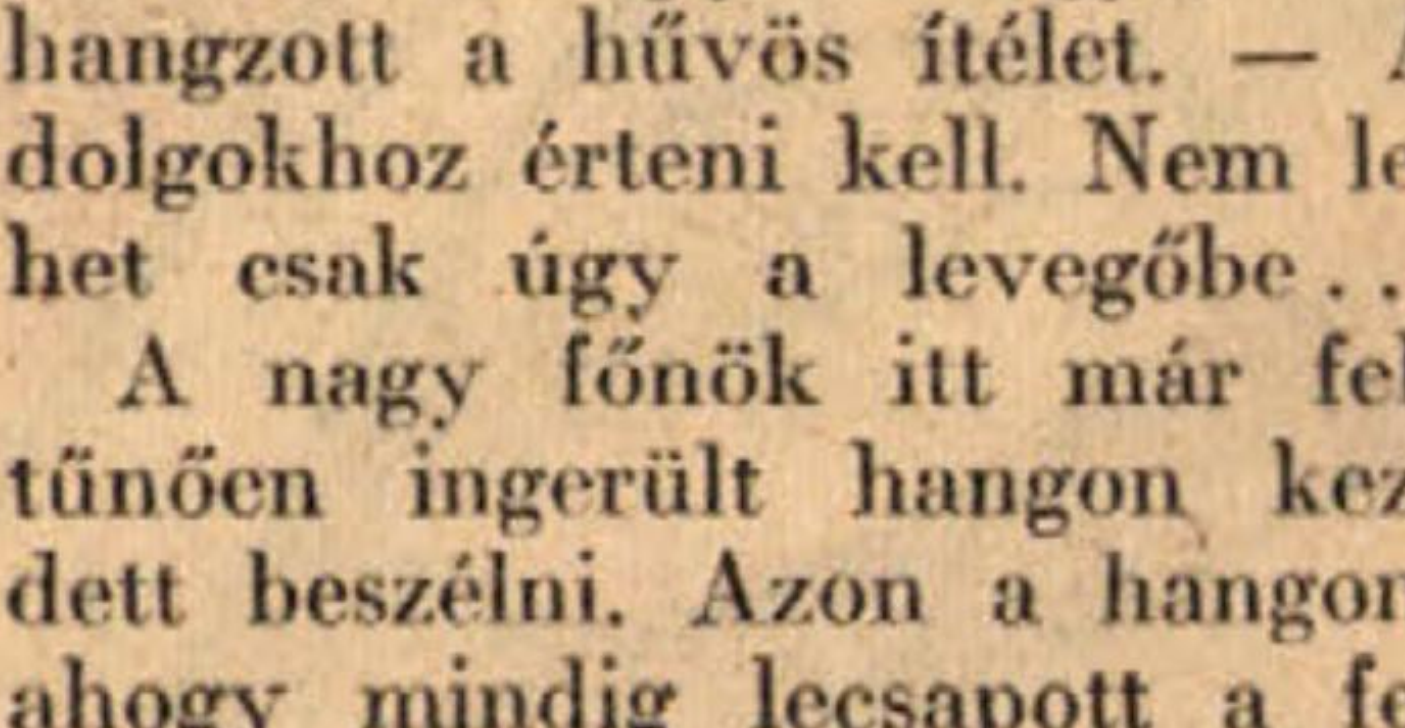

Az hervatag reménnyel próbált védekezni.

— Kérem, én szakember vagyok . . . Kérem, én tizenkét éve fogom a botot . . .

— A kalapját fogja! — hangzott a hűvös ítélet. — A dolgokhoz érteni kell. Nem lehet csak úgy a levegőbe . . .

A nagy főnök itt már feltűnően ingerült hangon kezdett beszélni. Azon a hangon, ahogy mindig lecsapott a felületességre, szakszerűtlenségre — azon a hangon, ahogy a hibákkal szokott leszámolni.

Panek pedig tudta, itt a vég: vette a kalapját.

Még egyszer felsajdult benne: ma sem havazott — milyen érdekes négysoros lenne ebből a feltűnő eseményből.

Bajor Nagy Ernő

Csodavitaminok

Elemér barátommal a divatos kávéházban szürcsöltem a feketét. Mielőtt az utolsó cseppet is felhörpintette volna, szertartásos mozdulattal kiszedett a zsebéből egy tubust, kivett belőle egy barna pasztillát és az utolsó korty kávéval lenyelte. Rámsandított, várta, kérdezzem, mi volt az. Nem kérdeztem. Az érdeklődés hiánya annyira felbőszítette, hogy kérdés nélkül is felelt:

— Hétszeres vitamin. — Svájci találmány.

Ennek örültem. Hadd találjanak fel valamit a svájciak is. Kis nemzet elől, a nagy országok mindig elhalásszák a feltalálnivalókat.

— Csodaszer —, folytatta Elemér. — Hétféle betegség ellen nyújt előzetes védelmet, illetve gyógyulást...

Feltartotta az egyik ujját —, akármi legyek, ha el nem sorolja mind a hetet. Már rá is kezdett:

— Influenza, köszvény, gyermekparalízis, bélhurut, angolkór, sárgaság és gyermekágyi láz.

Mosolygásomat erélyesen letorkolta:

— Ne nevess! Nők is szedik ezt a csodaszert és nem találják nevetségesnek.

Lelkesen folytatta:

— A tudomány ma már gyorsabban halad, mint a szputnyik. Egyetlen orvosság hét betegség ellen! Ha elgondolom, hogy nemrégen még minden betegség különkülön megkövetelte a maga gyógyszerét.

— Sőt, akadt, amelyik makacsul két orvosságot követelt. A múltkor megfáztam, az orvos kalmopirint rendelt és forralt bort!

A kezembe adta a tubust, amelyen latin szavak hirdették a tudományt. Már magából a tubusból áradt a gyógyító fludium.

— Hol lehet ilyet szerezni? — kérdeztem.

— Feketén —, hangzott a kitérő válasz.

Egy hét múlva újból találkoztam Elemérrel. Most sokkal nagyobb üveget halászott ki a zsebéből. Zöldszínű pirulák sorakoztak benne.

— Lepipálták a svájciakat —, mondotta gúnyosan. — Nézd ezt a pár grammnyi orvosságot. Norvég találmány. Tizennyolc féle vitamint tartalmaz, harminchat féle betegség ellen. Ezenkívül testsúly-szabályozó. Fogyókúra és hízókúra.

Maga is érezte, hogy ez a kijelentése bővebb magyarázatra szorul, mert hozzátette:

— Laikus ezt nem értheti. Olyan alapanyagot tartalmaz, amelytől a kövérek fogynak, a soványak híznak. Én hízókúrának használom, a feleségem fogyókúrának, ragyogó eredménnyel. Amióta ezt felfedeztem, elszállt a háztól minden betegség.

— És mi van a hétszeres vitaminnal? A svájci csodával?

Felhorkant.

— Atomkorszakban akarsz lovastalyigán járni?!

Beismertem, hogy nem akarok és kavarni kezdtem a forró feketét, amelyet az öreg pincér a törzsvendégnek kijáró loccsintással elém helyezett, majd elcsoszogott. De Elemér utána kiáltott:

— Gyula bácsi! Rémesen fáj a fejem. Nincs véletlenül egy karilja?

Stella Adorján

Sztrájkolnak a francia rádió alkalmazottai

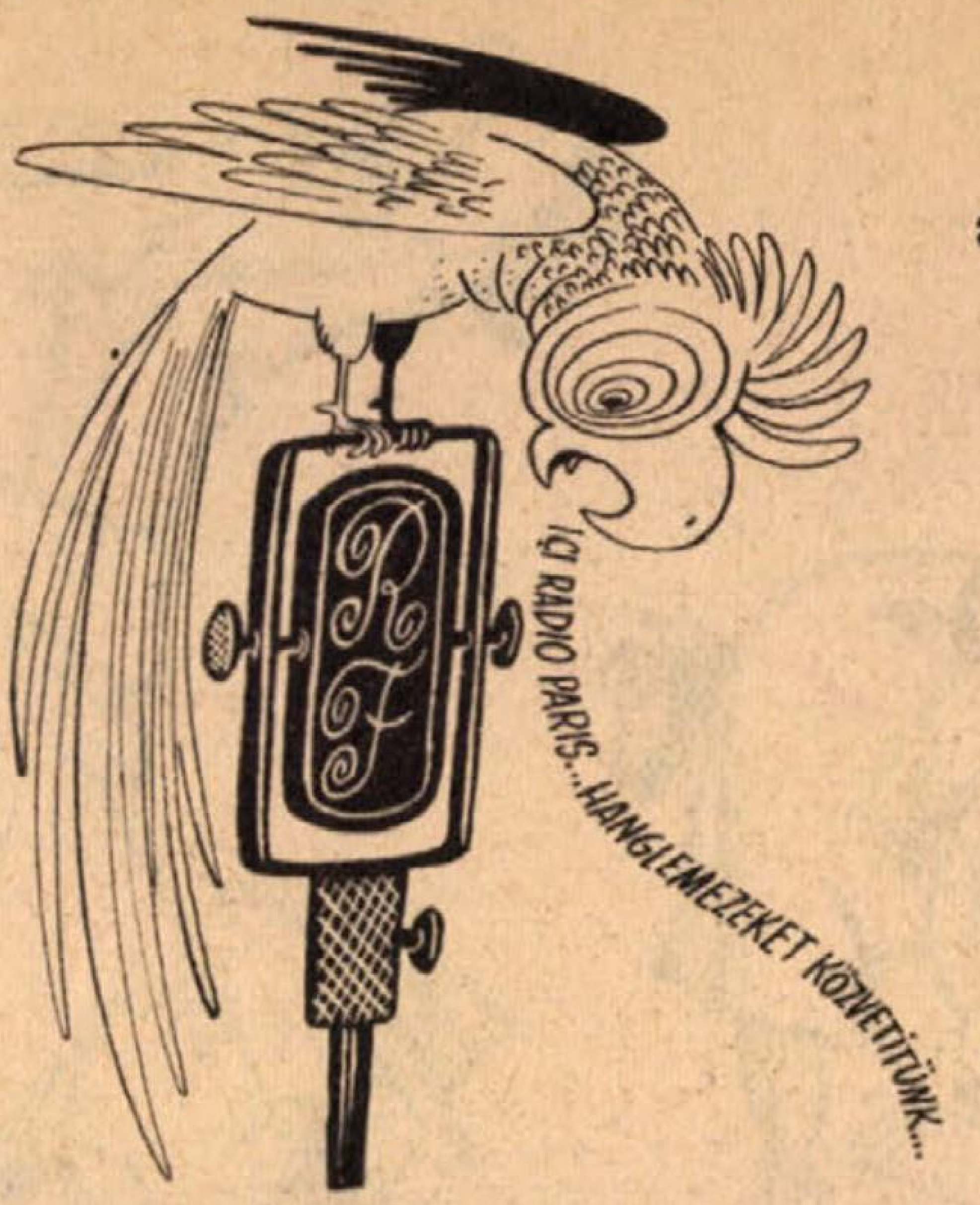
RF
ICI RADIO PARIS... HANGLEMEZEKET KÖZVETÍTÜNK...

Egyetlen megoldás

Alapozó edzés

Pusztai Pál rajza

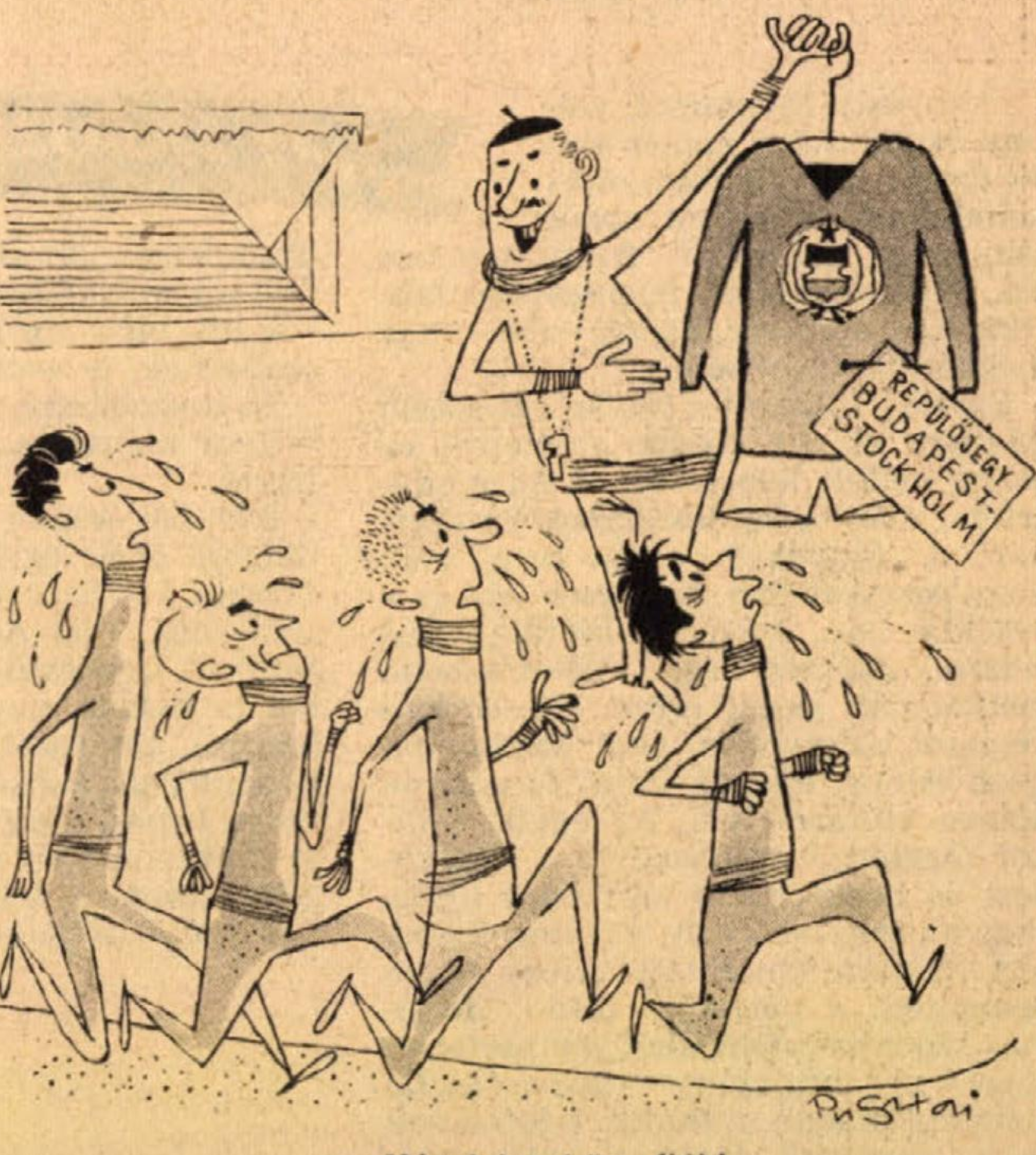

— Még húsz kör, fiúk!

Gépesített konyha

Toncz Tibor rajza

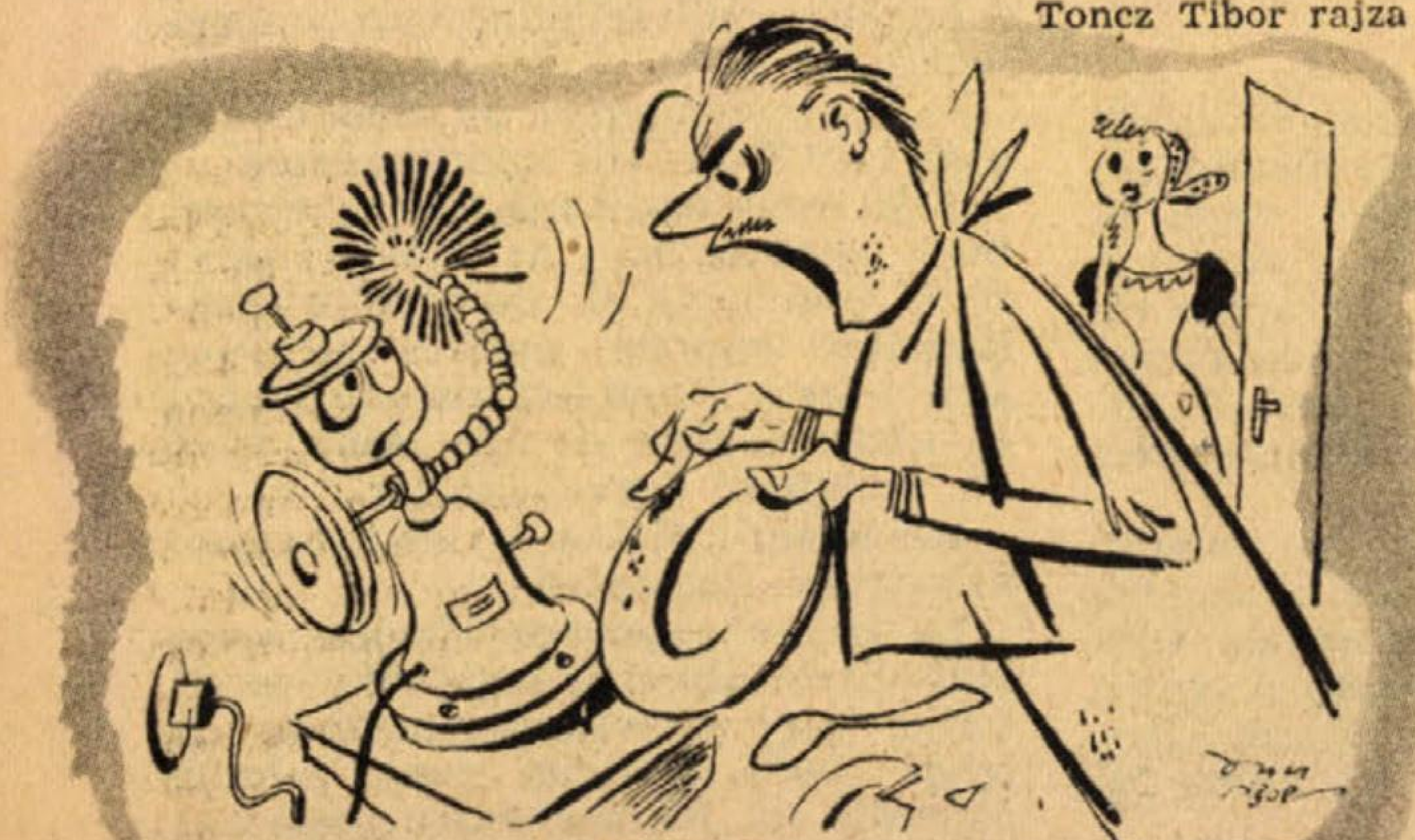

— Ó, hogy vigyen el az ördög, ez neked mosogatás?!

Civil ellenőrök az autóbuszon

Gerő Sándor rajza

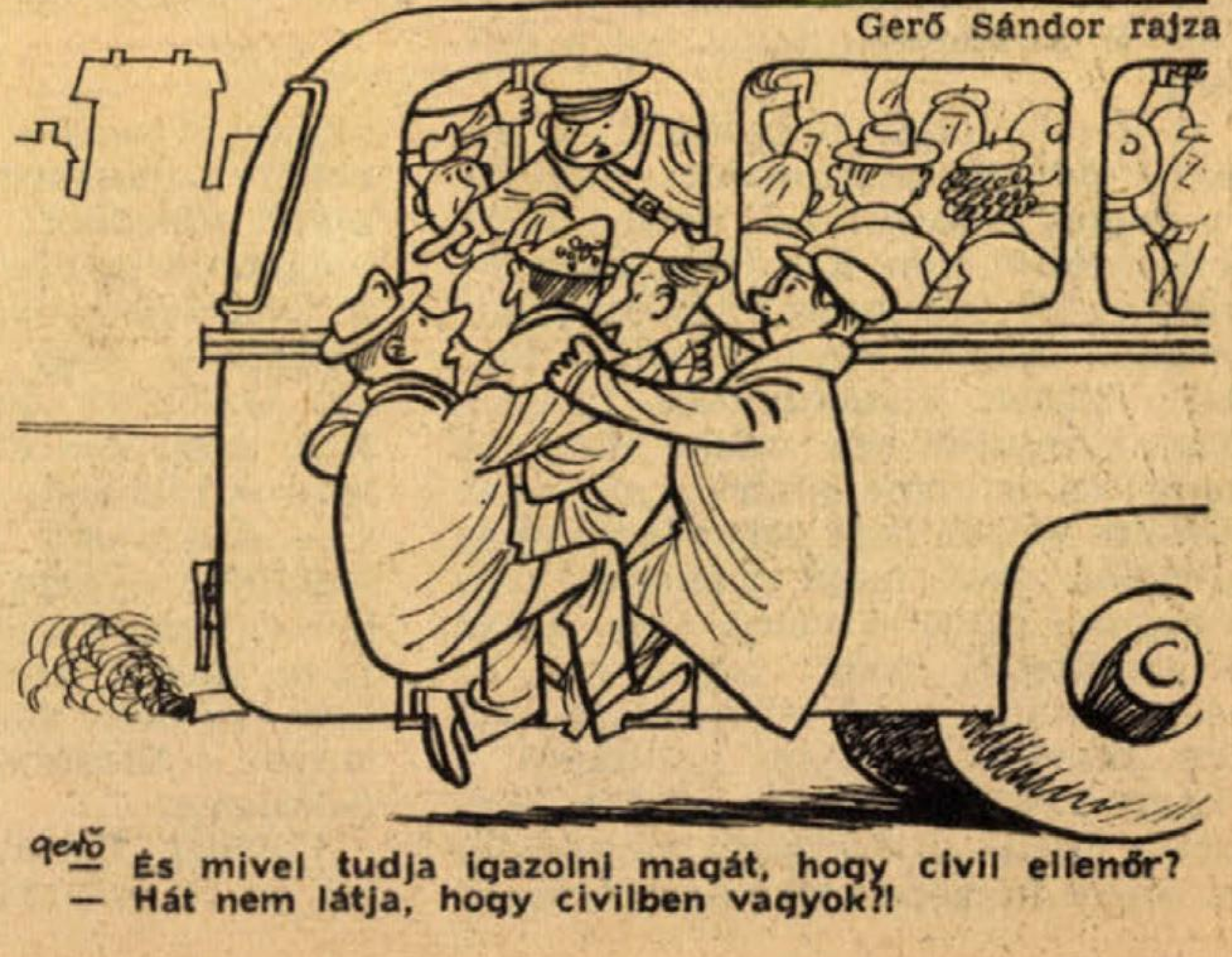

— És mivel tudja igazolni magát, hogy civil ellenőr?
— Hát nem látja, hogy civilben vagyok?!

A csúcsértekezlet útján

Szegő Gizi rajza

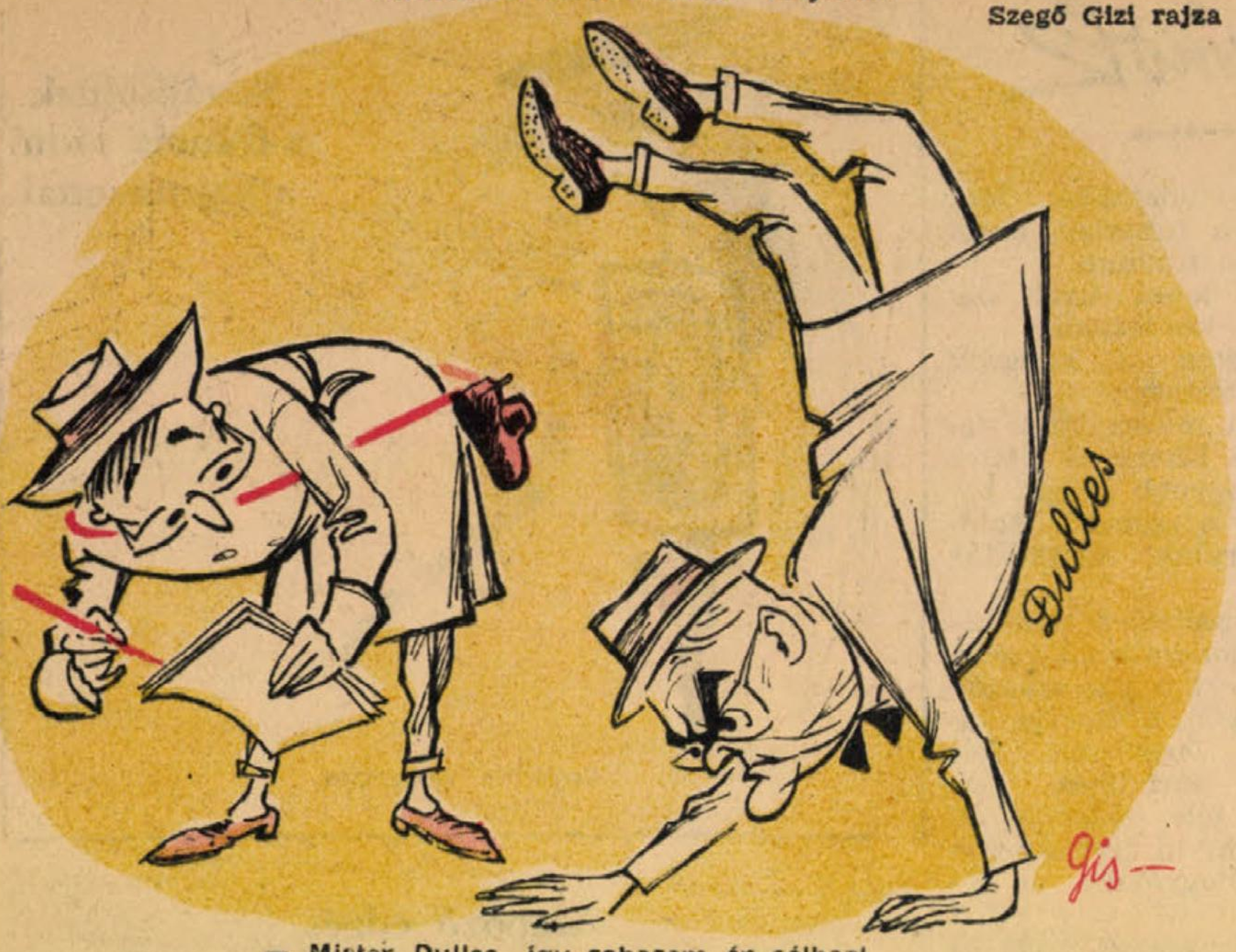

— Mister Dulles, így sohasem ér célhoz!
— Az a célom...

Rakéta a Normafánál

Szepes Béla rajza

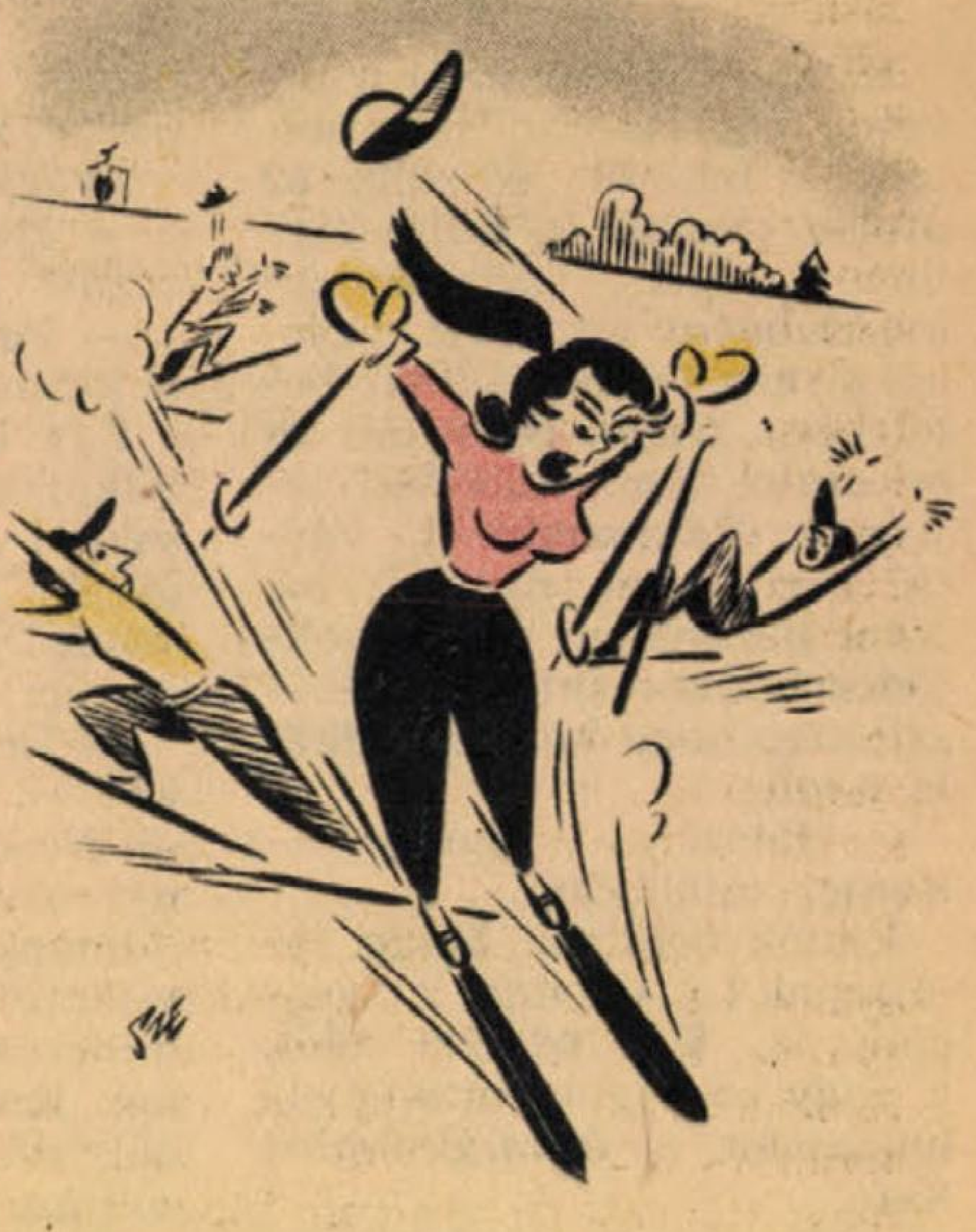

— Fogjanak meg! Fogjanak meeeg!!

Az íróasztal titka

Akkoriban hivatalnok voltam és egy nagy épület ötödik emeletén dolgoztam, mint számkukac. Munkám abból állt, hogy számokat írtam egymás alá, kimutatásokat, jelentéseket fabrikáltam, amiket valahol, valaki vagy megnézett, vagy sem.

Egyszer hívatott a főnök, ezt sosem felejtem el. Az ötödik emeletről az elsőre kellett lemennem és mire odaértem, már egész testemben reszkettem. A főnöknek olyan híre volt, hogy iszonyatosan nagy esze van és a vesékbe lát. Birinek hívták, Biri Ádám. Először egy elő-előszobán mentem át, akkor értem a tulajdonképpeni előszobába, ahol három nagyon csinos, nagyon fiatal és nagyon komor titkárnő ült. Az egyik, amikor meglátott, abbahagyta a fésülködést és besurrant a párnázott ajtón. Nagyon fess lába volt. Amikor visszatért, némán biccentett felém és én bementem a párnázott ajtón. Hatalmas szobába értem, ahol tekintetemet rögtön egy impozáns, óriási íróasztal vonzotta magához. Három telefon volt rajta, naptárak, blokkok egész serege. Az íróasztal oroszlánkarmokon állt, elöl művészi berakás, Fortuna istenasszonyt ábrázolta, amint bőségszarújával kezében úszik a levegőben, és mindenféle jókat önt a padlóra.

A főnök, nagy izmos férfi, az íróasztal mögött tornyosodott. Feltűnően magas homloka alól acélos tekintettel nézett rám. Egy jelentésem feküdt előtte. Ahogy az ajtót behúztam magam mögött, máris beszélni kezdett, élesen, dinamikusan hangsúlyozva, mintha egy motor dolgozna benne és az lökné ajkára a szavakat. Közölte velem, hogy jelentésem csapnivalóan rossz. majd elmondta, hogy ő hogyan csinálta volna meg. Aztán megemlítette, hogy átszervezi az egész hivatalt saját elgondolásai szerint, majd az országos politikáról a világpolitikára áttérve, néhány egyszerű, világos gondolattal megoldotta az összes függőben levő problémákat.

Szédelegve jöttem ki tőle és ezt gondoltam magamban:

Lám, lám! Ha ilyen főnöke van az embernek, érdemes dolgozni!

És a szobámba visszatérve, úgy vetettem magam a számokra, mint egy tigris.

Két hét múlva, az irattárban volt dolgom és az egyik négyszögletes kis faasztalnál ismerős alakot pillantottam meg. Biri Ádám ült ott és egy fanyelű bicskával töpörtyűt szemezett barna pakoló papirosból. Így közelebbről, határozottan alacsony ember benyomását keltette, aki nem is anynyira izmos, mint inkább kövér. Arra is rájöttem, hogy a homloka sem magas, hanem a feje kopasz és acélosnak vélt tekintete inkább semmitmondó, vizenyős. Azonnal elkezdett nekem panaszkodni, hogy megfúrták, majd elmondott két régi viccet és megkérdezte, nem akarok-e amerikai zsilettpengét vásárolni. Zavartan eldadogtam, hogy én tulajdonképpen egy Boronyák nevű kartárshoz jöttem, azzal van dolgom. Egy dossziét akarok tőle elkérni.

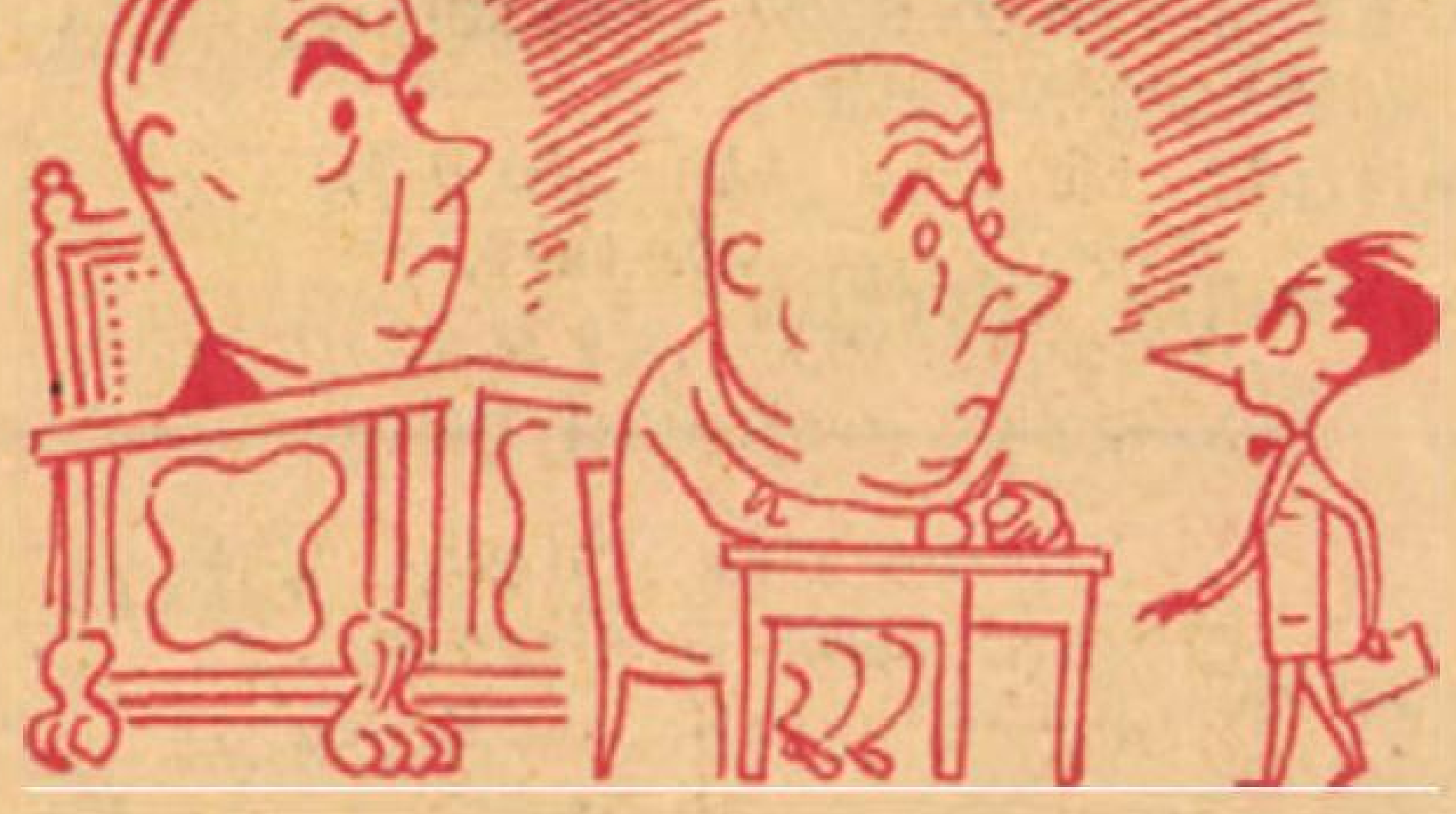

— Ahhoz kár mennie — mondta legyintve — nem keres az ki semmiféle dossziét magának, mert nem tudja az ábécét. Különben sem dolgozik már egy hete, amióta a sógorát kinevezték a Bizonyosügyi Hivatalba főmókusnak...

Valóban, Boronyák karbatett kézzel ült ott és arcáról lerítt a butaság. Hosszú veknifejében két apró, pisla szem ült, a füle meg szétállt, mint a denevér szárnya.

Néhány nap múlva. amikor ismét beléptem a főnök szentélyébe, az impozáns íróasztal mögött Boronyákot pillantottam meg. Nagyon jól festett így az íróasztal mögött, arisztokratikusan tojásdad arcával és erőteljes, jelentékeny füleivel. Először lehordott a sárga földig, aztán néhány perc alatt megoldotta a rodéziai kérdést, majd elmesélte két filmszcenáriuma rövid tartalmát...

Ezen már kissé elgondolkoztam, de nem részletezem a továbbiakat. Néhány főnökcserében volt még részem, míg arra a meggyőződésre nem jutottam, hogy itt rejtéllyel állok szemben, amely megoldásra vár.

Egy késő este, inkább ösztönömet, mint eszemet követve, besurrantam a főnök szobájába. Szerencsémre nem találkoztam senkivel. Rögtön az íróasztalhoz siettem és alaposan körültapogattam. Ugyanattól a jó ösztöntől vezérelve, elővettem kulcsaimat, és már a második simán kinyitotta a középső fiókot. A fiók teljesen üres volt, csak egy kocsonyás valamit fedeztem fel a fiók mélyén... Azonnal láttam, hogy agyvelővel van dolgom, s önkéntelenül felkiáltottam a meglepetéstől:

— De hiszen ennek az íróasztalnak esze van! Most már mindent értek...

Azaz hogy egyet mégsem értettem: hogy lehet az, hogy az íróasztal eszét senki sem lopta el. De erre is felvilágosítást kaptam, amikor pillantásom a falon függő leltárra esett. ahol az utolsó sorban ez állt: 4586. sz. 1 db komplett agyvelőkészlet.

Bezártam a fiókot és lábujjhegyen kiosontam a szobából...

Ez az eset régebben történt, azóta elkerültem abból a hivatalból és ki tudja, hogy az íróasztal most hol is lehet. De a történet azért mindig eszembe jut, valahányszor impozáns íróasztal mögött, üresfejű embert látok.

Gádor Béla

Versengés...

Az általános iskola második osztályába jár Ági és Éva. Ági szőke hajú, fehér bőrű, kényes kis jószág. A törékeny kislányban erős a hajlam arra, hogy társnőivel megcsodáltassa magát. Feleléskor vagy tízpercben, mindig azt lesi, milyen hatást váltanak ki szavai a többiekből. Szülei szépen keresnek, tisztán és csinosan küldik az iskolába. Születésnapjára még karórát is vettek neki.

Éva szeghajú, sötét szemű kislány: félszeg, visszahúzódó és lángoló érdeklődéssel figyeli Ági nagy sikereit. Ági ugyanis a szünetekben öt-hat kislánytól körülvéve, a babáival, a lehúzós babakocsijával és a filmvetítőjével kérkedik.

Egyik szombaton, a nagyszünetben, jóízűen majszolják a vajas és zsíroskenyereket. Ági fenn ül a pad tetején, körülötte csodálói, akik tátott szájjal figyelik a szavait.

– Holnap, vasárnap, kórházba megyünk. Bizony! – hangsúlyozza elnyújtva, éneklősen. – Apukám vett egy Pannónia motort. Bizony! A motor felborult és apukám eltörte a lábát. Bizony! Hófehér mentőkocsin vitték a kórházba. Viszünk neki tyúklevest, meg házikrémest. Bizony! Tudjátok meg! Aztán viszünk neki Kékdarut, mert azt szokta szívni hosszú szipkából. Bizony! A legszebb kórházban fekszik...

Tovább azonban nem tudta folytatni. A szeghajú Éva lángoló arccal előreugrott a szomszéd padsorból és nagy izgalommal kiáltotta:

– Tudd meg! Az én apukám is fog venni Pannóniát! Az ő motorja is fel fog borulni! Az ő lába is el fog törni! Őt is hófehér mentőkocsin viszik majd a legszebb kórházba. Tudd meg! Vasárnap én is viszek majd neki tyúklevest, házikrémest, meg Kékdarut! Tudd meg! – kiáltja, miközben a keserűség maró könnyei végigperegnek kipirult arcocskáján.

Fehér Tibor

Halásznadrág

Hegedűs István rajza

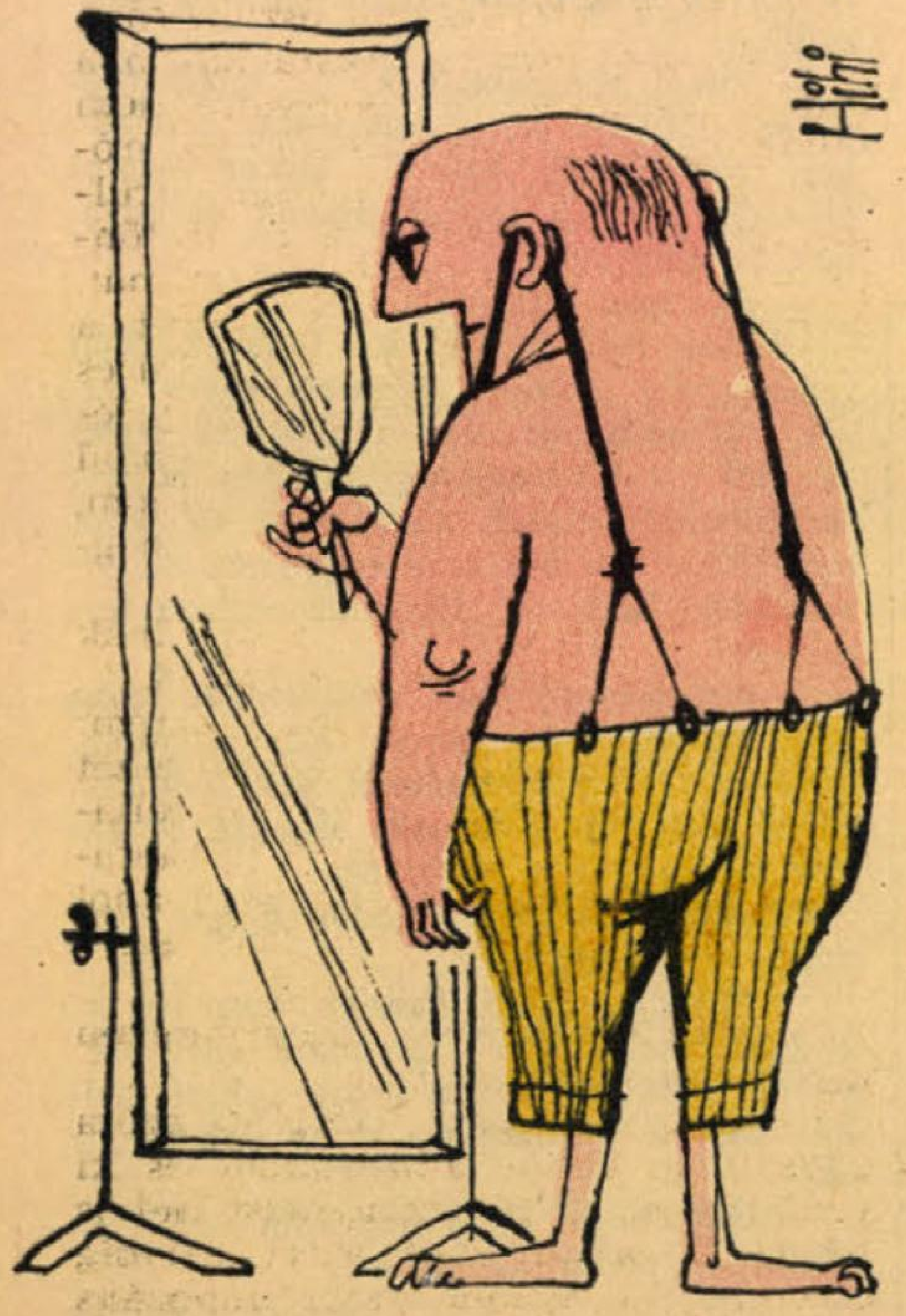

Az első lépés

(A szovjet–amerikai kulturális egyezmény megkötése alkalmából.)

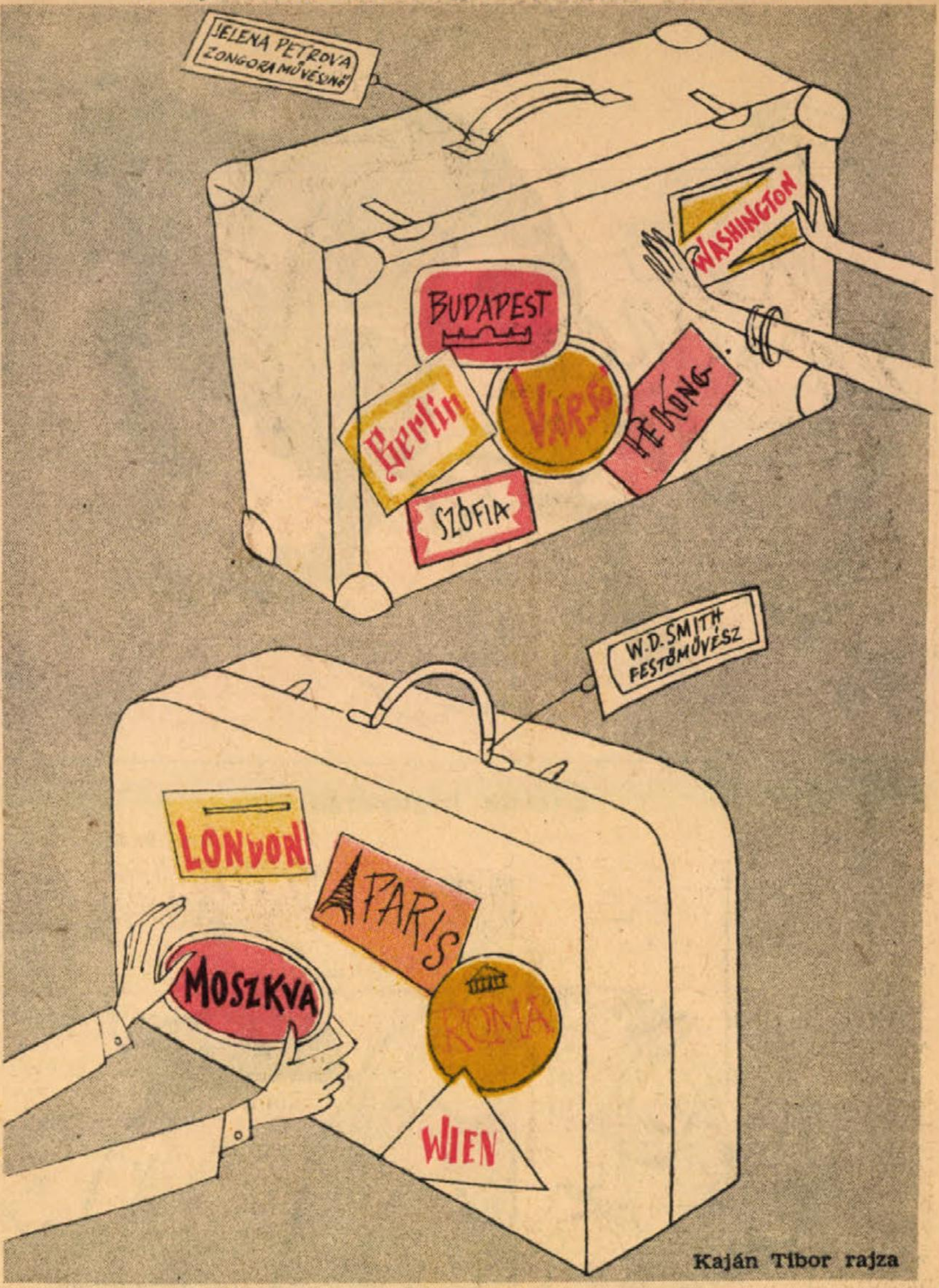

Kaján Tibor rajza

Nem mind csinos, ami nadrág...

Ha hideg a kandalló,
Nőknek is kell pantalló.
Szól a férfi: — Nehezen,
De azért ezt beveszem...

Ellenben van nő, akit
Merészsége elvakít,
Magáról csak jót hisz el,
S mackónadrágot visel!

Ez a nadrág pötyög, bő,
Olyan, mint a könyök-cső;
Buggyos emitt, szűk amott,
Elrontja az alakot.

Nagykabáttal viselve
Elmegy tőle az elme...
Látván ezt a furcsa dresszt,
Még az eb is sírni kezd.

Vetik a nők ellene:
— „Óh, a Télnek nincs szeme!
E közmondás nem ámít.
Viselhetünk akármit.”

Hohó, drága női lény!
A Télnek nincs szeme, tény.
De te, — ha süt, ha ködöl, —
Nem a Télnek, nem a Nyárnak,
A — Férfiaknak öltözöl!

K. Tóth Lenke

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Vera, ez így nem mehet tovább! Tisztán akarok látni. Hajlandó-e feleségül jönni hozzám, igen vagy nem?

— Magához? Soha!!

— Remek! Akkor nyugodtan udvarolhatok magának.

❧

Két horgász üldögél a jeges Duna partján. Egyszerre csak egy döglött halat sodor partra az ár.

— Milyen érdekes — mondja az egyik.

— Mi érdekes?

— Hogy egy ilyen hal is a vízbefulladhat.

❧

Az ifjú férjet meglátogatja a barátja. Épp abban a pillanatban lép be hozzá, amikor az gombot varr.

— Na, szép dolog, alig két hete nősültél és máris te varrod fel a gombot a kabátodra?

— Á — legyint a férj — ez nem az én kabátom, a feleségemé.

Adenauer vörös posztója

Szegő Gizi rajza

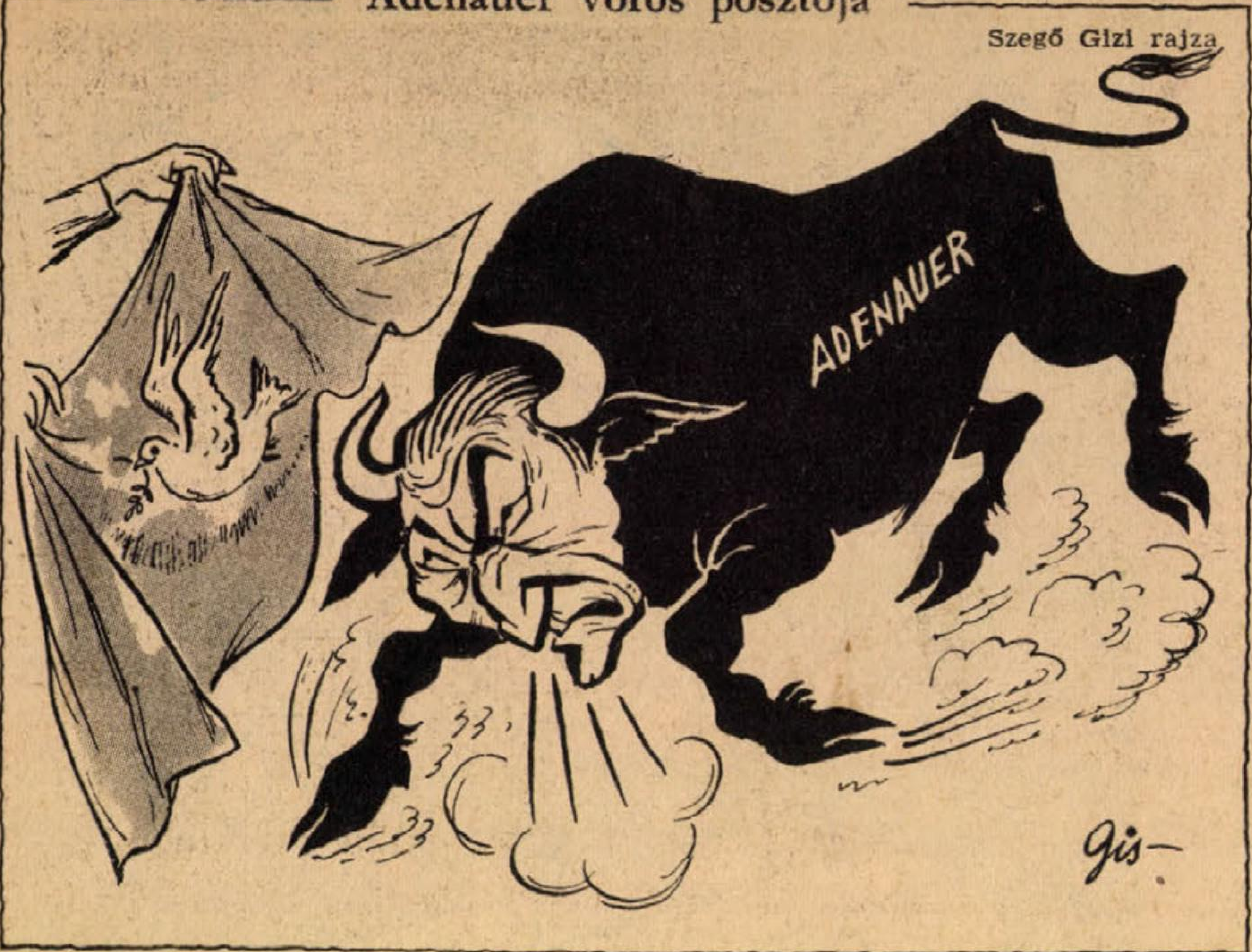

Újfajta biztosítás

Szür-Szabó József rajza

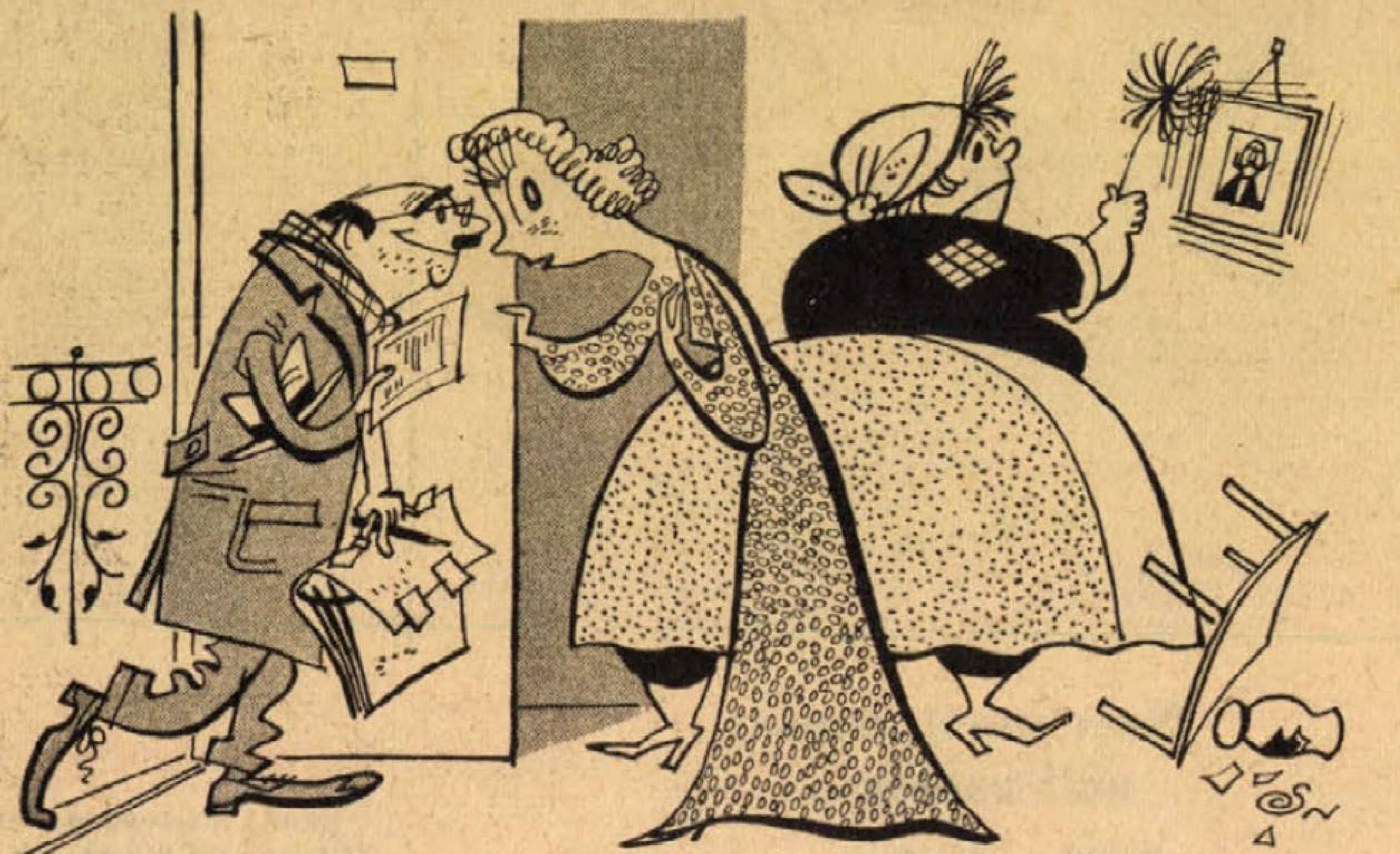

— Asszonyom, új ajánlattal jövök. Biztositsa magát a bejárónő elmaradása ellen . . .

Szükséghíd

Réber László rajza

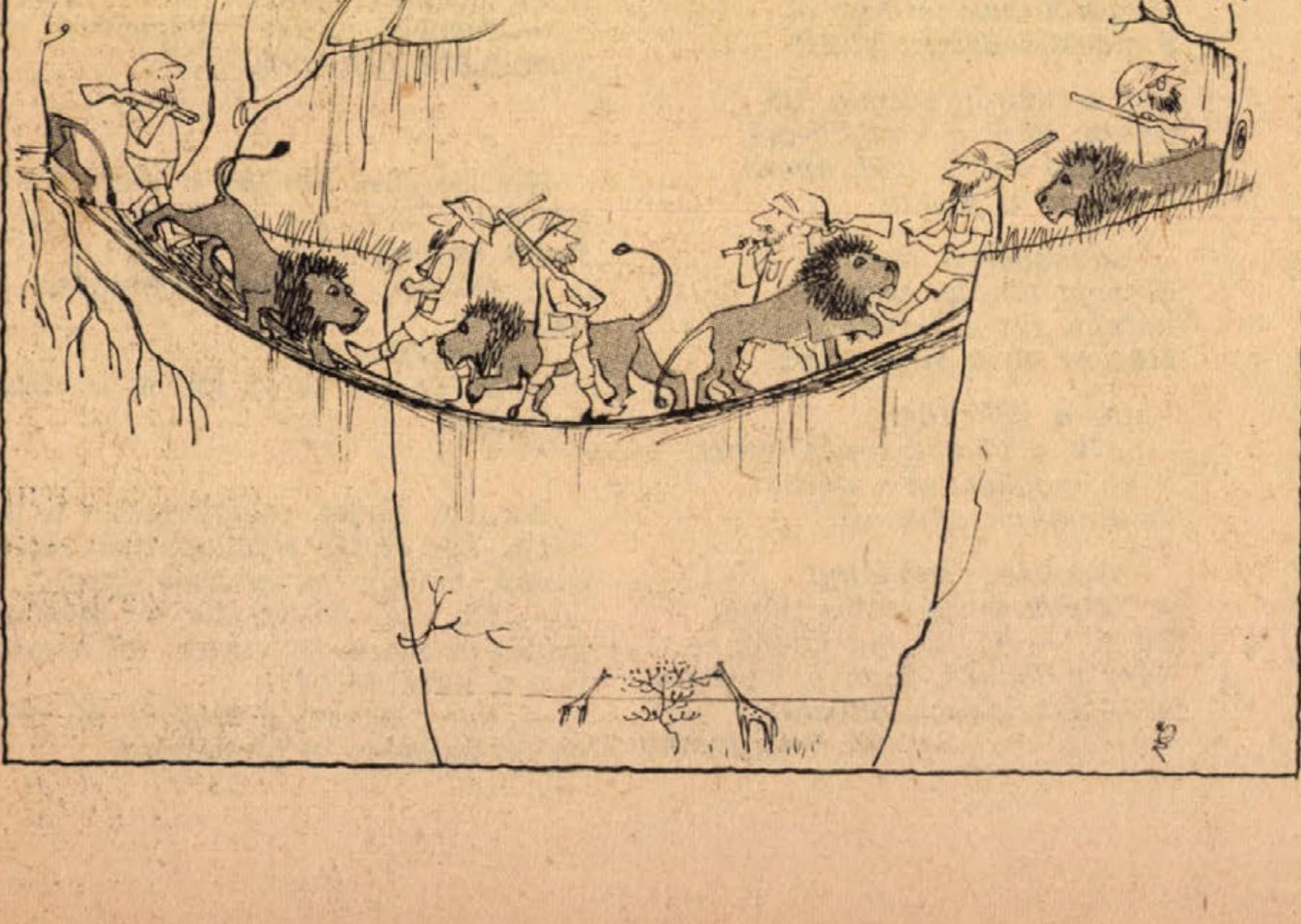

PÁRBESZÉD A LÉPCSŐHÁZBAN

Bőzinger lakótárs haragosan méltatlankodott:

– A fene egye meg, már megint nem folyik a víz!

Szelídlelkű, békeszerető ember vagyok, imádom a csendet és nyugalmat. igyekeztem hát lecsillapitani izgatott lakótársamat:

– Ne mérgelődjön, Bőzinger úr. Azzal csak magának árt.

– Hogyhogy ne mérgelődjek? Egyenesen megpukkadok! Mégis hallatlan, hogy a XX. század második felében egy világvárosban ne legyen elég víz!

– Gondoljon az objektív nehézségekre . . .

– Magának fogalma sincs, hányszor gondolom, hogy az objektív nehézség jöjjön arra, aki felelős a vízhiányért.

– Senki se felelős, csak a jó öreg Duna . . . Az alacsony vízállás.

– Ne röhögtessen, uram! . . . És ahol nincs Duna?! Sokezer város van a világon, amely nem folyóvíz mellett épült. Ott talán szomjanhalnak az emberek?

– Ne felejtse el, hogy Budapest két világháborút szenvedett végig . . . Az ostrom . . . A bombázások . . .

– Jól adja! Erről jut eszembe az egyszeri utazó, aki még a békebeli békében megszállt egy budai fogadóban. Másnap reggel a szállodás megkérdezte, hogy aludt? Az utazó keserűen kifakadt: – Uram, ennyi poloskát még életemben nem láttam! – Mire a szállodás széttárta karjait és így felelt: – Ne tessék elfelejteni, kérem, hogy Buda százötven évig török megszállás alatt volt . . .

– Kedves anekdóta, de mint minden példázat, sántít kissé. A Vízművek hallatlan erőfeszítéseket tesz, hogy segítsen a bajon. Új kutakat kapcsolnak be, a régieket javítják, éjjel-nappal dolgoznak. Azonfelül takarékossági rendszabályokat is hoztak. Éjszakára el kell zárni a fővezetéket.

– Ennél rosszabbat ki se találhattak volna! Először is, a magasabb emeleteken csak éjszaka van víz, akkor viszont elzárják. Mikor mosakodjanak és igyanak az emberek?

– Hát nem könnyű . . .

– Másodszor, ez a takarékossági rendszabály súlyos vízpocsékolásra vezet. Az emberek este a pálinkás stamperlitől a fürdőkádig minden edényt megtöltenek vízzel, még azok is, akik egyébként éjszaka sose fogyasztanak vizet. Mert hiába . . . Ilyen az emberi természet!

– Kétségkívül sok mindenben igaza van, Bőzinger úr, mégis azt mondom, megértéssel és türelemmel kell lennünk. Majd csak jön a tavaszi olvadás és akkor megszűnik a vízhiány.

Bőzinger lakótárs tűnődve nézett rám, majd megkérdezte:

– Mondja, uram, honnan veszi ezt az angyali szelídséget? Én majd szét robbanok a dühtől, maga pedig zokszó nélkül tűri a vízhiányt. Hogy lehetséges ez?

– Úgy, hogy ön a negyedik emeleten lakik, én pedig az elsőn . . .

Király Dezső

TÁRGYALNAK A DISSZIDENS POLITIKUSOK

Mészáros András rajza

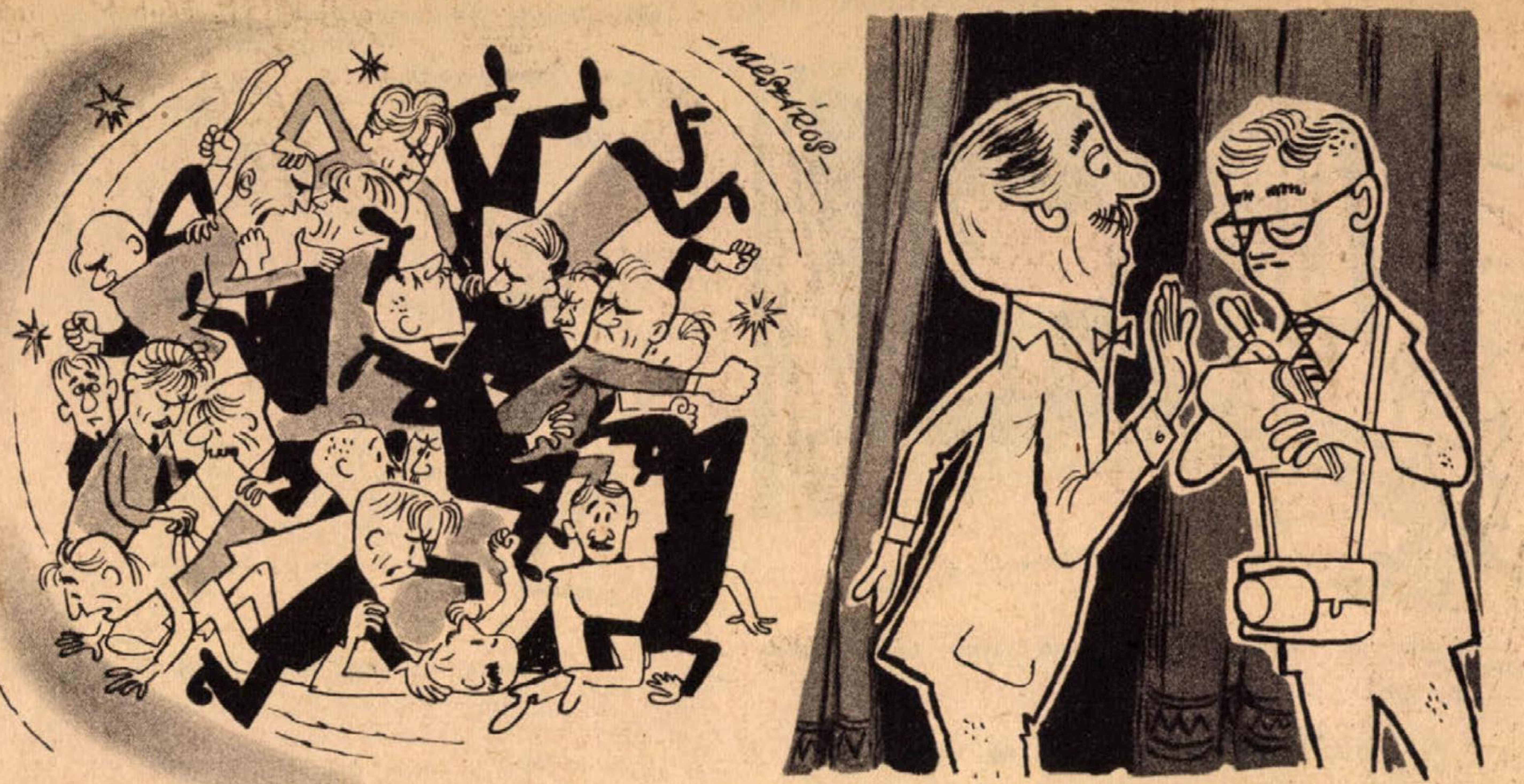

— Nyugodtan megirhatja: teljes az egyetértés, csak a pénzügyminiszteri tárca betöltése körül folyik még némi vita . . .

A MŰVELT GYÖMBÉRI

Gyömbérivel együtt szoktam az üzemi vendéglőben ebédelni. Társaságunkban van rendszerint Ilonka is, a bérelszámolóból. Sokáig úgy éreztem, hogy Ilonka engem jobban kedvel, de egy idő óta szomorúan tapasztalom, hogy Gyömbérivel többet beszél és mintha csillogóbb lenne a szeme, ha ránéz. Gyömbéri ugyanis egészen új oldaláról mutatkozott be. Műveltségét fitogtatta. Például így:

— Milyen rosszul ég ez a villanykörte. Edison, a világ legtermékenyebb feltalálója, aki bizony szép kort ért el, hiszen 1847-ben született és csak 1931-ben halt meg, nem gondolta volna, hogy 1958-ban ilyen szomorúan fog égni a villanylámpája.

Amikor a kompótot hozták, felsóhajtott:

— Mennyivel szebb és stílszerűbb lenne, ha fajánsz csészében hoznák. Persze nem akármilyenben, hanem phagesi, rhodosi vagy ushebti mintára készült edényekben.

Ilonka ilyenkor áhítattal nézett a művelt Gyömbérire és én meg se mertem mukkanni.

Spenótot hoztak:

— Egyék sokat, Ilonka, vastartalma van. A ferrofil baktériumoknak vastartalmú tápanyagra van szükségük!

Egyre dühösebb lettem Gyömbérire és elhatároztam, hogy én is műveltséggel fogom Ilonkát főzni.

Egy napon, amikor „női szeszély" volt a tészta, könnyedén megjegyeztem:

— Izabella Mária Lujza volt a legbajzánabb királynő. 1868-ban erkölcstelen élete miatt le is kellett mondania. Nemde Gyömbéri?

— I . . . igen . . . — dadogta.

— Hol uralkodott ez a királynő? — kérdezte Ilonka Gyömbérit.

— Izé . . . hol is . . . na . . .

— Spanyolországban, 1833-tól 1868-ig — jegyeztem meg. — Persze nagyon különbözött I. Izabellától, Kasztilia királynőjétől, aki nagy embert pártfogolt!

— Ugyan kit? — kérdezte Ilonka és szinte egyszerre nézett rám is, Gyömbérire is.

Gyömbéri pulykavörös lett zavarában, én rávágtam:

— Hát Kolumbus Kristófot! Egyébként Ferdinándhoz ment férjhez.

Ilonka most már rám emelte ibolyakék szemét és én, mivel királynőkről volt szó, kiselőadást tartottam Johannáról, aki megölette férjét, Endrét.

Így ütöttem ki Gyömbérit a nyeregből, de a diadal még mindig nem volt édes, mert azon törtem a fejem, hogy honnan vette elő hirtelen ezt a fene nagy műveltséget és ha már olyan művelt volt kedden, szerdán, miért volt műveletlen csütörtökön és pénteken? Miért tudott mindent Edisonról és a ferrofilről?

Szombaton kaptam meg a választ. Együtt ültem vele az Orchidea eszpresszóban, amikor bejött egy mozgó könyvárus. Odalépett Gyömbérihez és könyveket kínált neki, de ő nem vásárolt.

Az árus megjegyezte:

— Hja, nincs mindig olyan jó alkalmi vétel, mint a lexikon „Ebihal-Fortezza" kötete. Azt jól vásárolta. Huszonöt forintért egy lexikon! Igaz, hogy csonka kötet, de mégiscsak lexikon . . .

Palásti László

Itt a házi ápolónőszolgálat

Toncz Tibor rajza

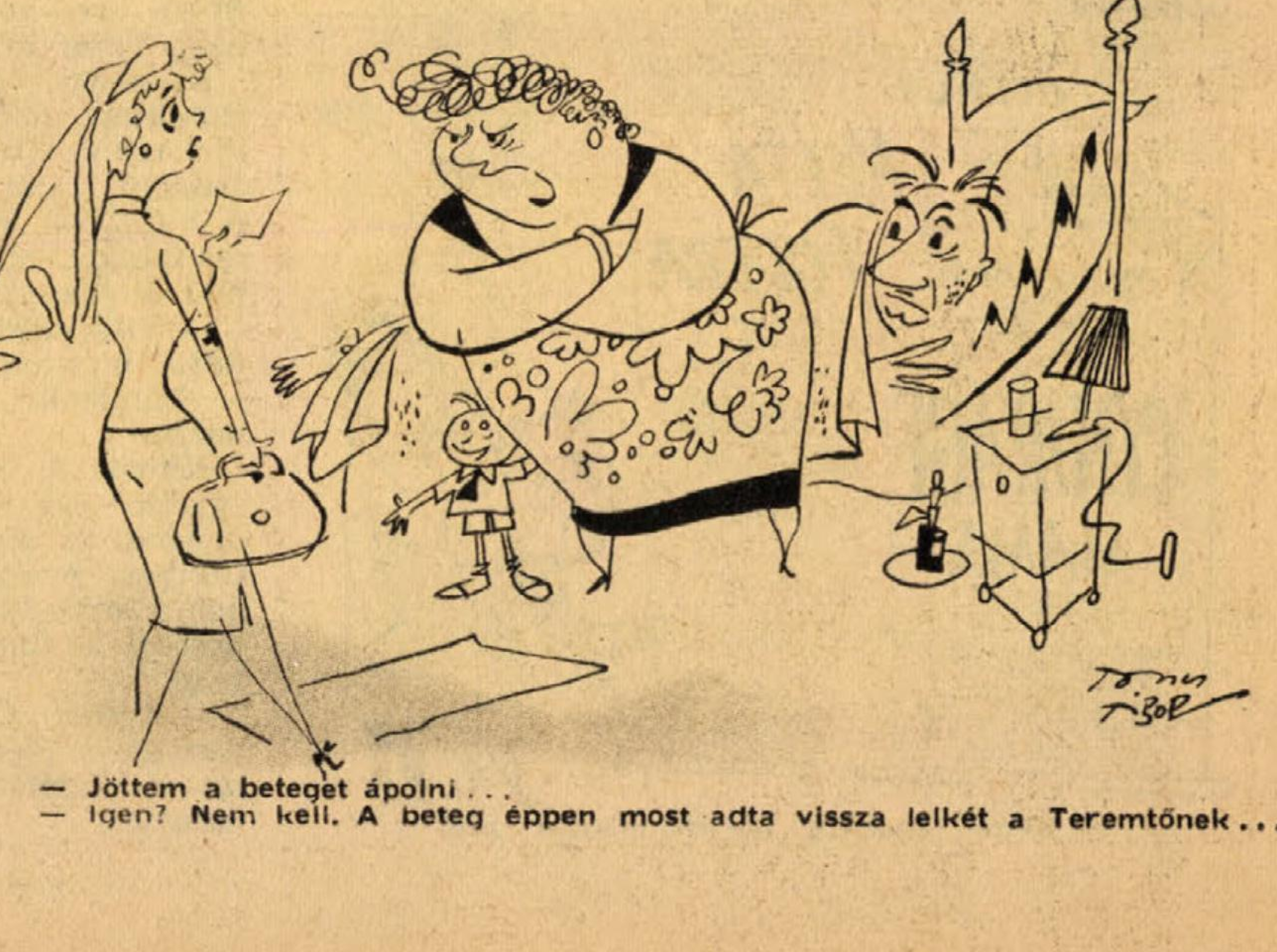

— Jöttem a beteget ápolni . . .
— Igen? Nem kell. A beteg éppen most adta vissza lelkét a Teremtőnek . . .

Pesti neon

Szür-Szabó József rajza

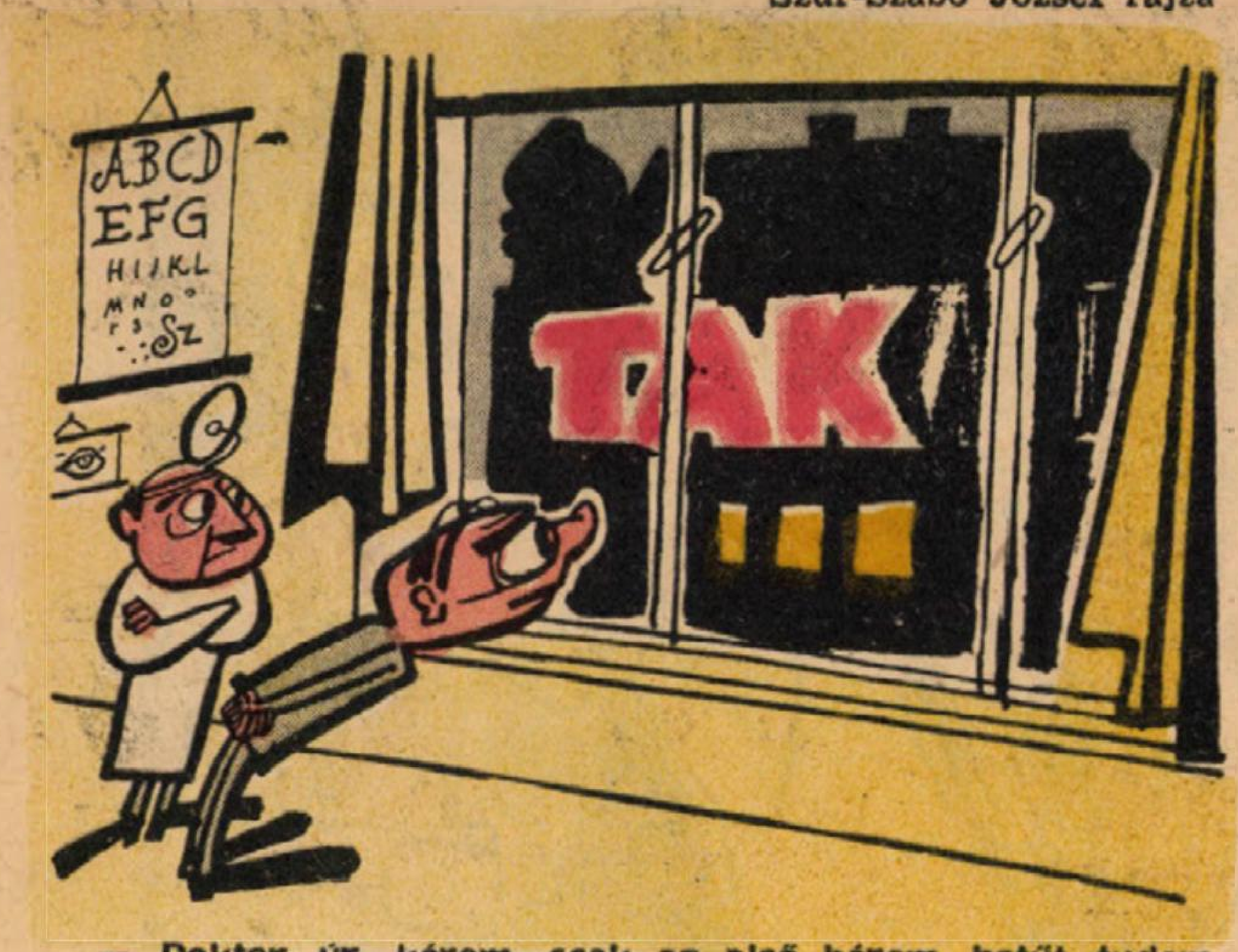

— Doktor úr, kérem, csak az első három betűt tudom elolvasni!

— En is!

A konflisló nyugalomba vonult

Kasso rajza

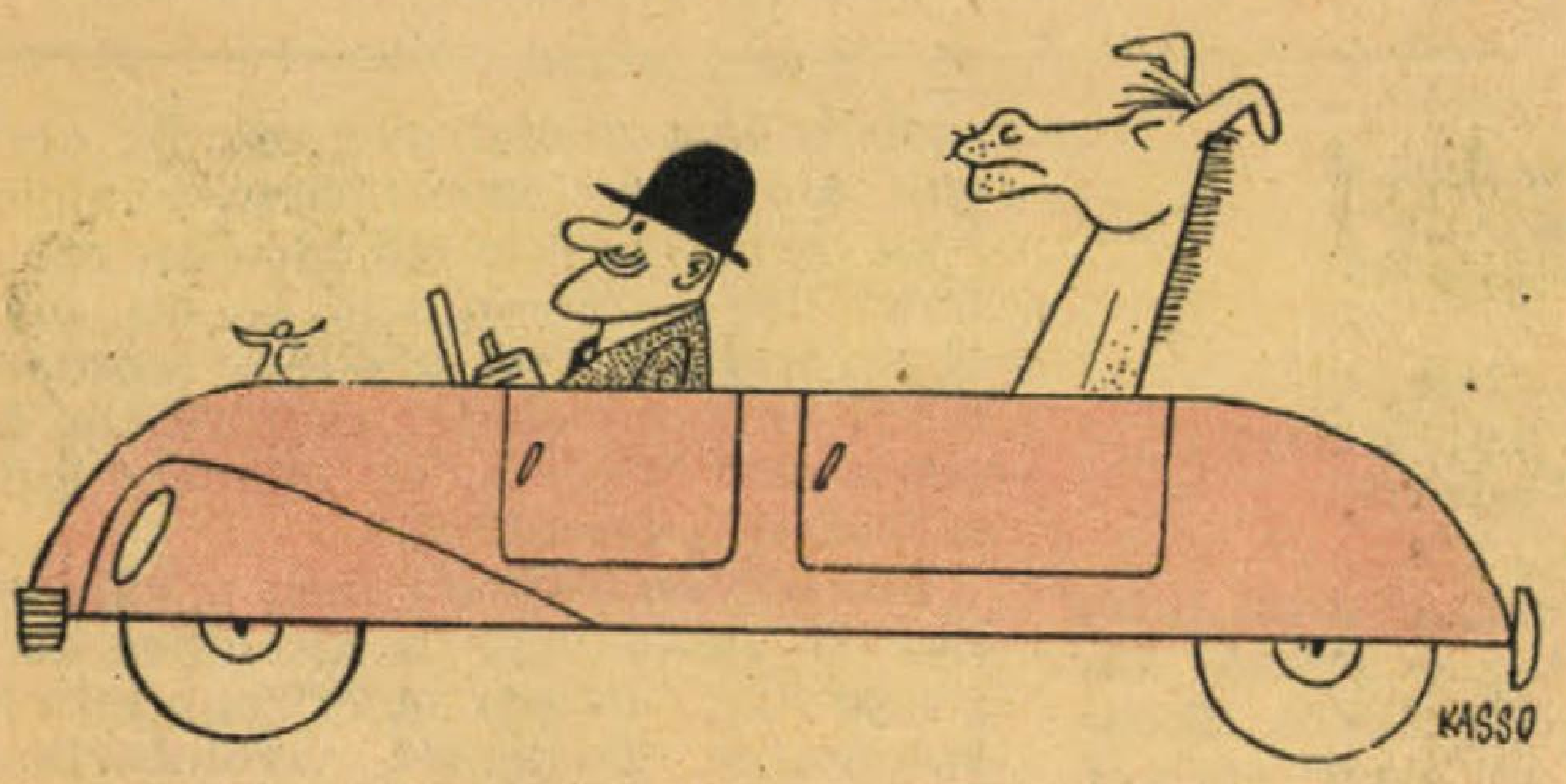

Hirdetőoszlop

Sándor Károly rajza

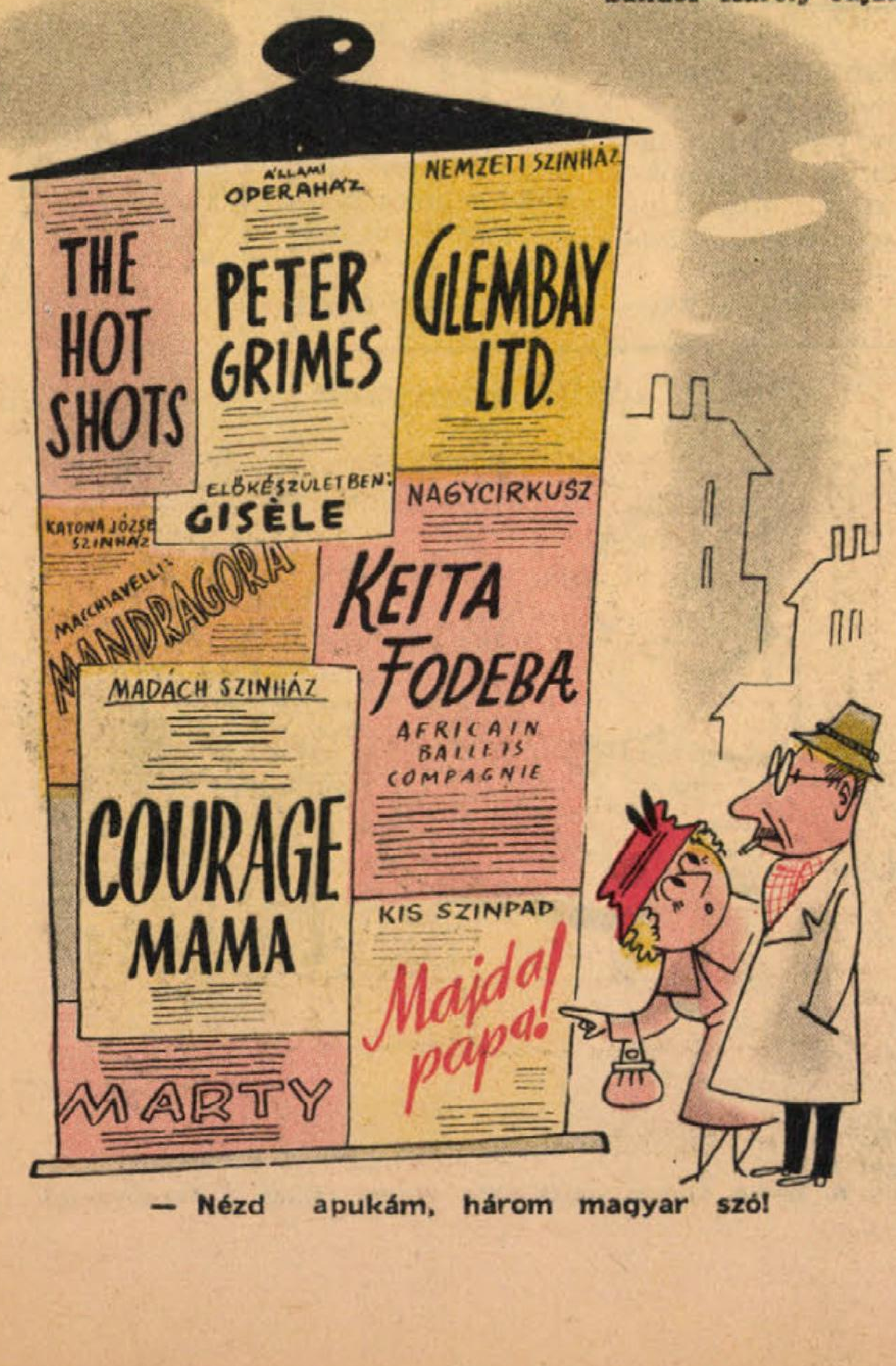

— Nézd apukám, három magyar szó!

Milyen praktikus!

(Mindenütt felhasználható takarékbélyegek kerülnek forgalomba.)

Sándor Károly rajza

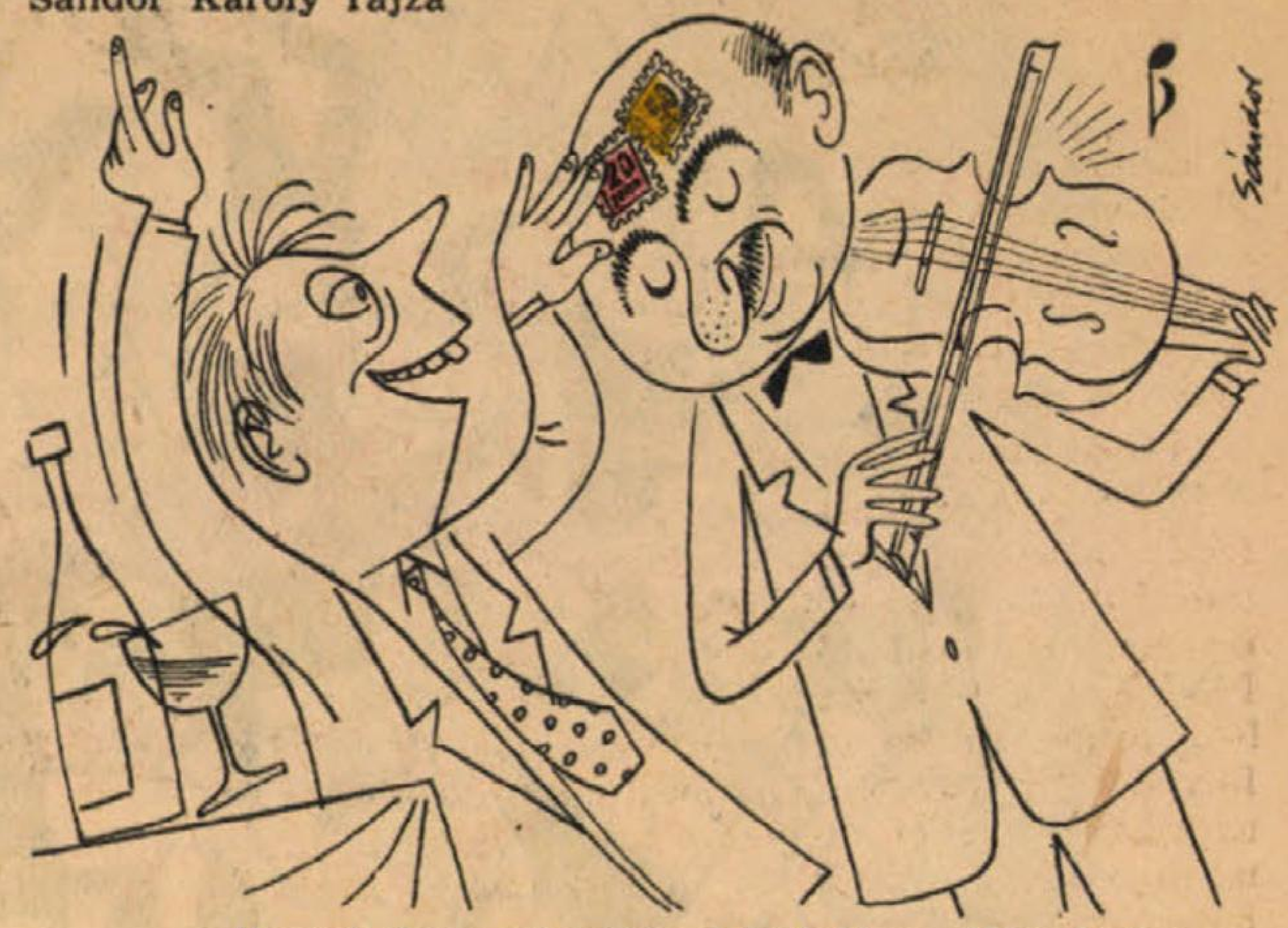

— Nesze! És most aztán húzd ide a fülembe!

ÜZENET A PALACKBAN

A feleségem könnyelműnek nevezett, amikor hazahoztam a zseb-rádiót és a zseb-presszót, s egész este nem beszélt velem.

Másnap elhagytam családomat: feleségemet és hét apró gyermekemet.

— Miért? Mondd, miért? — faggattak barátaim, ismerőseim, de én nem válaszoltam a kérdéseikre, számat dacosan összezártam.

Aztán vonatra ültem, majd hajóra szálltam, a Santa Monicára, amely inkább hasonlított egy mosóteknőhöz, mint egy hajóhoz. A mosóteknő kapitánya, egy részeges, vén tengeri medve, már az út elején elárulta nekem: a hajó olyan öreg, hogy egy icipici viharocska is elsüllyeszti.

A kapitány csodálkozva látta, hogy nem ijedtem meg, s válaszom csupán egy hanyag vállrándítás.

Másnap észrevettem, hogy a kapitányunk a barométer előtt áll és imádkozik. Ebből arra következtettem, hogy vihar közeleg.

Sejtésem beigazolódott. Hatalmas, félelmetes vihar tört reánk. Hajónk minden eresztéke recsegett-ropogott. A hullámok ide-oda dobáltak minket, mint egy könnyű játékszert.

— Süllyedünk! — kiáltotta hirtelen a kapitány. — Mindenki a mentőcsónakba!

Kitört a pánik. Csak egyetlen egy ember maradt nyugodt és magabiztos: én. Gúnyos mosollyal, mellemen összefont karokkal néztem a tülekedő embereket.

— Uram! Önnek vasból vannak az idegei! — mondta a kapitány elismerő hangon.

Beszálltunk a mentőcsónakokba és a magunkkal hozott rádióadón állandóan segítséget kértünk. Nem kellett sokáig várnunk: félóra múlva megjelent a látóhatáron egy óceánjáró. Társaim integetni kezdtek és örömujjongásba törtek ki.

Én azonban nem integettem és nem örömujjongtam.

Amikor az óceánjáró motorcsónakot küldött értünk, nem tartottam a társaimmal, nem szálltam át velük, hiába kérlelt, könyörgött a Santa Monica kapitánya. Végül is sorsomra hagytak.

Két hétig hánykolódtam a tengeren, majd egy szigetre vetődtem. Kíváncsian körüljártam kicsiny birodalmamat, de embereket, embernyomokat nem találtam, csak óriás-teknősök vetődtek az utamba. A sziget teljesen lakatlan volt.

— Ez az! — mondtam megelégedetten, s leülve a parti fűbe, elővettem a zseb-rádiómat és a zseb-eszpresszómat. Feketefőzés közben a Kincses Kalendárium műsorát hallgattam. Kávézás után levelet írtam a feleségemnek. A levelet beletettem egy palackba és jól bedugaszolva, a tengerbe vetettem, a tarajos hullámok közé.

A levélben ez állt:

„Mariska! Itt vagyok egy lakatlan szigeten. Rádiót hallgatok és feketézem. Most már remélem belátod, hogy hasznos dolog a zseb-rádió és a zseb-presszó, s nem dobtam ki fölöslegesen a pénzt. Sokszor csókol: Jenő."

(m. gy.)

Moszkvai jegyzetek

A hideg

Midőn ismerőseimmel közöltem, hogy Moszkvába készülök, kiki egyéniségének megfelelően elszörnyedt, vagy részvevően meredt rám. Tudod milyen hideg van ott ilyenkor? Megfagysz. Készülj fel alaposan.

Felkészültem.

Egyik barátnőmtől tekintélyes, alulfelül dúsan prémezett irhabundát kaptam kölcsön. Egy másiktól szőrmekucsmát, egy harmadiktól egyujjas, duplán bélelt vastag bőrkesztyűt. Kiegészített és felmelegített ruhatáramban szerepelt még: fülvédő, halinacsizma, gyapjú térdvédő, ugyanilyen zokni, különlegesen bélelt tréningnadrág, csuklóvédő, és egy olyan hosszú és széles gyapjúsál, hogyha háromszor nyakam köré tekerem, még mindig marad mit a tejbe aprítani.

Felszerelésem teljes és zord pompájában megérkeztem Moszkvába. Épp enyhe, fagypontkörüli hőmérséklet uralkodott. A nők könnyű télikabátokban, sportcipőkben és színes kalapokban sétáltak az utcákon. Általános feltűnést keltettem. Bárhol megjelentem, az emberek egy pillanatra döbbenten elhallgattak, majd élénken utánam fordultak. Egy alkalommal egy anya buzgón magyarázott valamit hátam mögött gyermekének. Kísérőm lefordította:

— Látod, kisfiam, hogyan kell védekezni a szegény északiaknak a hideg ellen? A néni biztosan eszkimó . . .

A kocsi

Igen sokan szeretnének Moszkvában kocsit vásárolni. Tehát várni kell rá, már mint a kocsira. Ez úgy történik, hogy a reménybeli kocsivásárló feljegyezteti nevét valamely szaküzletben, aztán időnként jelentkezik, hogy ezzel is jelezze: él még, nem adta fel igényét és reményét. A moszkvai adoma egy fiatal férfiről regél, aki egyszer valaha szintén feliratkozott. Az idők és jelentkezések során összebarátkozott a szaküzlet elárusítójával, aki egy alkalommal megjegyezte:

— Mi van önnel kedves Petrov, mintha megöregedett volna az utóbbi időben . . .?

Mire az búsan így válaszolt:

— Pedig ez már nem is én vagyok, hanem a fiam.

A pesti

A moszkvai ember meggondolt, nyugodt, higgadt, jó idegzetű. Az idegesítő és idegnyugtató fekete — szinte ismeretlen. Nem találkoztam szaladó, lihegő, nyugtalan emberrel. Egy nap aztán cseng a telefonom.

— Kérem, csak jelezni kívánom, hogy itt a szállodában, az emeleten egy pesti honfitársa lakik — mondja egy magyar hang — ha szüksége van valamire, forduljon hozzám.

Megköszöntem a szíves szót.

Ismeretlen szomszédom mielőtt letette a kagylót, még hozzáfűzte:

— Felfedeztem egy helyet, ahol fekete van. Rohanok!

Végre egy valódi pesti hang.

Kertész Magda

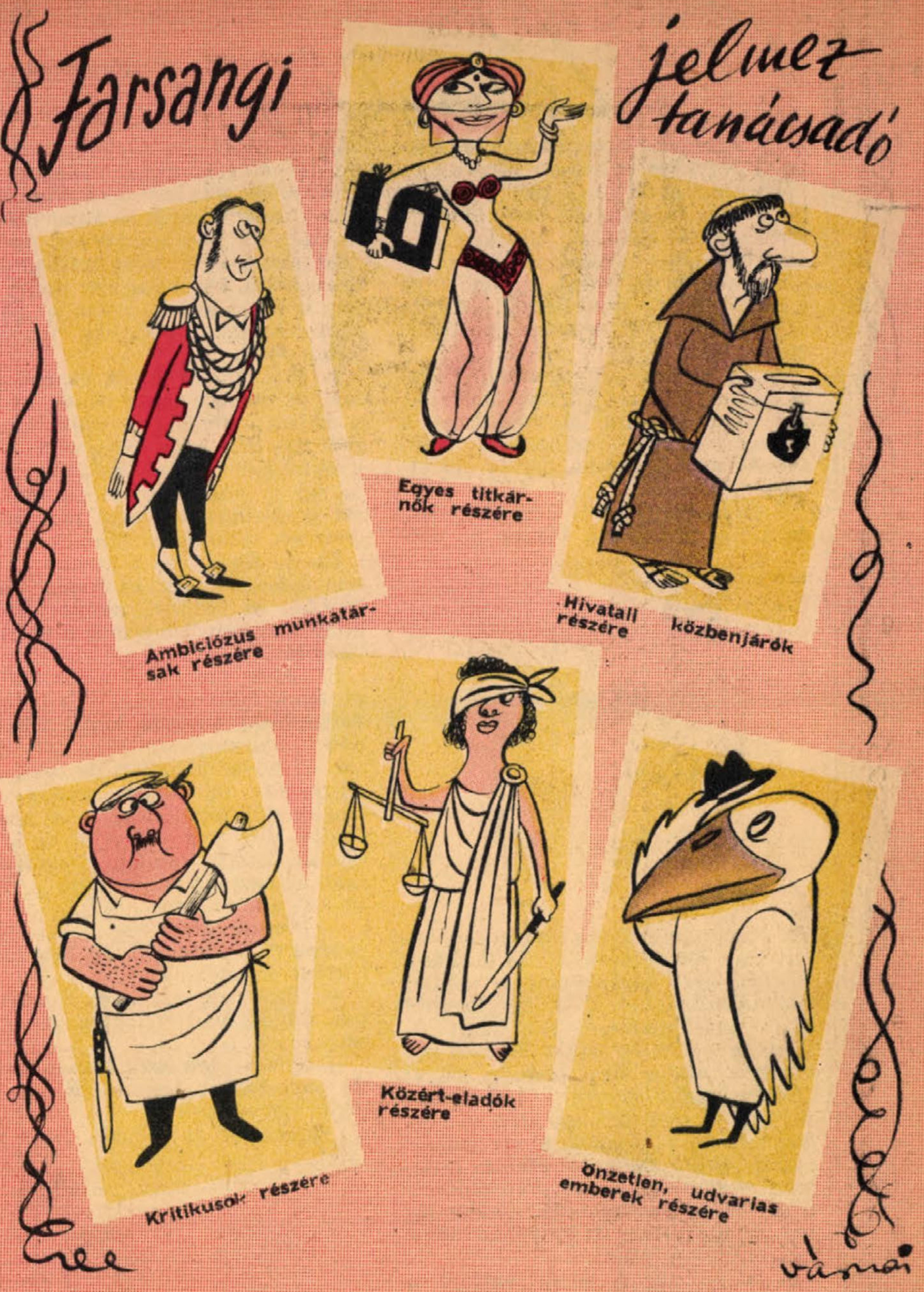
Farsangi jelmez tanácsadó
Ambiciózus munkatársak részére
Egyes titkárnők részére
Hivatali közbenjárók részére
Kritikusok részére
Közért-eladók részére
Önzetlen, udvarias emberek részére
vámai

Kisipari irányárak

Toncz Tibor **rajza**

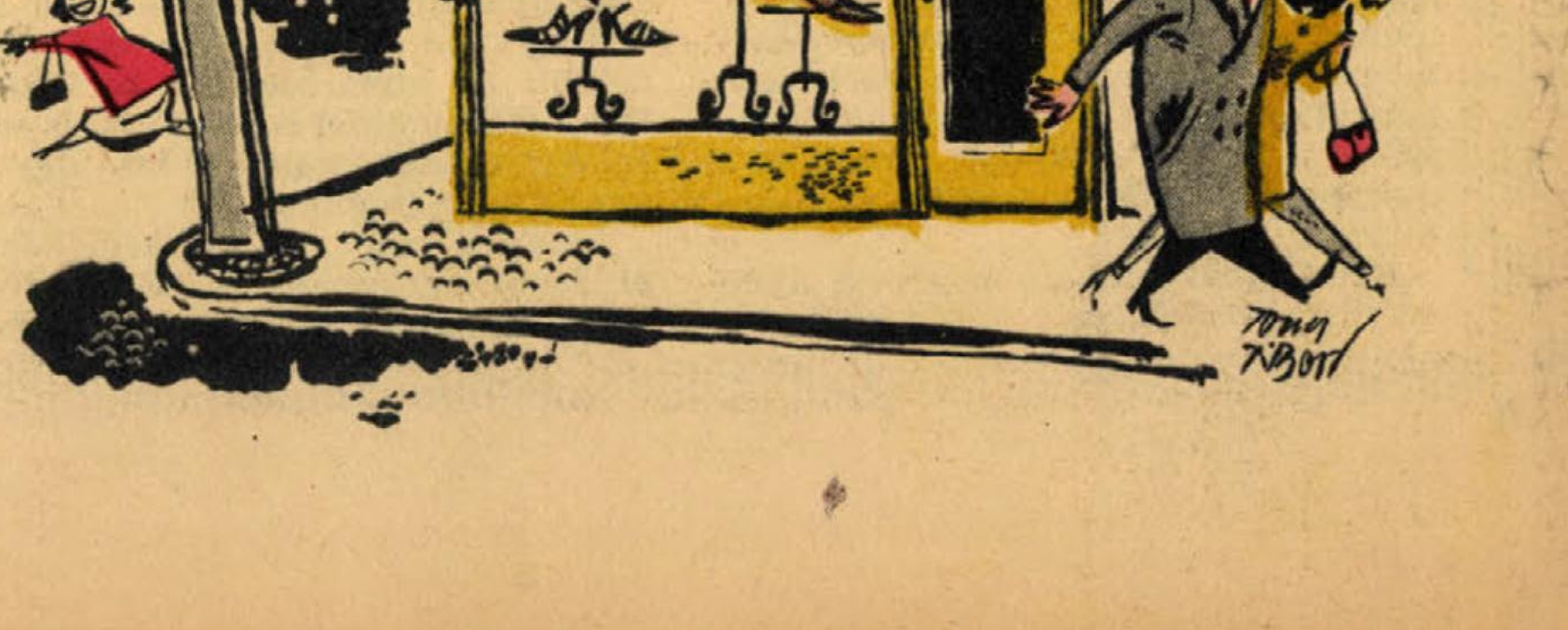
Cipész m.
1250 Ft
Ugyanez az Úttörőben Ft 320-
Ilyen, mint ez - a Szivárványban 285 Ft
1050 Ft
Toncz Tibor

Lollóval együtt

Berzenczei tüzes szemekkel, hollófekete üstökkel toppant az irodalomba, úgy 1950 táján. És még mi mindene volt! Makacs, lelkes, álmodozó ifjúsága, már aszerint, hogy mikor melyik volt a kívánatos, és egy valódi mosónő-anya a háta mögött, amit Berzenczei nem is mulasztott el gyakori párhuzamokba vonni.

— Tudod, Csákány elvtárs — magyarázta jólelkű pártfogójának —, van abban valami felemelő, hogy a mutter nekem is hazahozta a vacsorát. Az a kis lábacska, azt én úgy elnézem sokszor...

Tehetsége nem volt Berzenczeinek, de azt ő nem tudta. Hiszen ha verset akart írni, akkor verset írt, ha novellát, akkor novellát, és Csákány elvtárs nem fukarkodott a jólelkű biztatásokkal: — Csak így tovább! Most kell mindent belerakni! — Amikor pedig ez egyik Berzenczei-versben azt a sort olvasta, hogy: „Enyhe szellő játszik a kis göndörökkel" — mármint egy szép, merész traktoroslány hajának a kis göndöreivel, akkor Csákány elvtárs hosszan, mélabúsan és kövéren elnézett a távolba, és azt mondta: — Hát látod, ez az... Hogy itt főnévnek mersz használni egy jelzőt.

A vers meg is jelent valahol a „Fiatalok" rovatban, Csákány boldog volt —, Tomori viszont kellemetlenül nevetett. Ugyanis mindenkit Tomori fedezett fel, ő volt a fiatalok hivatásos felfedezője, egyedül Berzenczeit engedte át Csákánynak, hadd legyen már neki is egy felfedezettje.

— Nem kell ez nekem — mondta Tomori híveinek, akik már mind fel voltak fedezve. — Ez csak erőszakoskodik a Múzsával, pedig a Múzsa nehéz nő. Tíz év is beletelik, amíg erőszakoskodásra is elmegy végül egy pásztorórára. Ha elmegy egyáltalán.

Ezt mondta Tomori, mert mindig ilyen okos volt, és hagyta Berzenczeit a jó Csákánynak.

Berzenczei pedig villogott, kicsapta homlokából hollófekete haját, és előleget kért a könyvkiadótól, hogy elmehessen Egerbe. A helyszínen akarta megírni „sajátos, kettős szerkezetű hőskölteményét, amely egyszerre fog szólni a régi, büszke egri nőkről és a maiakról, mintegy a múlttal sugároztatva át a jelent".

Ezt Csákány fogalmazta meg ilyen szépen; ott dolgozott ő is a könyvkiadónál, és erősen pártolta a sajátos mű tervét, valamint az előleget.

Az előleg meglett. Berzenczei ismételten átadta magát az álmodozásnak az egri vár kazamatáiban, az egri nők büszkeségét pedig tettlegesen is tapasztalta, bezárólag egy pofon erejéig a város esti korzóján — hanem aztán: semmi. Se sajátos mű, se további pénz.

A jó Csákány búsult, Tomori nevetett, és megint nehéz nőnek nevezte a Múzsát, Berzenczei pedig lappangott. De már nagy terve volt — nagyoktól leste el. Lesz majd egy témája, egy jó gusztusos, bőséges téma, és azt párhuzamosan fogja megírni regénynek, drámának, filmnek.

De mi legyen az a téma?... Otthon üldögélt éppen az óbudai kis lakásban, és tűnődve nézett kifelé a konyhába, csinálja-e már a mutter a vacsorát.

És akkor rádöbbent a témára! Hát mi lenne más: egy régi mosonő öntudatosodása! Üzembe kerül takarítónőnek, alázatoskodni akar az urak — izé, az elvtársak előtt, de azok óvatosan, sok tapintattal maguk közé emelik. Sok tapintattal! — ez nagyon fontos. Mert lesz ott egy olyan is, aki durván akarja csinálni a dolgot, és csak elriasztaná az asszonyt... Igen, itt van a konfliktus.

— Mutter, hogy van maga ott a gyárban? — csapott le Berzenczei tüstént az anyjára.

— Hogy legyek, fiam. Takarítgatok, mindig van ott dolog. Az a sok szép iroda...

— Ahá! — lelkesült Berzenczei. — És mondja, mutter, nincs ott egy olyan durva alak?

A mutter azt mondta, hogy nem szoktak ott öregasszonyokkal durváskodni, de Berzenczei villogott egy éleset, és megnyugtatta — majd ő utánanéz!

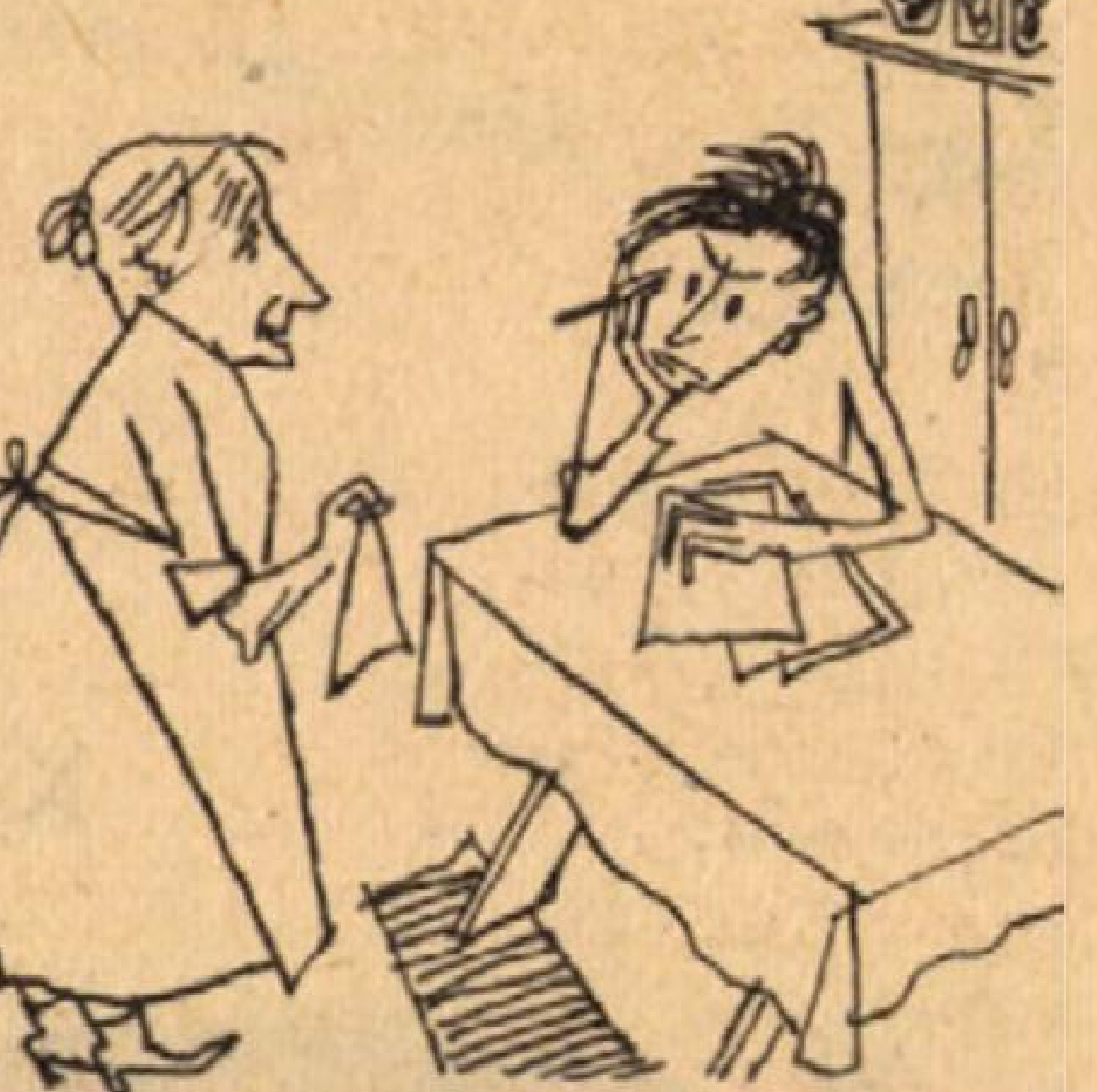

Előlegeknek nézett utána. Vázlatok születtek regényhez, drámához, filmhez, még hangjátékhoz is, aztán a vázlatok alakultak, módosultak, és az előlegek csordogáltak, még egy kis állásféle is cseppent az egyik szerkesztőségben. Az öregasszonyt meg bezzeg nem kellett már magukhoz emelni az elvtársaknak! A változékony vázlatokban mind feljebb emelte egyre csontosabb öklét, úgy fenyegette az irodákat...

Aztán a nagy mű mégsem készült el. Egyik műfajban sem. Hiába lelkesült érte a jó Csákány, hiába, hogy még Tomori is meghökkent — tévedett volna?... ő? — Berzenczei egyszer csak úgy megindult, hogy meg se állt Olaszországig.

Hírek jöttek még, hogy előleget vett fel egy milánói színháztól, hogy a Vatikántól is akart valami útonmódon, utóbb aztán már hírek se jöttek.

A jó Csákány hát fogta magát a minap, és megkereste az öreg Berzenczeinét Óbudán.

— Mi hír a Karcsiról? Szokott-e írni?

— Szokott, szokott — bólogatott az öregasszony —, csak ritkán. Ezt küldte most, ni...

A kurta levélben nagy tervek, szavak tolongtak — regények, színház, világsiker, fényes estélyek —, aztán címek egy sosehallott falvacska neve a papír alján. Abban a kis faluban alighanem többet foglalkoznak a tisztességes mezőgazdasági munkával, mint fényes estélyekkel.

De volt még valami a borítékban. Csákány kihúzta, és álmélkodva nézte az isteni Lollobrigida mellig való fényképét, bűvöletes vállait.

A fénykép hátán ez állt: „Lollóval együtt sokszor csókoljuk — Karcsi."

— Látja, Csákány úr — szipogott az öregasszony. — Úgy elment, azt se mondta, istenáldja... Most meg összeállt ezzel a Lollóval...

Csákány a „kis göndöröket" nézte a Lolló halántéka körül. Nagyon bús lett egyszerre. Ez az egy felfedezettje volt, ez a Berzenczei Karcsi, ez is elment... Összeállt a Lollóval.

Czibor János

Ketten egyedül

Közelebb az éghez,
egy sziklára viszlek,
Tüzesebb itt a fény
és a szellő frissebb.
Csak kettesben leszünk,
az emberek távol,
Cinkosunk a Tavasz,
csábítónk a Mámor,
Alattunk riasztó
mély szakadék ásít,
Leülünk a fűre,
selymes zöld a pázsit,
Ott megfoglak vadul,
sőt, ha kell, hát nyersen,
S felolvasom neked
a legújabb versem!

Vallomás

Melled két kerek halma,
Mint két Jonathán alma,
Szemed oly kék, mint ringlószilva,
Arcodon barack hamva pirja,
Ajkad, miként az eper,
piros, cukrozott,
Téged gólya helyett
a MEZŐKER hozott.

Galambos György

Józan ajánlat

Szür-Szabó József rajza

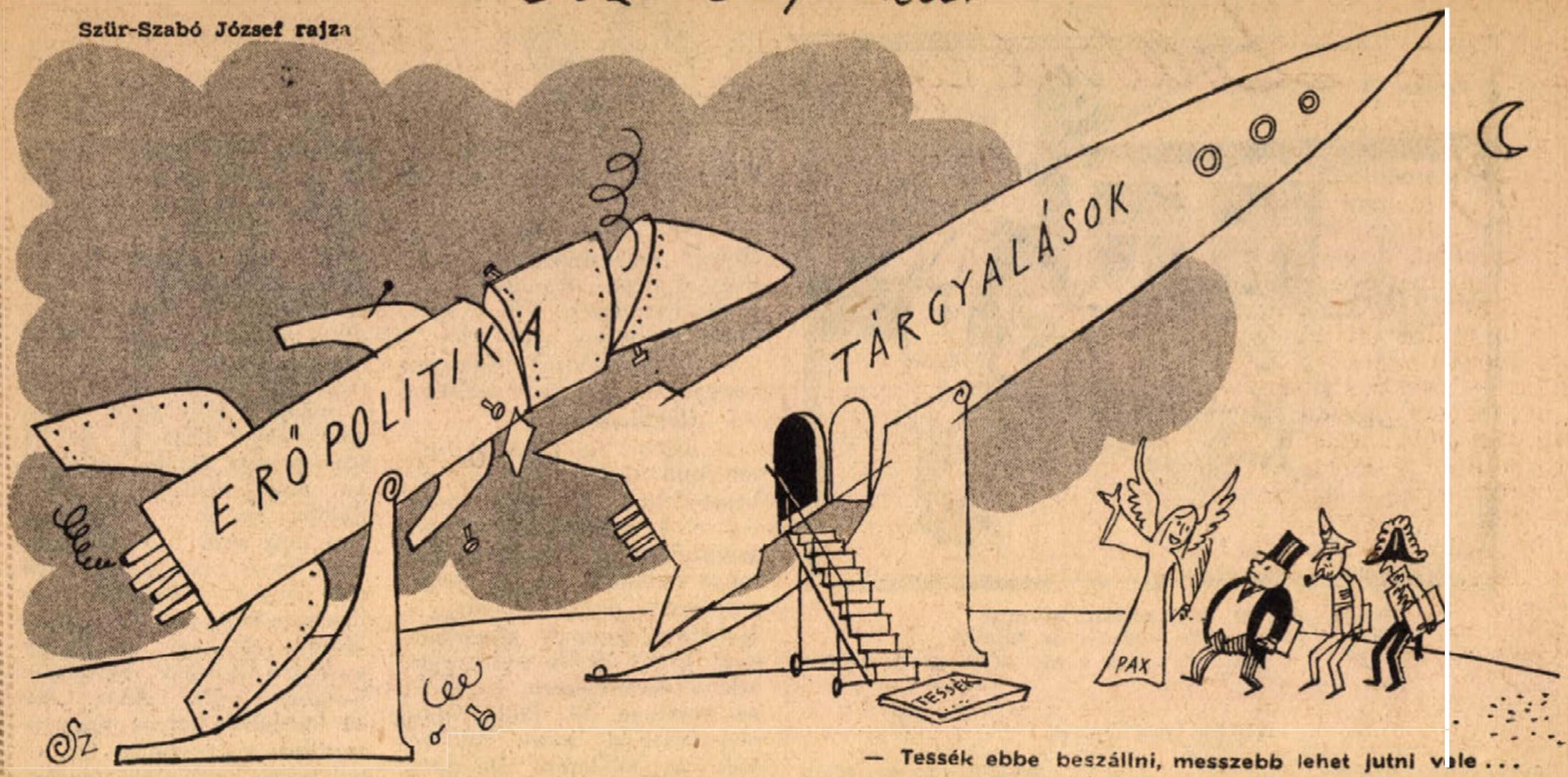

— Tessék ebbe beszállni, messzebb lehet jutni vele . . .

A humor könyvéből

KORÁNYI SÁNDOR orvostanár látogatást tett Wekerle pénzügyminiszter dánosi gazdaságában. Nagy elismeréssel szólt Wekerle legfőbb büszkeségéről, a sertéstenyészetről, de kifogásolta, hogy a hálószoba ablakai a sertésólakra nyílnak.

— Így van ez már harminc éve és sohasem volt még beteg egy disznóm sem — szólt Wekerle méltatlankodva.

✱

ANATOLE FRANCE-tól egy hölgyismerőse egyszer megkérdezte:

— Hogy van az, hogy egy harminc éves asszony gyakran idősebbnek tűnik egy 35 éves férfinél?

— Mert tényleg idősebb — hangzott az író felelete.

✱

TRISTAN BERNARD a messinai földrengés után néhány gyermeket otthonába fogadott. Rövidesen ezt sürgönyözte a segítőbizottságnak:

„Vegyék vissza a gyerekeket. Küldjenek inkább földrengést."

✱

BONAPARTE NAPÓLEON híres volt jó emlékezőtehetségéről. A legjelentéktelenebb eseményekre még évek múlva is emlékezett. Amikor egyszer valaki nagyon csodálkozott jó memóriája felett, a császár a következőket mondotta:

— A fej jó emlékezőtehetség nélkül olyan, mint egy erődítmény katonaság nélkül.

✱

TOSCANINI részt vett egy eszmecserében, amelyben az énekhang elvesztéséről volt szó.

— Borzasztó lehet —, szólt egy hölgy — ha egy operaénekes észreveszi, hogy elvesztette a hangját!

— Van ennél borzasztóbb is: ha nem veszi észre — jegyezte meg Toscanini.

✱

JÓKAI MÓRT 80. születésnapján az ország minden részéből elhalmozták gratulációkkal. Egy vidéki küldött így köszöntötte:

— Isten éltesse 100 évig!

Válaszára a nagy író viszszatért erre a köszöntésre:

— Nem hiszem ugyan, hogy húsz év volna még hátra részemre, talán a fele sem — mondta rezignáltan. — Mégis: Isten irgalmának ne szabjunk határt!

✱

KARINTHY FRIGYES az Otthon-körben odalép Kosztolányi Dezsőhöz, aki maga elé meredve ül egy asztalnál:

— Min gondolkozol, Daisy?

— Azon tűnődöm, milyen nehéz a sorsa a magyar írónak. Úgyszólván, napról napra tengődöm.

— Hah, Krőzus — kiáltotta Karinthy — én percről percre élek.

Gyomrosok egymás között

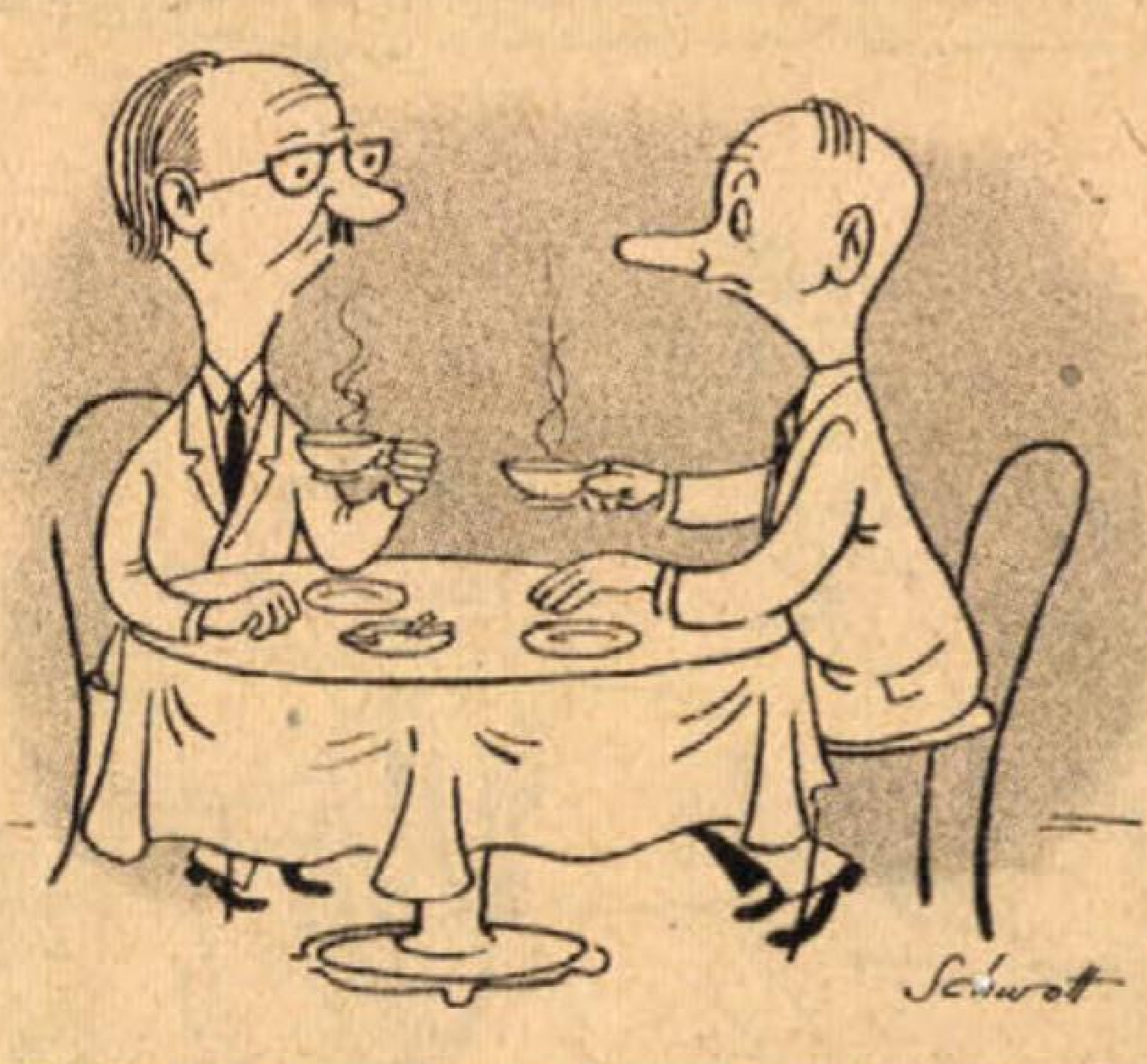

— Mondja, magának még fáj a gyomra?

— Nem. Már tökéletesen jól vagyok.

— Én is . . . Akkor viszont miről beszélgessünk?

Békés álom?

Réber László rajza

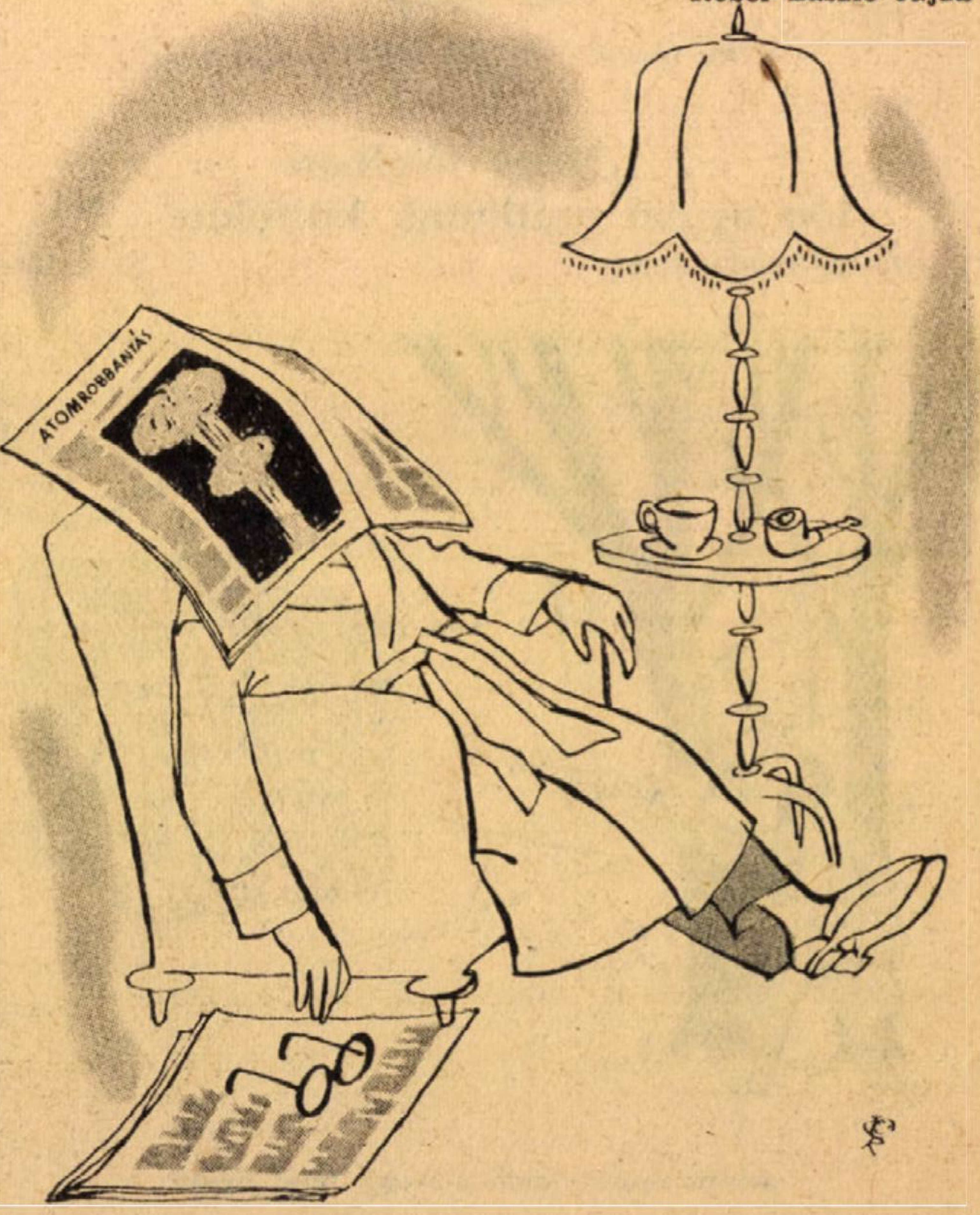

Mindjárt más!

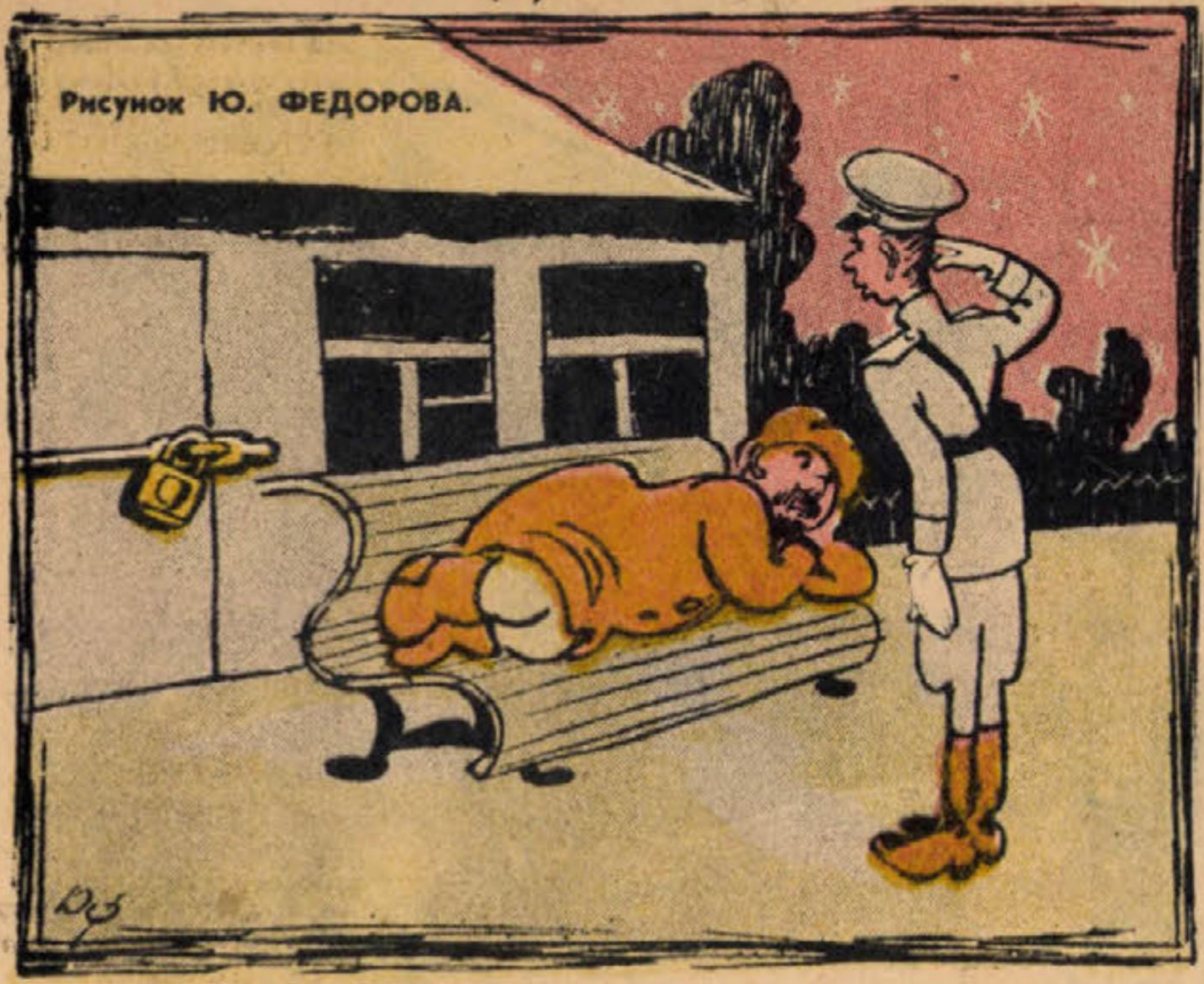
Рисунок Ю. ФЕДОРОВА.

— Polgártárs, itt nem szabad aludni!
— Nekem szabad. Én vagyok az éjjeliőr.

(Fedorov rajza a moszkvai **Krokodilból**.)

Vállalati lutri

Hegedűs István rajza

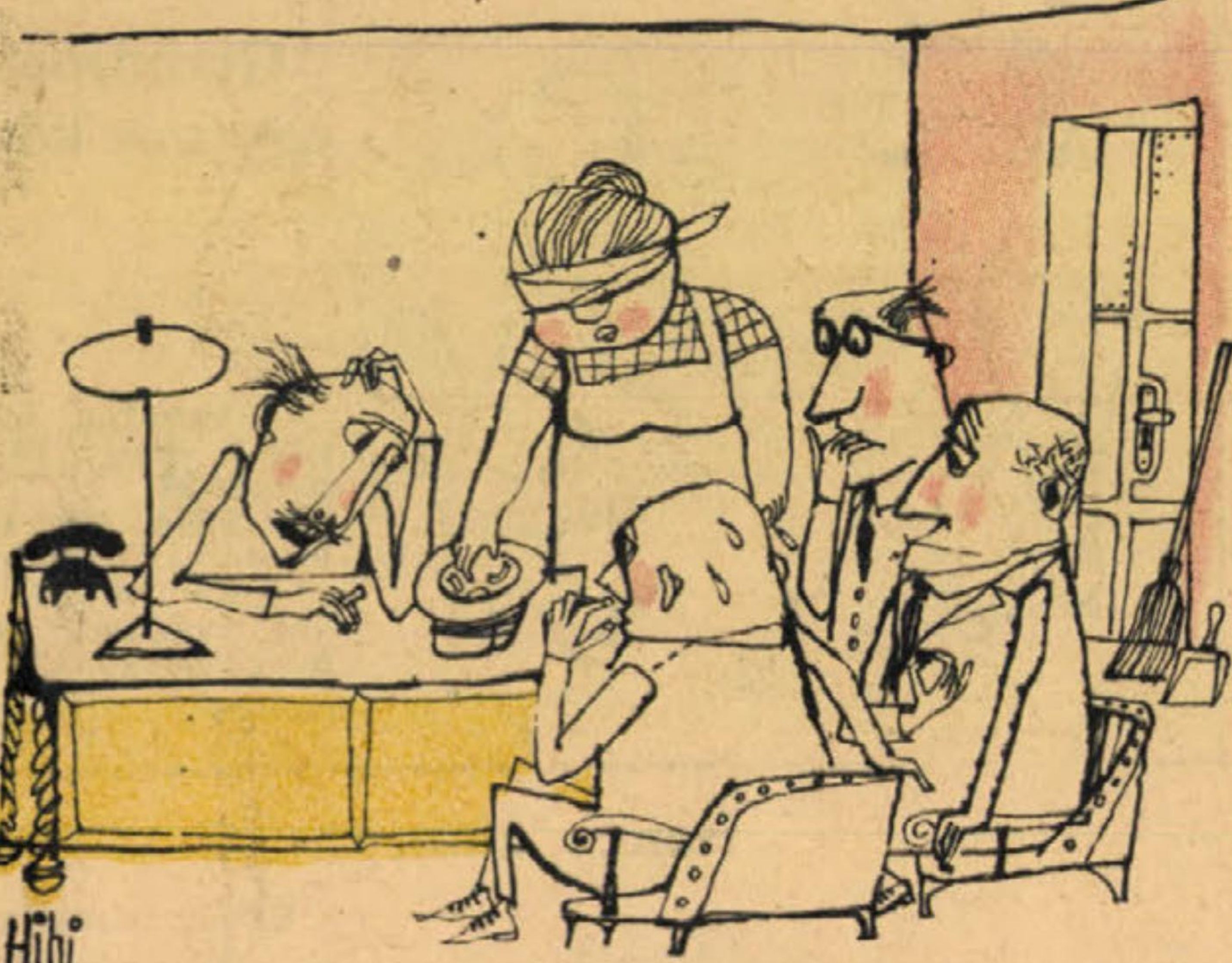

— Ki utazik külföldi tapasztalatcserére?

„Nagy tételben lőtt nyulat szállítunk külföldre...”

Sándor Károly rajza (Újsághír)

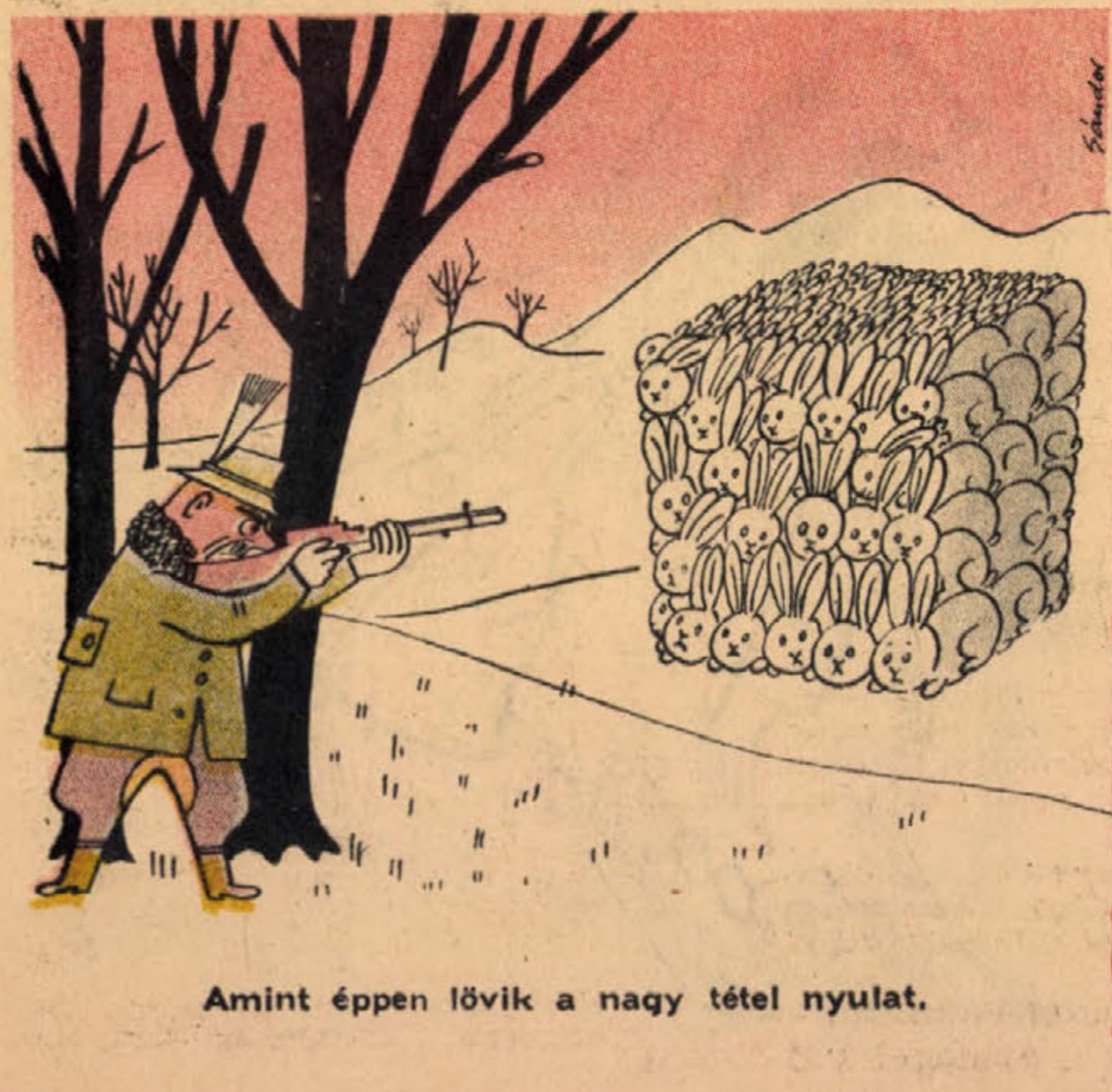

Amint éppen lövik a nagy tétel nyulat.

Csak a színtiszta igazat!

Ma találkoztam Tokmány Richárddal. Nagyon lógott az orra.

— No, Ricsi, hogy ityeg a fityeg? — kérdeztem, merthogy ő népi származású. Rákosligeten lakik. De ő csak himbálta búsan nagy fejét.

— A hazudozás áldozata vagyok —, dörmögte letörten.

— Hogyhogy?

— Nézze —, mutatott egy fél lottócédulát, míg egy elkeseredettet szívott az orrán —, én is, csak úgy mint más felvilágosodott ember, a lottóban babonás vagyok. Negyven héten keresztül mindig a családom életkorát játszottam meg. 15 és 14, ez a két gyerek, 35 a feleségem, én 44 és az anyósom 56. Eddig minden istenien ment. Mindég volt egy találatom. De most megjártam ... —

— Nono — vigasztaltam —, hol és mit hazudott?

— Mit? hol? ... — és majdnem sírt. — Hát képzelje, jövök haza tegnap este és kezdem kiállítgatni a lottócédulát. Feleségem belenéz. Mi ez? — kérdi —, a heti lottócédula? Milyen számot írsz bele? Mondom, először a te korodat, anyukám, a harmincötöt. Jó, hogy nem teszed közhírré —, feleli nyomasztó nyugalommal. Csak tudja meg ország-világ, hogy a feleséged vénül és így tovább ... Mit meséljek? Beírtam érte a harmincat. Az anyósomnak negyvenötöt, mert ő a vendéglátóiparban dolgozik és a vendég szereti, ha fiatalok sündörögnek körülötte. Ekkor lépett be a kisebbik lányom. Bőgött, mert a moziban egy francia filmet adnak és az anyja nem engedi el. Hogy az csak tizenhaton felülieknek való és azt az évet még kivárhatja. Csak egy félévről van szó és így beírtam a lottóba a tizenhatot érte. Most robogott be a fiam. Sarokbavágta a sapkáját és közölte, hogy öngyilkos lesz, mert a srácok nem akarnak vele pingpongedzeni. Hogy ilyen kölökkel még pötyögtetni sem állnak le. Mondom, hogyhogy kölök és kik azok a srácok? Aszongya, az egyik agronómus, most válik a második feleségétől, a másikról nem tudja ki, de feltűnően festi őszülő körszakállát. Azzal belenéz a lottócédulába. Tessék — mondja —, apa még segít is nekik, mert még ide is beírná, hogy csak tizennégy éves vagyok. Hogy megnyugtassam felzaklatott idegeit, és hogy ping-pong-partnerei legyenek, beírtam a tizenhetet. De ekkor már olyan dühös lettem, hogy lementem a presszóba. Ott aztán végre beírhattam nyugodtan a magam életkorát, nahát! — fejezte be Tokány. És nagyot fújt, keserűt.

— Hát Ricsikém, nehéz az élet! De ha van abszolút igazság, akkor most is lesz egy találata. A saját életkora.

Elpirult.

— Tudja — habozott — ... az asztalnál ült már egy izé... egy igen kedves ... szóval egy régi ismerősöm. Azt kérdi, tulajdonképpen hány éves maga, Ricsi? Mondom, negyvennégy. Nohát — kacarászott az illető —, nem néz ki többnek negyvenhárомnál ... Így aztán beírtam a negyvenhármat ...

Nagyon fájt a szívem Tokmányért. Aztán felderültem.

— Idehallgasson, öregem! Adja vissza a trafiknak a cédulát, hogy elrontotta. Kap egy újat, állítsa ki az eredeti számokkal.

Kitágult szemekkel nézett rám.

— Maga megőrült! Hát babona nincs? És ha kijön?

Bondy Endre

Potya vacsora

Gerő Sándor rajza

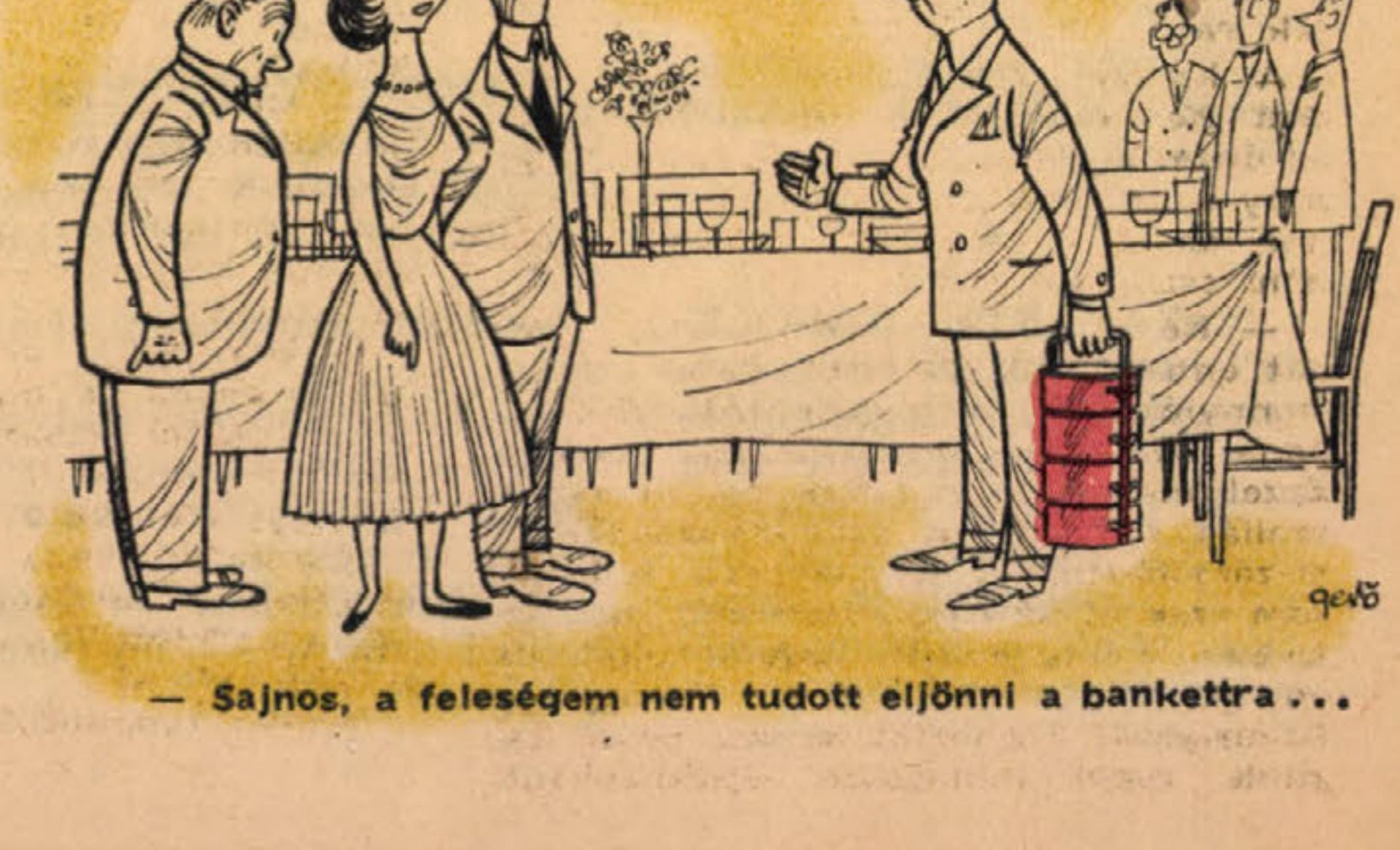

— Sajnos, a feleségem nem tudott eljönni a bankettra ...

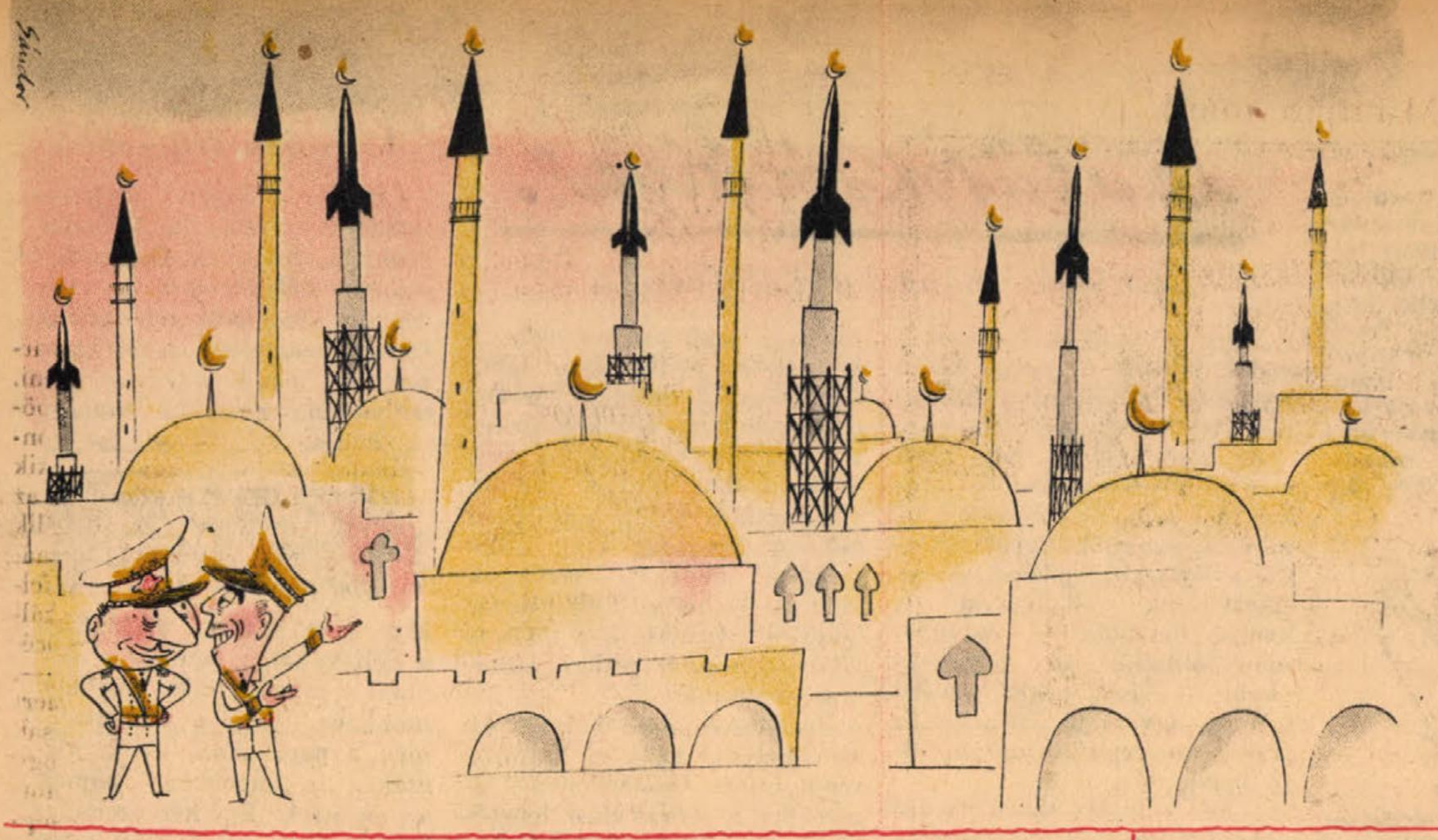

Törökország engedélyezte rakéta-kilövőhelyek létesítését

Sándor Károly rajza

— Mit szól hozzá, Kapitány úr, ugye beleillenek a városképbe?

Vidéki út

ÚJSÁGHÍR: A Fuchs-expedíció elérte a Déli-sarkot.

Néhány hónappal ezelőtt a „Jégkiszerelő N. V." főosztályvezetője magához kérette Kelement, a beosztottját.

— Nézze Kelemen — mondta neki — egy vidéki útról lesz szó. Teljes képtelenség, hogy a „Jégkiszerelő" négy fal között dolgozik és nem megy ki az életbe, nem tud piacokról, olcsó nyersanyag-forrásokról és így tovább. Az előbb beszéltem telefonon doktor Vivian Fuchs-szal, aki most indul a Déli-Sarkra. Azt mondta, nincsen semmi akadálya annak, hogy egy kartársunk vele menjen. Önre gondoltunk, Kelemen elvtárs, mert hatodik éve itt dolgozik az expedícióban, de még egyetlen napot sem volt vidéken. Majd meglátja, hogy magának is jót fog tenni egy kis friss levegő. A többit beszélje meg Fuchs-szal.

Kelemen savanyúan távozott a főnök szobájából és másnap csatlakozott az Európát elhagyni készülő expedícióhoz. Mindjárt felkereste az expedíció vezetőjét és a bemutatkozás után egyenesen a tárgyra tért:

— Mister Fuchs — kérdezte Kelemen — nem volna jobb ezt az egész expedíciós dolgot elhalasztani?

Fuchs csodálkozva nézett reá.

— Kifizetődik ez az út egyáltalában? — nézett Kelemen kételkedve a sarkkutatóra. — Gondolja meg: harmincegy forint napidíj. Tegye a szívére a kezét, és mondja meg ki lehet ennyiből jönni?

Az expedíció vezetőjét láthatóan meglepte a kérdés. Kelemen észrevette ezt és élénkebben folytatta:

— Gondolja csak meg, mister Fuchs. A sarkvidéken nyilván hideg élelmet fogunk kapni. Tudja, hogy milyen drága a hideg élelem? Csak reggelire elköltjük rá a napidíj felét!

A kutató zavartan magyarázni kezdett Kelemennek valamit arról, hogy az élelmet magukkal viszik és hogy bizonyos állomáspontokon raktárak fogják várni a karavánt. Kelemen azonban csak legyintett.

— Nem arról beszélek, hogy lesz mit enni vagy nem lesz, hanem, hogy mennyiért? De nem bánom, tegyük fel, hogy útközben megkínálnak minket. Ezzel még nem fejeztem be. Itt van a szállás kérdése. A szálloda-számlákkal elszámolhatnánk, de szálloda tudomásom szerint az egész úton alig lesz, sátorban, hókunyhóban fogunk lakni. És mit gondol, ki igazol nekem Pesten egy hókunyhót? Tíz forint térítési pénzt kapunk majd mindössze éjszakánként. Ezért a tízesért fagyoskodjunk heteken át?

Doktor Fuchs idegesen és türelmetlenül állt fel. — Nekünk akkor is megéri — mondta szárazon. — Mi nem a napidíjért megyünk, ha önnek nem tetszik . . .

— Tudom — vágott a szavába fölényesen Kelemen. — Tudom, hogy mire gondol. Én is tájékozódtam a lehetőségekről. De mit akar hozni? He? Egy dolog van a Déli-Sarkon: pingvin. Hoz belőle egy tucatot, na, hoz két tucatot. Eladja az Állatkertnek és slussz. Ki másnak kell még pingvin? És ezt önök üzletnek tartják!

A neves sarkkutató ekkor kiáltozni kezdett, hogy Kelemen azonnal távozzék az expedícióból, ám erre Kelemen megjuhászodott és elnézést kért, hogy mégis maradhasson. — Nem akarok ujjat húzni a „Jégkiszerelővel" — mondta Fuchsnak — és elvégre ön jobban tudhatja, hogy az út haszonnal jár-e majd végül vagy sem.

Napokig nem látták ezután Kelement, csendesen meghúzódott a számára berendezett kis fülkében. Útközben még csak egyszer kereste meg Fuchs doktort.

— Főnök — köszöntötte bizalmasan —, volna egy propozícióm. Nem mehetnénk inkább az Északi Sarkra? Képzelje, most hallottam, hogy a délin nincsenek eszkimók . . . tudja, akik szokás szerint kölcsön adják az idegennek a feleségeiket . . . érti ugye, mister, hát legalább ezt! Nem mindegy, hogy melyik Sarokra megyünk?

Kelemen, ezután a beszélgetés után végérvényesen letett arról, hogy az expedíció vezetőjét bármilyen észszerű javaslattal felkeresse.

Mégis, még egy alkalommal próbálkozott. Akkor már túl voltak Ausztrálián, és a Shackleton-támaszponton készülődtek az útra. Akkor kereste fel Kelemen utoljára Fuchs doktort.

— Mister Fuchs — mondta Kelemen feltűnően izgatottan —, van egy óriási hírem. A kollégája, valami Hillary, repülőgéppel megy a Sarokra! Megspórolnánk egy csomó gyaloglást, ha velük tartanánk!

— Mars ki! — ordította ekkor doktor Vivian Fuchs és olyan vörös lett, hogy a hó olvadni kezdett körülötte. — Dobják ki — ordította —, mert hozzá vágok egy gleccsert!

Így került haza Kelemen a „Jégkiszerelőhöz" anélkül, hogy kiküldetésének eleget tett volna és felfedezte volna a Déli Sarkot!

Hanem a napidíját azért kifizették.

Somogyi Pál

Ártatlanság

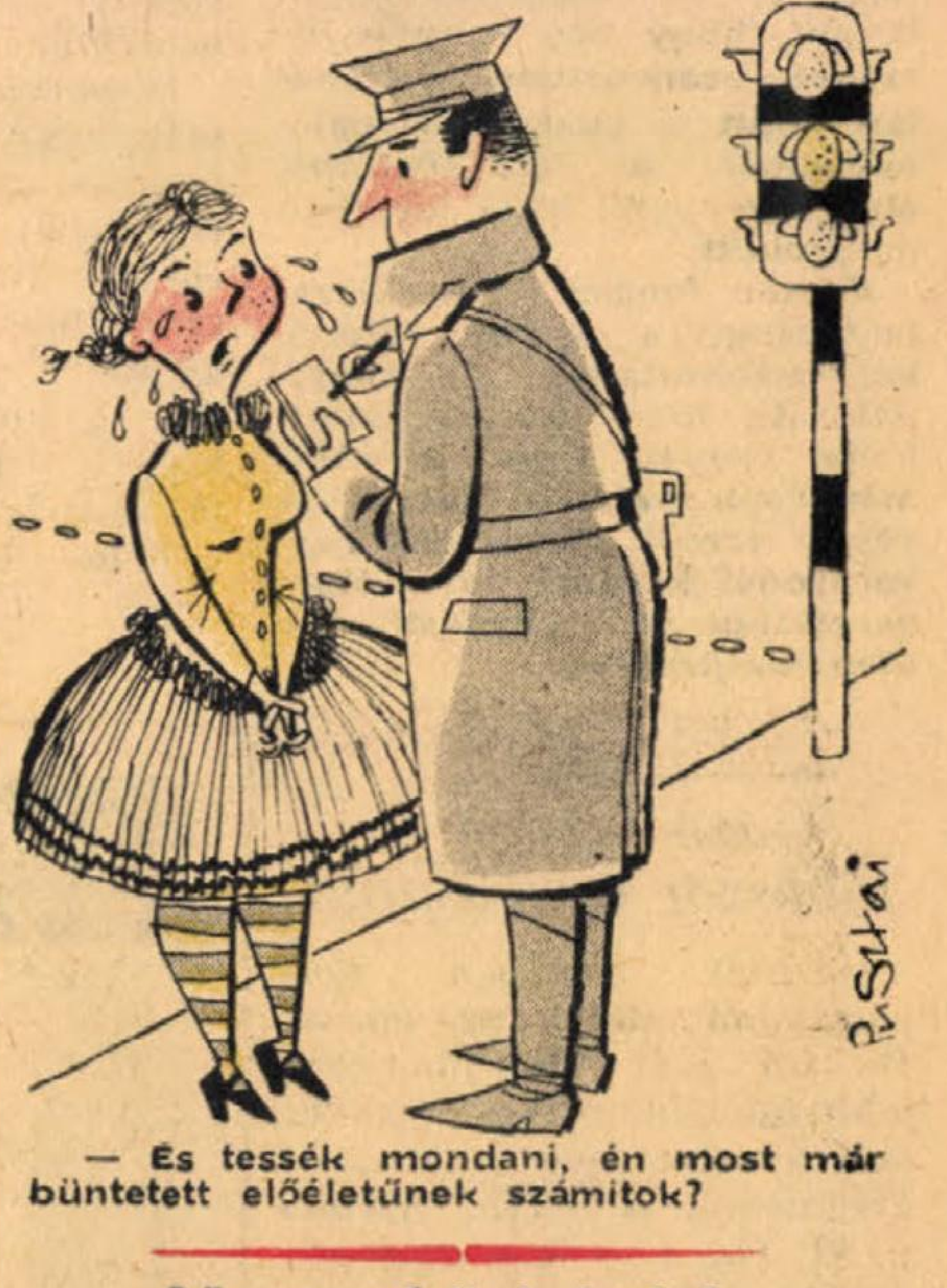

— És tessék mondani, én most már büntetett előéletűnek számítok?

Nemzetközi ételek a vonatokon

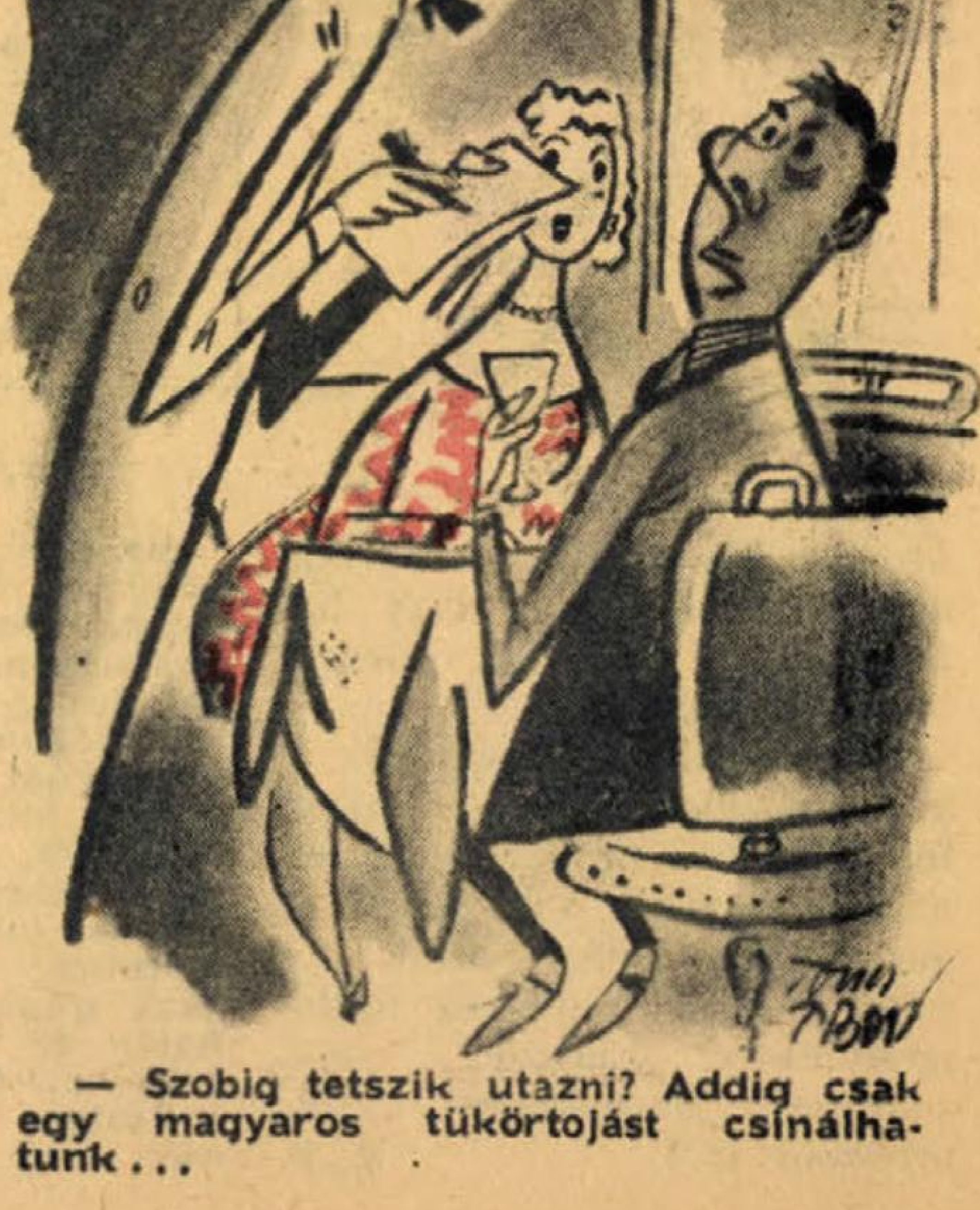

— Szobig tetszik utazni? Addig csak egy magyaros tükörtojást csinálhatunk . . .

Le a bürokráciával.

U-szeges csemege

Úgy kezdődött a dolog, hogy a kelenföldi pályaudvar 45. számú elárusítóhelyén felfedeztem a Budapesti Cukrászati Gyár aranypapírba bújtatott „Margaretta" nevű csemegéjét. Ezt az aranyos Margarettát meglátni, megvenni és beleharapni egy pillanat műve volt. Megszeretni viszont nem hagyta magát. Mikor ugyanis a nyelvem fölé

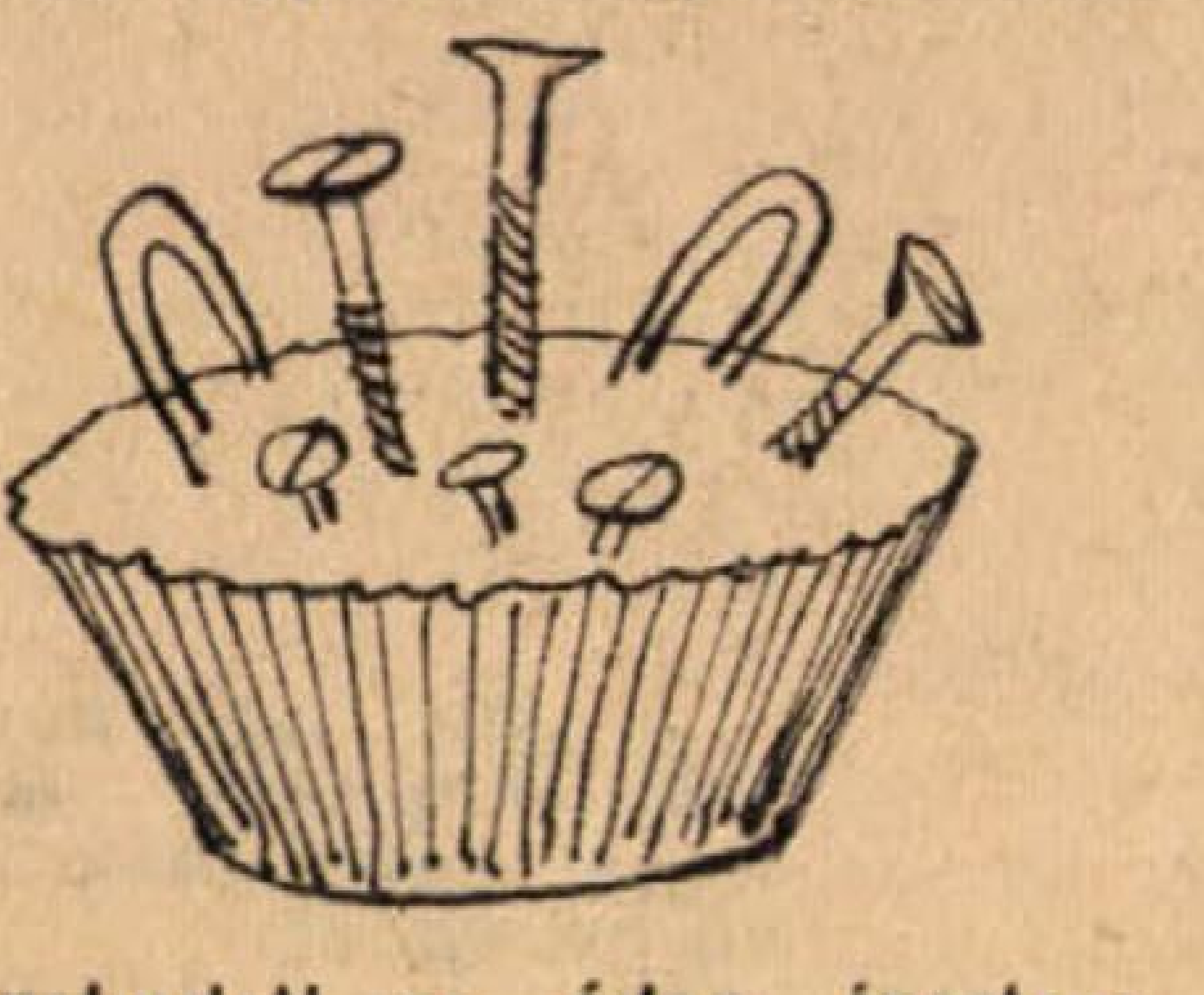

kerekedett az édes, éreztem ám, hogy valami bökdösi a szám padlását. Megnéztem a padlást és megrőkönyödve láttam, hogy egy rozsdás U-szeget szopogattam önfeledten, amit a cukrászok beletermeltek a Margarettába. Még szerencse, hogy idejében megbökött.

Miután fogaim közül kiszabadítottam a szúrós tölteléket, megmutattam az eladónak. Az meg csak biztatott, hogy tegyek csak jelentést már csak azért is, mert kevéssel ezelőtt valaki egy csavarszeget harapott ki a Margarettából. A „jelentést" ezúton megteszem.

S. J.
Székesfehérvár

Gázóra-csere — többször egymásután

Gázórát általában nem passzióból cserél az ember. De ha már elkerülhetetlen, jobb mielőbb túlesni rajta. Ez volt a véleménye Szentiványi Félixnének is (XII., Alkotás u. 41. fsz. 1.) s igen megörült, amikor meghozták az új gázórát.

Az öröm azonban kissé korai volt, mert kiderült, hogy az óra „folyik". Hoztak másikat. De abból is ömlött a gáz.

Megint kicserélték. A harmadik is rossz volt.. Egy hét alatt ötször cseréltek gázórát Szentiványiéknál.

Önkénytelenül felvetődik a kérdés: kinek jó ez a nyakrafőre gázóra-csere? S mit csinálnak azzal a sok hibás új gázórával? Talán viszik tovább egyre újabb és újabb igénylőhöz? Először... másodszor... harmadszor... sőt: többször is?!

R. E.

„Kidobós" hangulat Lillafüreden

Nagy várakozással és örömmel indultunk az ország egyik legszebb üdülőjébe, a lillafüredi Palota szállóba.

Az első kilenc nap alatt nem volt panaszunk, de amikor már csak öt nap volt hátra üdülésünkből, megkezdődtek a bosszantó jelenségek. Az étkeztetések alkalmával a hangos beszélőn — egymásután többször —, négyszer-ötször — ismertették, hogy így és így kell hazautazni. (Pedig megértettük már az első bemondást is...)

Az üdülés tizenkettedik napján felszedték a szőnyegeket és kopogás, meg a nagytakarítás zaja tette tönkre pihenésünket.

Csoportunknak szerdán délután négy órakor kellett elhagynia az üdülőt. Egy nappal előbb, kedden reggel esett először kiadós hó, és kilenc óra tájban elmentünk szánkót kérni. Kérésünket megtagadták. A kultúros azt mondta, hogy ő tízkor elutazik, a portás meg kijelentette, hogy sok a dolga. Kerestük a vezetőt, az meg szabadságon volt, a helyettesét pedig nem találtuk. Végre féltizenegy órakor elkezdődött a szánkókiosztás. Igenám, de tizenkettőre meg vissza kellett adni a szánkót.

Az üdülés végén már olyan kidobós hangulat volt Lillafüreden, hogy a vendégek közt az a keserű tréfa járta: idejövet beutalást, távozás *előtt öt* nappal pedig *„kiutálást"* kaptunk.

Ez bizony nem helyes. Az sem helyes, hogy a kultúros rendszerint bohóckodva ismertette a szórakozási lehetőségeket és olyan stílusban beszélt a vendégekkel, mint ahogy nyolc-tíz éves gyerekekkel szoktak. Még egy panasz... Lillafüred környéke gyönyörű. Itt sokan szerettek volna egésznapos kirándulást tenni. Többen ebédcsomagot kértek, de nem kaptak. Ilyen a gyakorlat Lillafüreden.

Mindezt a SzOT figyelmébe ajánljuk.

Samoday Lajos
és kilenc üdülőtársa, VII., Nyár u. 9.

Jeges bosszú

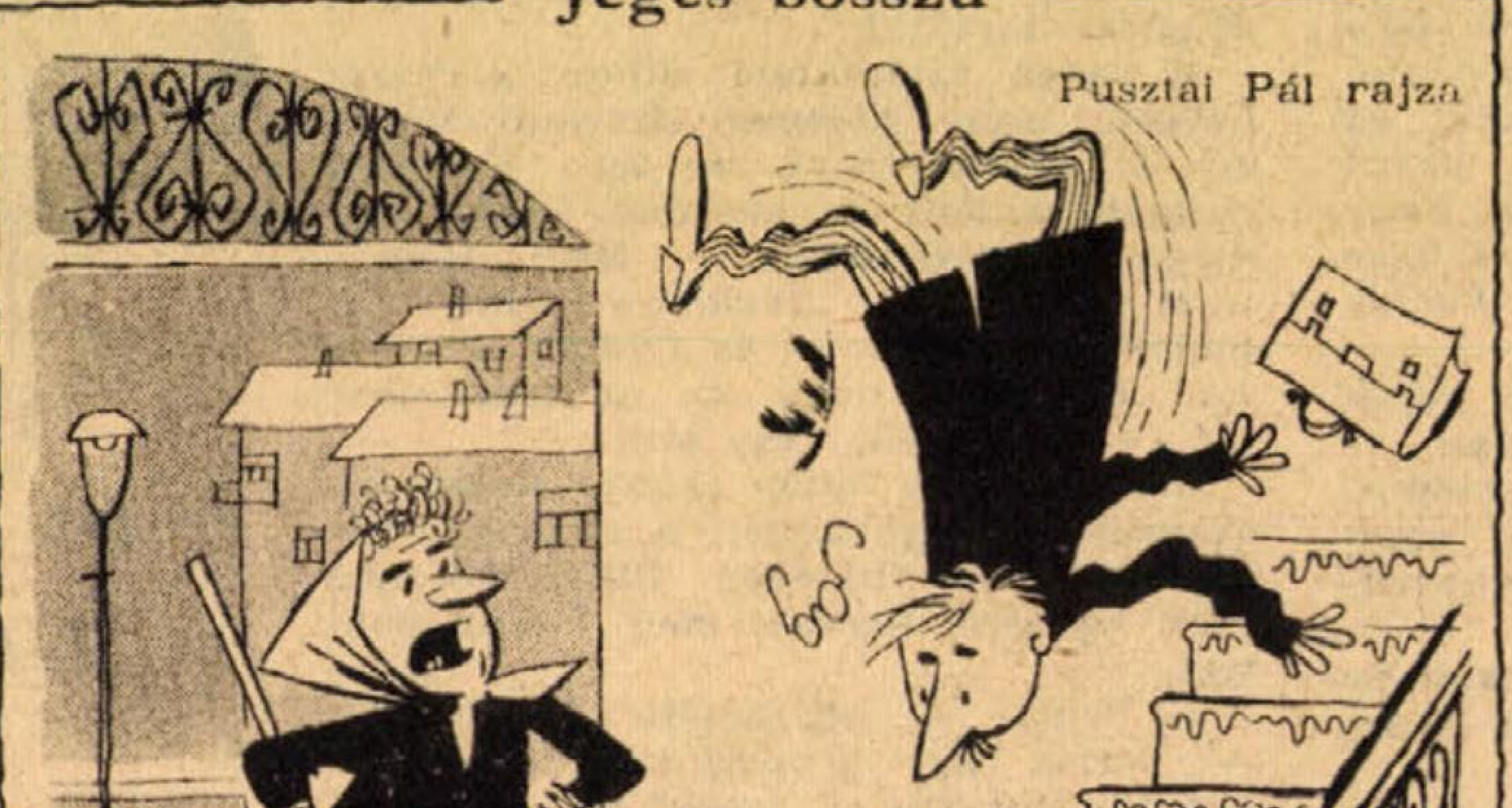

— Na, most szidjon, hogy nincs felmosva a lépcsőház!

Kapcsolt árucikk lett a tanulás is...

Harmincöt év óta vagyok gépíró. Elhatároztam, hogy megtanulom a gyorsírást is. Felkerestem a Vas-utcai gépíró és gyorsíró iskolát, ahol tudomásomra hozták, hogy gyorsírást csak gépírással együtt lehet tanulni, havi 80 forintért. Hiába hivatkoztam arra, hogy én talán a tanárnál is jobban gépelek, kijelentették, hogy gyorsírást csak gépírással együtt tanulhatok és a gépírási díjat is meg kell fizetnem.

Esetem fordítottja történt meg egy műtősnő ismerősömmel, aki jó gyorsíró, és a gépírást akarta megtanulni. Neki viszont a gyorsírásra nincs szüksége, de mégis meg kell fizetnie a gyorsírás tandíját.

Az iskola vezetője elismerte, hogy bizony sokan vannak, akik csak gyorsírást, vagy csak gépírást szeretnének tanulni, ezért helyes lenne, ha megengednék: mindenki csak azt tanulja meg, amire szüksége van és ne fizessen feleslegesen dupla tandíjat.

Sz. I.

Az érdiek érdekében

Sok-sok érdligeti dolgozótársam nevében kell elpanaszolnom, hogy az Érdligetről naponta délelőtt 9,46 és 12,07 órakor Budapest felé induló személyvonatokon már hónapok óta olyan kevés a személykocsi, hogy a vonatra

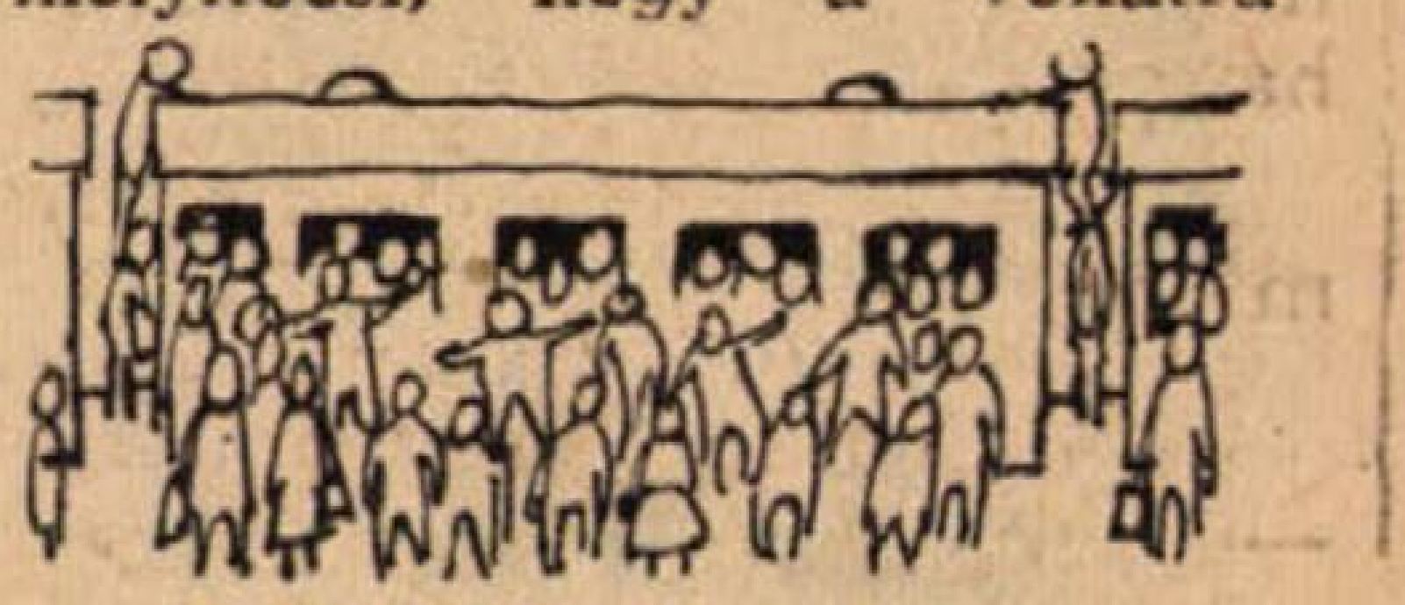

alig lehet felférni. Különösen a déli vonaton, amikor a délutáni műszakosok mennek munkába, nagy a zsúfoltság: még a peronokon, sőt a lépcsőkön is fürtökben lógnak az emberek. Egy-két személykocsi hozzácsatolásával talán mégis el lehetne érni, hogy a dolgozók ebben a téli időben ne félig átfagyva érjenek munkahelyükre.

A bajt tetézi az, hogy a személypénztár is rosszul működik s nap nap után előfordul, hogy egész sereg utas nem kap jegyet. Csak egy példa a sok közül: január 14-én délelőtt *féltizkor*, tehát jóval a személyvonat jelzése előtt, már az állomás épületéből kilógó hosszú sor végén álltam, de vagy húsz utastársammal együtt mégsem kaptam jegyet a vonat befutásáig. Mikor aztán kétségbeesetten a kalauzhoz futottunk, hogy íme: ennyien vagyunk jegy nélkül, az csak a vállát vonogatta és gúnyos mosollyal mondotta: a felszállás 20 forint! S indította a vonatot. Kevés kárpótlás volt a lemaradottak részére az, hogy ő maga is alig tudott a vonatra felkapaszkodni a lépcsőn lógóktól, szerencsére azonban az utasok nem voltak olyan cinikusok mint ő, hanem felsegítették a lépcsőre. A lemaradottak ezután a pénztárhoz tolongtak, orvoslásért, de ott szintén közömbös vállvonogatás volt a válasz.

Nem ártana, ha a MÁV illetékes osztálya „helyszíni szemlét" tartana Érden.

Csuka Zoltán

Kié a lépcsőház?

A Villányi úti új házakban a lakások ablakai gyönyörűen ki vannak tisztítva, függöny van rajtuk, de a házak közepén levő lépcsőházi ablakok még mindig mésszel, festékkel vannak teli. Sem a lakóknak, sem a házfelügyelőknek, sem pedig a Házkezelési Igazgatóságnak nem jut eszébe, hogy az új, de már hosszabb ideje lakott házak lépcsőházának ablakait is le kellene végre mosni.

Hanyagság, nemtörődömség! Mikor jut végre eszébe valakinek, hogy néhány vödör vízzel és mosogatóronggyal rendbe lehetne hozni, szebbé lehetne tenni ezeket az új házakat?

Ezt olvastuk!

Érdekes cikket olvastunk a Népakaratban arról, miképpen mentették meg két koraszülött szekszárdi kisgyerek életét. Mentőautót küldtek értük Pestről, de az út síkos, járhatatlan volt, a gépkocsivezető nem vállalta a szállítást. Ekkor repülőgépet indítottak Szekszárdra, s azzal hozták fel a gyerekeket a pesti kórházba.

A cikk címe ez volt: „Talán semmiség — de köszönjük...”

Szép kis semmiség...

„Hadmentességi” adó

A magyar közönség alig ismeri Elvis Presley nevét. Pedig az Egyesült Államokban híresség ez a 22 éves fiatalember. Szívdöglesztő énekes és rockandroll-sztár, akinek hat titkár intézi a postáját. De a hírneve nem mentette meg a sorozástól: bevették katonának. Ügyvédei mindent elkövettek, hogy megkíméljék az aranyélet örömeitől, tömegesen produkálták az orvosi bizonyítványokat. A csodaénekes megkapta a behívót. Ekkor az egyik ügyvédnek remek ötlete támadt. Beadványt intézett a washingtoni kormányhoz és kimutatta, hogy Presley másféléves katonasága fél millió dollárba kerül az államnak. Ennyi jövedelmi adótól esik el az adóhatóság. „Megér-e az Egyesült Államoknak félmillió dollárt az újonc katonai ténykedése?” — kérdezte a beadvány drámai hangon.

Nem ér meg — válaszolta Washington és felmentette a rekrutát.

MÉH-mozgalom, maszek-alapon

Három angol katona, Tucker őrmester, Redforn és Davies őrvezető parancsot kaptak, hogy a kaszárnya udvarát ékesítő többszáz éves bronzágyút egy szemle tiszteletére tisztítsák ki. A három derék hadfi két napig csiszolta a középkori fegyvert. A szemle megtörtént és a magas látogató nem győzte dicsérni az ócska ágyú csillogását. Két nap múlva az ágyú eltűnt. A nyomozás csakhamar megállapította, hogy Tucker őrmester és két társa a jól sikerült szemle után elgurította az ágyút a legközelebbi ócskavaskereskedőhöz. Tizenöt fontért eladták és a pénzen bajtársias alapon megosztoztak.

Melegedő a műjégen

Szür-Szabó József rajza

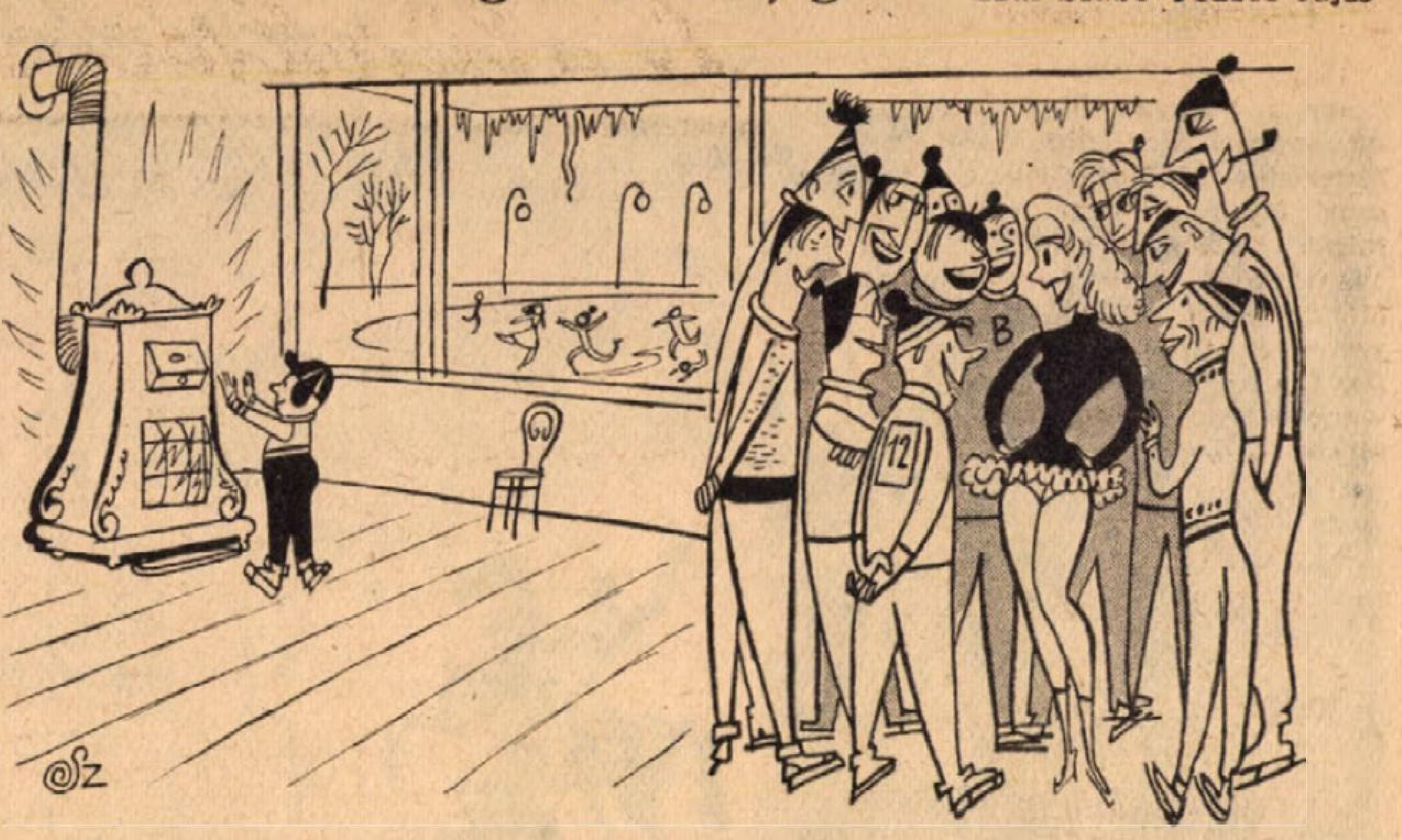

Budapest kedvencei a néger művészek

Pusztai Pál rajza

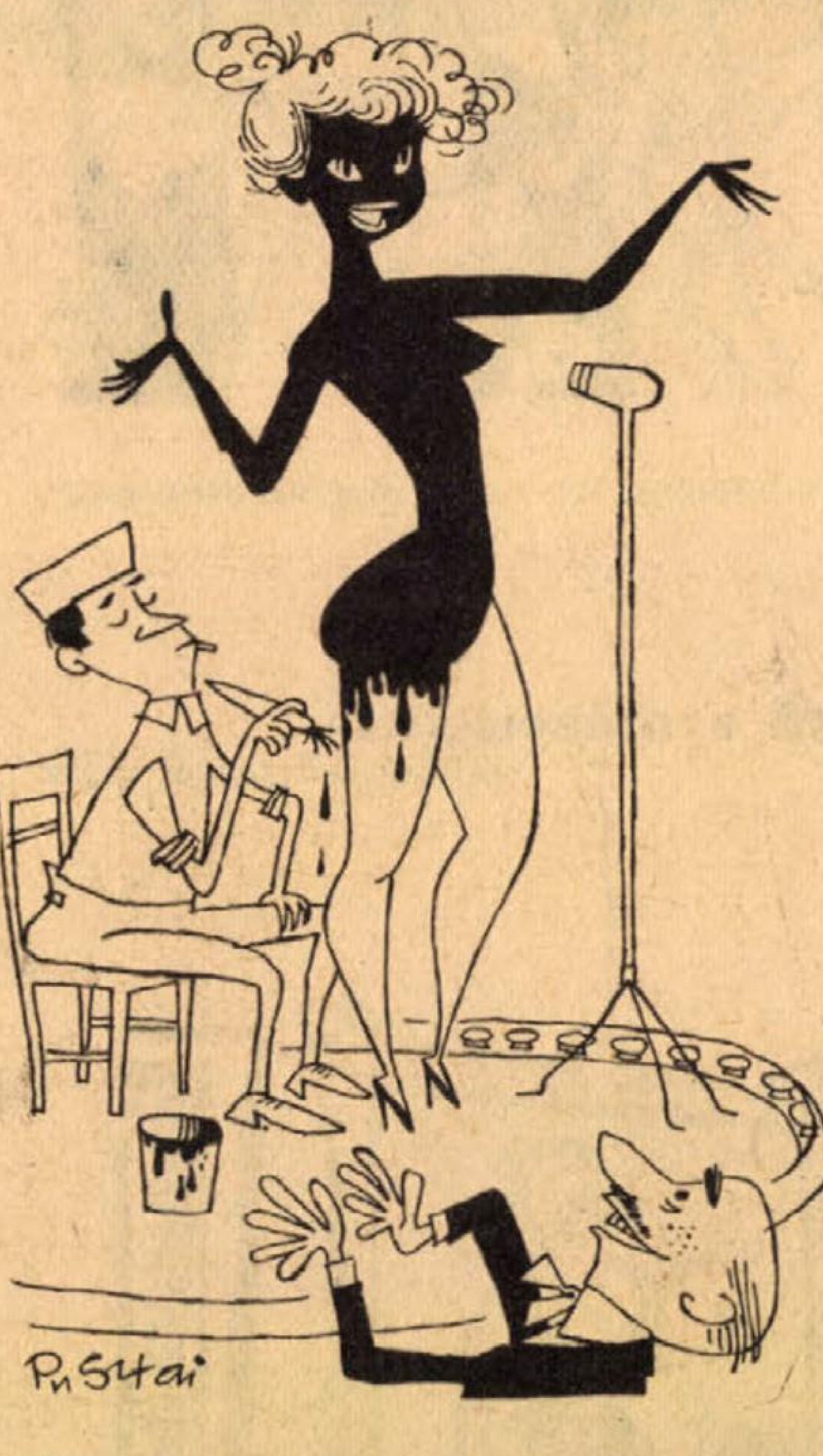

— Mancika! Így még nagyobb sikere lesz!

Budapesten is elkelne

Az egyik párizsi étterem a következő feliratú táblát helyezte az asztalokra:

> **Ha a tányérba óhajtja szórni a cigarettahamut, legyen szíves szólni a pincérnek, hogy a hamutartóba tálalja önnek az ételt.**

A postaminiszter visszaharapott...

Az újságíróiskola hagyományos tézise: Ha egy kutya megharap egy embert — nem szenzáció. Szenzáció az, ha az ember harapja meg a kutyát.

Amerikában mindennapos eset, hogy a kutya megharapja a postást. Az elmúlt esztendőben nem kevesebb mint hatezer esetben szenvedtek a levélhordók kisebb-nagyobb kutyaharapásokat kötelességük teljesítése közben.

Arthur S. Summersfield postaügyi miniszter most visszaharapott. Rendeletben közölte, hogy az a kutyatulajdonos, akinek a kutyája megharap egy postást, elveszíti az igényét, hogy kihordják a leveleit. Tessék érte menni a postára. Lehetőleg kutya nélkül.

A gyász grafikonja

Schwott Lajos rajza

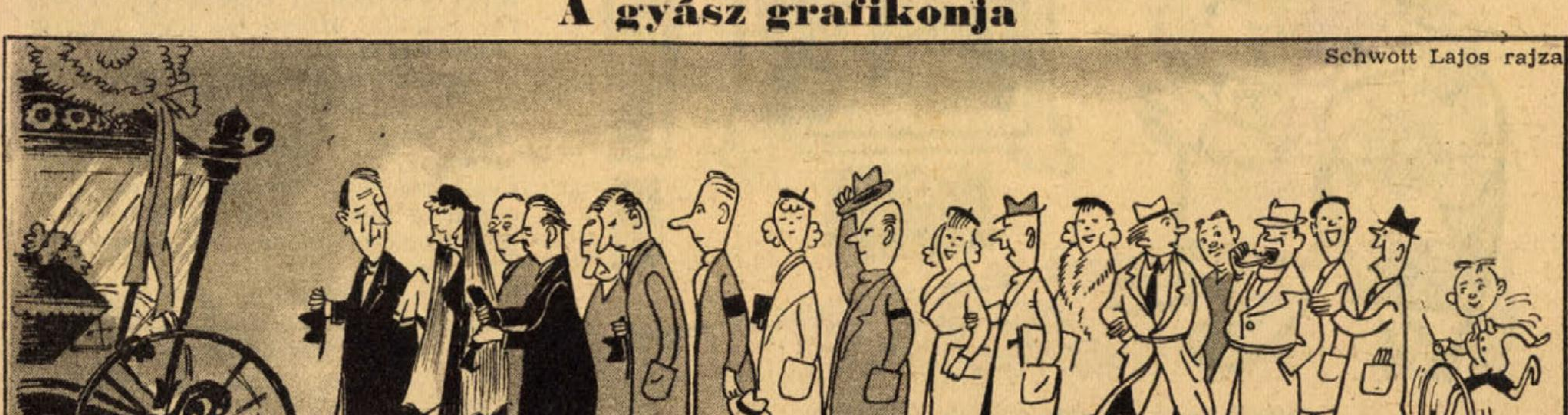

Magyar turisták külföldön

Mészáros András rajza

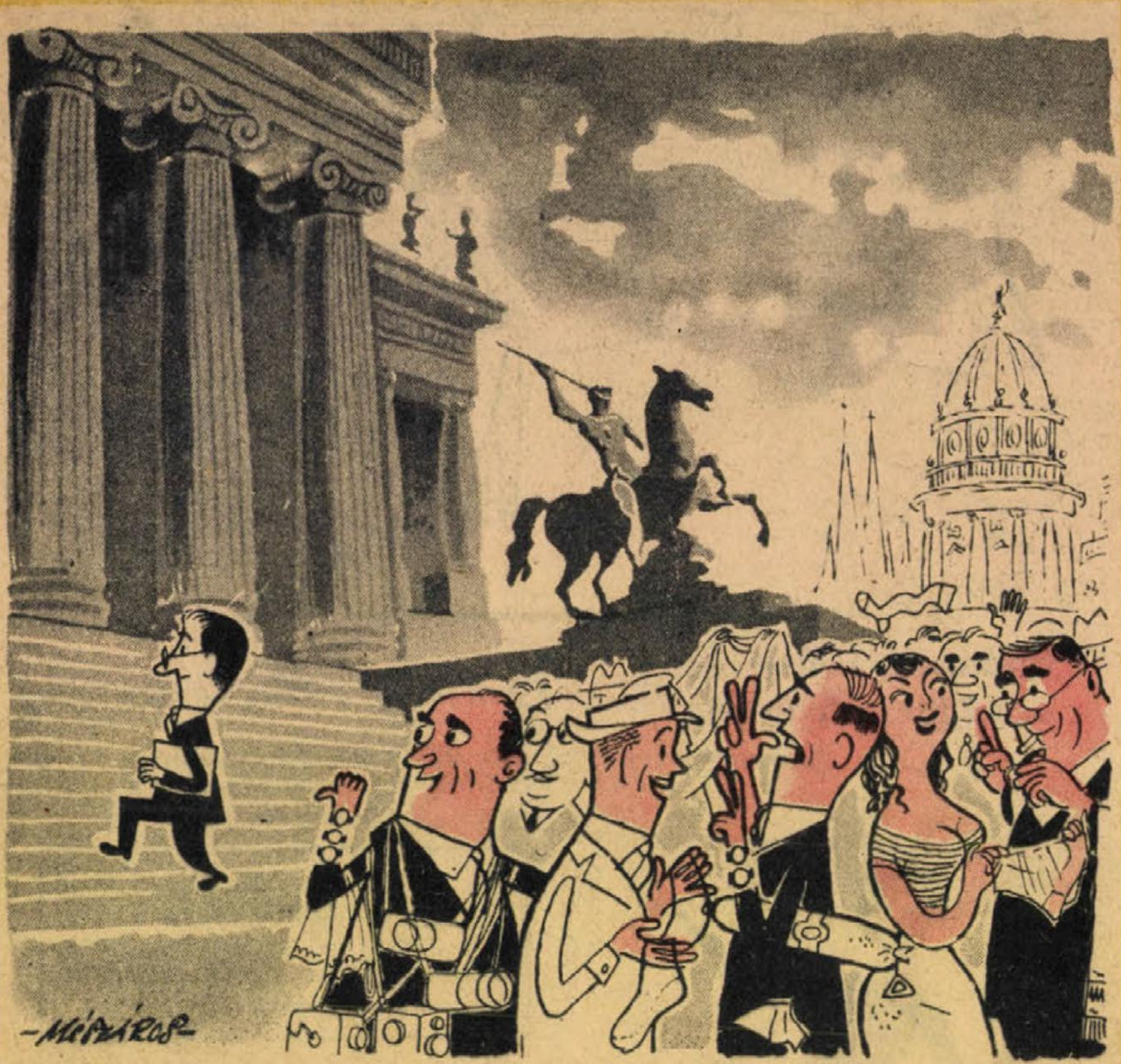

— Nem értem, minek jön ez a Kerekes külföldre, ha egész nap városnézéssel fecsérli el drága idejét...

Szövetkezeti szobafestő a múzeumban

Szür-Szabó József rajza

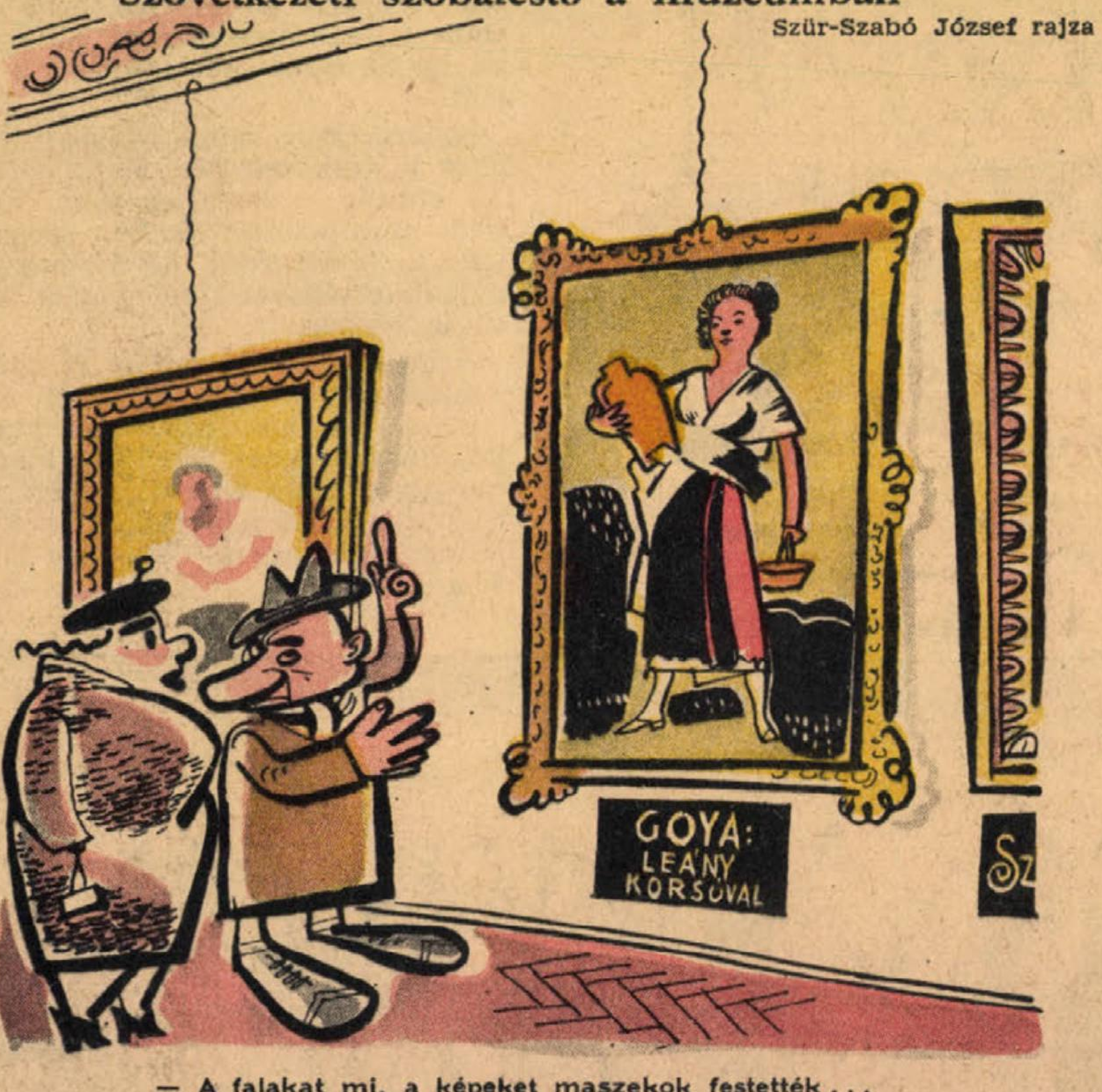

— A falakat mi, a képeket maszekok festették...

Apám, a humorista

Fogalmazási dolgozat a VIII. F.-ben

Van egy apám. Humorista. Harmadik osztályos. Úgy is mondják, hogy harmadosztályú, de ez mindegy. Mindig biztat engem. Hogy mondjak valami jót, a többi humorista gyerekei olyan jókat mondanak. És ha mondok valami jót, ő azt megírja és pénzt kap érte. A pénzből vesz nekem banánt. Mondom: nem kell a banán, tökíze van. Ő tovább noszogat. Erre megpróbálok valamire visszaemlékezni, amit a Tanár úr kérem-ből olvastam. Apám is mindig azt olvassa, de azt mondja, az én megfogalmazásom eredetibb. Hát mondok valamit. Akkor apám leírja. Mindig így kezdi: *„Fiam, Kelemen, hazajön az iskolából és így szól..."* Ez nem egészen így van. Mert amikor hazajövök a suliból, apám vagy alszik, vagy a Nevjorkban ül, szóval én olyankor semmit nem szoktam mondani neki. De azért ő ezt írja. Aztán jön az, amit mondtam Karinthyból, kicsit megtódítva.

Máskor anyuról ír. Akkor meg így kezdi: *„Hazamegyek és ezt mondja a feleségem..."* Anyu rém dühös az ilyesmikért. Hogy róla ne hazudjon apám, hogy ő soha életében nem mond ennyi blődséget, hogy apám már nem is szereti őt, csak hülyének tartja és kinevetteti a szomszédokkal. *„Ne papiron légy ily nagylegény, fiacskám!"* — mondotta neki tegnap is. Nem tudom, mire gondolt anyu.

Apám sok írása így kezdődik: *„Bejön az anyósom és összecsapja a kezét..."* Szegény jó nagymama tíz éve halott. én már az arcára sem emlékszem, de apám pontosan emlékszik minden szavára. Csodálatos a memóriája, de furcsa, hogy mindig úgy ír nagymamáról, mintha ma is élne.

A borbélyokat sem értem teljesen. Apám mindig otthon borotválkozik, hajat negyedévenként egyszer vágat, mégis sokszor ír így: *„Borbélyom ma reggel is állam alá kötötte a kendőt, kezébe vette a pamacsot..."* Gondolom, apám néha összetéveszti a borbélyt az orvosokkal, mert sokat jár injekcióra, s az orvosok köpenye is fehér. Orvosokról viszont nem ír vicces dolgokat. Biztos fél, hogy nagyon megszúrják.

Legutóbb apám vicces írásából tudtam meg, hogy nővérem született. *„Kati lányom így szólt Kelemen öccséhez..."* — írta apám s mikor megkérdeztem, azt felelte, hogy én ezt még nem értem, különben is a sporthíreket olvassam, ne a termelési humoreszket.

Apám fáradhatatlanul int az egyenességre, igazmondásra és biztat, hogy róla vegyek példát.

Ifj. Jonathán Kelemen
VIII. o. tan.

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12,— Ft. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca. 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.